

ELIŠKA

VELIKÁ OPERA V PĀTERU JEDNÁNÍ

Die novellky Bukwerovy

sepsala

ELIŠKA KRÁŠNOHORSKÁ

hudbu složil

KAREL BENOIL.

Klavírní výtah se zpěvy upravil skladatel.

(JEDNÁNÍ I. II.)

Nákladem „Matice hudební“ v Praze

Cena 8 zl, 20 franku, 6 rublů

Majetek „Matice hudební“ v Praze pro veskeré země, vyhražením všech jiných uprav
a překladů.

V komisi kněhkupectví dr. Ed. Grégra a F. Dattla
v Praze.

SLOVUTNĚMU PŘÍZNIVCI

českého umění

pánu, panu

EMANUELOVI KITTLŮVI

V HLUBOKÉ ÚCTĚ

věnuje

SKLADATEL.

LEJLA.

Sepsala ELIŠKA KRÁSNOHORSKÁ.

Jednání první.

(Zahrada před domem Lejliným. V pozadí zeď, v ní vratka, v levo dům a před ním besídka.)
Podvečer.

Výstup první.

Almamen, později Lejla.

Almamen

(chází zadními vrátky. Naslouchá a skrývá se, by nebyl viděn.)

Pusto vůkol! v bezpečí a skrytě přicházím. Zda bdí as moje dítě? Nikdo kol — — — ó žel, že na svůj prah tajně jen se plížím jako vrah; ó že nejdražší své radosti užít smím jen v trapné úzkosti!

(Ze svého domu vyjde Lejla.)

Lejla.

Byl to mého otce tichý krok?

Almamen (zhlédne Lejlu).

Dítě mé!

(Obějíme Lejlu.)

Lejla.

Můj otče!

Almamen.

Bůh ti zehnej dítě mé!

Leč — co znamená těch slzí tok?

Lejla.

Rozkoš, otče, tebe zřítí zas!
tesknila jsem, ach! po dlouhý čas.

Almamen.

Dítě mé! mně srdce krvácí,
slovo tvé co bouř' v něm burácí!
Kruho, že tě musím opouštět
v teskné samotě
a že kradmo jen smím k tobě spět
v noční temnotě.

Lejla.

O proč tajně smíš jen přicházet?
a kdy v dál tvé cesty volají tě,
proč tě nesmí Lejla provázet?

Almamen.

Proč? — jen bych tě zachránil, mé dítě!
Sic by Mauri, lidu mého vrazi
jako jedovatí plazi
v útočiště mé se vlondili
a mne o můj poklad zloupili.
Co mi nad vše draho,
nejvyšší své blaho,

co mi v hloubi srdce svato
musím krýti, jakby bylo klato;
domov, tebe, dcero přebouhá
očím světa musím zastírat;
běda mně! i víru svou i boha
Hospodina mrzce zapírat. —

Lejla.

Víru svou?

Almamen.

... Před světa lící
zapírám, jen tak ji spasím!
kdy se kořím půlměsíci,
tak, jen tak lesk jeho shasím!
Tak jen královým jsem rádcem,
tak jsem vrahu maurských vládcem;
za svůj národ ujařmený
v prach a krev svou poražený,
strašnou na nich pomstu vykonám,
strašný, strašný nástroj v ruce mám;
křesťanský to král se svými voji
slouží pomste mojí!

Lejla.

Běda! k děsnému to účel' boji!

Almamen.

K boji? Ne! jen k hanebnému vzdání,
vůli mé král zbabělý se sklání:
bez ochrany klesne nečímé!
Jediný jest Maur, jenž hrdinně
Granadu by spasil, krátce chránil,
do posledních sil svůj národ bránil;
mým však ctilim v obět' padne Muza!

Lejla.

Ne! probůh! ach on? ó hrůza!

Almamen (udiveně).

Ha! co želiš Israele vrah?

Lejla.

Ach, ta obět', ta mi příliš draha.

Almamen.

Nešťastná, co diš?

Lejla.

Ach, v obět' můj
žítí mé, jen zachraň jej! (Klekne.)

Almamen.

Ha! či mne to přelud pekla mání.

Lejla.

Milost otče! ach milost s námi!

Almamen (zoufale).

Jak mne trestáš ruko Hospodina!
Tak buď trestána i její vina!
Před očima tvyma Muza padne!

Lejla.

Ó pak nebudeš mít dcery zádné!

Almamen.

Nemám dcery již!

Lejla.

Můj otče! slyš! neodříkej se své lásky již!
(Lejla vztáhne k Almamenu ruce, on ji odstrčí.)

Almamen.

Ha! pryč nevěrná! pryč odrodilá!
ty, jenž jsi víru otcův zradila!
Ty, jejíž srdce pohan otevřel,
ty, za níž hanbou rdí se Israel!
Kleč, zoufej, kvílej, trhej roucho své!
snad vejde pravda v bídné srdce tvé!

Lejla.

Můj otče! milost, odpuštění!
Já miluji, ach! ve mne viny není!

Almamen.

Ha zrádkyně, tvé rty se rouhají!

Lejla.

Jsem čista, otče můj! já miluji!

Almamen.

Ó falešná! ty nyrješ ruce své
ve proudu vášně hrůsné, nešťastné?

Lejla.

Ó milosrdenství! až zahynu,
až smířného otce k sobě přivinu!
(Lejla chce jej obejmout, on ji prudce odstrčí a
sáhá po dýce.)

Ó znič mne, nevyslyšíš-li mne,
uvrhní mne u věčnou smrt!
Chceš zdrtit-li mé lásky símě,
tož celý moje žití zdrt!
Tvá dcera z nebe vyvržena
ach! v jiném nebi bloudila
a nyní obou pozbavena,
víru i lásku pohřbila!
Nemožno více se navrátit
ve víry opuštěný chrám,
a musím všecky květy sklátit,
jež v lásky-plném srdci mám.

Almamen.

Jen pohřbi vše! propadlas mému soudu,
ty křesťanskému králi zástavou
za moji zrady opravdivost budeš,
kteroužto hrdopysné Manry zaprodám
do rukou Španělů!
Dnes v noci do tábora tě Španělského odvedu.

Almamen a Lejla.

Já (Ty) pěstoval jsem (jsi) v tobě (ve mně) víru
vyvoleného národa,
jest zrazena ve vášně víru.
Tys (Jsem) poškvřněná nádoba.
Nepřítel lidu Sionského,
za jehož pád bych (bys) hlavu dal
a pohan modlou srdce tvého (měho)
a terčem pomsty se mi (ti) stal.

Almamen.

Kleč, zoufej, skláněj hlavu hříšnou,
v níž zhasla božské víry zár,
já ji tu nevěrnou a pyšnou
co obět kladu na oltář.

Lejla.

Já zoufám, skláním hlavu hříšnou.

Almamen.

Ty modlitbou a hořem
a zhavých slzí mořem
svou vinu musíš s duše smýt,
jen pak chci zas tvým otcem být.
(Almamen odchází v hněvu a žalu. — Muza vchází.
Almamen jej spatří.)

Lejla.

Jsem ztracena, já nešťastná!
(Klesne plačíc v besídce na sedadlo.)
(Stmělo se úplně.)

Almamen (pro sebe).

Ha on!
Ó samo peklo jej zkáže jeho vstříe
sem posílá! ó že nemám zbraně,
bych jej zničil hned! jen okamžik
a bude v moci mé!
(Almamen odchází tiše zadním vchodem, nechávaje
vrátka pootevřena.)

Výstup druhý.

Muza, Lejla.

Muza.

Již kyne chvíle blažená,
kdy ji uzmím milostnou Lejlu!
Kol ticho! nikdo nezaslechne lásky tajný blas!
Když nezmím tě, tu oko mé
si marně cíle hledá;
po nebi bloudí zmateuě
jsi ty ta hvězda bledá?
A hlasu tvého zlatý lad
když ke mně nezaznívá,
tu chci tě v háji vyhledat,
kde slavík sladce zpívá!
Ó přístup sem a otevři
milosti zlatá zřídla,
necht se v ně navždy ponoří
toužebné duše křídla.
Ó dévo má, znáš touhu mou,
toť pouště žizeň zhoucí,
ó přines vlahu milostnou
v mé srdce láskou mroucí!
Ó přístup sem, ó přístup sem!
(Lejla z počátku naslouchavši, povstala, jevíc vnitřní
boj; několikráte chtěla k Muzovi vyjít a zase se
vrátila: konečně vyjde mu vstříe.)

Lejla.

Jak odolat, kdy slovo tvé
mne volá do mého nebe!
vždyť i mé sny i žití mé
jsou věčně Muzo u tebe!
Což byla bych já ubohá,
kdyby mně bůh mou lásku vzal?
bludička smutná, nebláhá,
až by mne zhasil stesk i žal.

Však nikdy láska nezhyne
a pokud blažíš ty mne jen,
ó ty koruno duše mé!
pohrdám štěstím královen!

Muza a Lejla.

Blahem se chvěje rosy května skryš —
tak plesá srdce mě, že ty v něm dlíš!
Mezi hvězdami je tkáno
našich srdcí spojení,
jaké blaho nám tu dáno,
v stejném sladkém hoření!
Tajná moc, lesk čarodějný
hled ku hledu poutají;
ústa dýší zápal stejný —
pojď, nechat se zlobají!
Jak jsou šťastna lásky hnutí,
kdy je sdílíš srdečně!
jenom ve tvé obejmutí
přitulím se bezpečně.

Lejla.

Ustaň! o běda! jak můj ret
tu zvěst můž' povědět?
Miláčku můj, jsme zrazení,
a zbývá nám jen loučení.

Muza.

Ó co to diš? jsme zrazení?
Ó proč se míjet
a srdce více nerozvíjet
v milostném věném nadšení?
proč zbavit svět nejdražších krás?
proč loučit se? kdo loučí nás?

Lejla.

Ó Muzo, toť sám otec můj!

Muza.

Předrahá dívko, důvěřuj!
Nech otce svého jen mé znáti.
on neodolá prosbě mé;
on blaho milosti nám vrátí
a nebe lásky blaženě.

Lejla.

To klamuá naděj, reku můj!

Muza.

Ó Lejlo, kdo jest otec tvůj?
Proč mi to vždy tví rtové tají,
proč kryješ temnem lásku svou?

Lejla.

Nechť hvězdy odpověď dají,
ní rtové dát ji nemohou!

Muza.

Proč srdce naše, jež se znají,
se přece poznat nemohou?

Lejla.

To, co má duše v hloubce tají,
to neznezjasní se láskou tvou!

Muza.

Otevři duši milovanou,
zjev mi tajemství, svěť se mi!

Lejla.

Hle, hvězdy na nebesích planou,
leč oblak plyne výšemi.

Lejla a Muza.

A naší lásku nebem danou
pokalí (nezkalí) osud na zemi.
(Za scénou slyšeti hluk.)

Maurští vojínové (za scénou).

Kde Muza dlí, o rychle jen
dejme mu zvěst!

Muza.

Ó skryj se drabá,
Mí vojínové mne hledají.
(Ovede Lejlu do vnitř domu, vrátí se zpět a otevře
zadní vrátka, vojínové vejdou.)

Výstup třetí.

Muza, Maurští vojínové.

Muza.

Zde jsem! co žádáte mí věrní!

Maurští vojínové.

Ó prchni vůdce mileny!
Bouř nad tvou hlavou duje,
Almamen hněvem zjitřeny
sem tebe následuje!
Jej slyšeli jsme stráží kázat,
by v tato místa spěchala
zde tebe zajmout, tebe svázat.
Ó prchni, my tě prosíme!

Muza.

Ne! bázeň sluch váš klamala!
Ha! prchnout já, kdy vlastní mé
jest třeba mužů proti nepříteli?
Ne! vlastní hlas mi zůstat velí!

Maurští vojínové.

Zdar tobě! zdar tvé hrdinnosti!
Proč král však dřímá v nečinnosti,
kdy město naše ve svou zkázu klesá,
nepřítel již před hradbami plesá!
Proč stává bojovnosti naší hráz?
proč proti Španělům nevede nás?

Muza.

Král čeká, až mu činu doba nastane;
neb ještě že nepřišla, zvěstuje
Almamen mu, přemocný kouzelník.
jehožto slovům král jen věří.

Maurští vojínové.

Nuž ty nás Muzo věď! nechť král
s marnými kouzly sobě hrál;
svým věrným pokynů vojínům
a veď nás proti křesťanům!

Výstup čtvrtý.

Předěšli. Almamen s královskou stráží přikvapí
zadními vrátky.

Almamen.

Ha zrádce! již neujdeš soudu! Sem!
Sem spěšte služebníci královi!
zde ten jest, kterého hledáte!
on soudu propad — chopte jej!

Bířie.

Ve jmennu krále tebe do žaláře
co lstného zrádce, buřiče a lháře
v té chvíli máme provodit!

Muza (udiveně).

Ve jmennu krále mne do žaláře
co lstného zrádce, buřiče a lháře —
jaký to děsný klam!
ó zda vám věřit mám?
Král může ke mně záští chovat,
o věrnosti mé pochybovat?

On, jemuž vše jsem věnoval,
za nějž bych krev i život dal!
on, jenž tak milován, jenž trůní
ve srdce mého věrně tůní!
v tom srdci, jež se jemu položí
co krvepurpurové podnoží!
Nechť pozná, jak jej Muza v srdci nosí,
odvedte mne! váš vězeň o to prosí;
tisíckrát život svému národu,
a králi v obět kladu svobodu!

(Stráž chce Muza odvésti, maurští vojínové však se mezi ně vrhnou a obstoupí Muzu.)

Maurští vojínové.

Ty nepůjdeš, ó vůdce náš,
my bezpečná jsme tvoje stráž!

Almamen a bířici.

Ha ustupte vy zuřiví!
Syn smrti jest, kdo se nám protiví.

Maurští vojínové.

Náš jesti Muza, běda ruce té,
jež se ho tkne ve zvlí prokleté!
Teď mužům volným otroci se braňte,
neb stihne pomsta vás!
Náš jesti Muza, a zemřít chceme zaň!

Almamen a bířici.

Ve jmennu krále odporu se chraňte,
neb stihne pomsta vás
ó zbůjci! zrádce zkrotí zbraň!

(Všichni chopí se zbraně.)

Muezin z minaretu (za scénou):

Věřící skloňte hlavy k modlitbě!

(Muza uprostřed bojujících sklomí se k modlitbě; stráž i vojínové uschovíjí zbraně, všichni pokleknou; Almamen postaví se stranou.)

Muezin.

Klekejte před bohem, Allah vás volá!
vzývejte jej a modlete se jemu!

Maurští vojínové a bířici.

Dej nám svou ochranu, Allah!
chraň město úpící, Allah!
znič sílu křesťanů, Allah!
posilni věřící, Allah!
Ať Španělům moc naše odolá,
Allah jest veliký! Allah!

Almamen (pro sebe).

Ó kloňte se jen v mrzké modloslužbě!
však v modlitbě se vznáší i můj duch,
ó v strašné modlitbě, v sladké tužbě:
kéž zatratí vás Israele bůh!

(Všichni se poznemáhla zvedají.)

Muza (k bířicům).

Nuž vedte mne, kam král mi káže jít,
Zaň chtěl jsem ve zbraní, chci zaň i v poutech
mřít!

Buď s vámi bůh, mí věrní přátelé!

Maurští vojínové.

To uzří svět, že jsme tví mstitelé!

(Muza odchází se stráží; maurští vojínové jej následují. U okna vidět klesající Lejlu.)

Lejla.

On zemiřít má! Zhyň srdce zoufalé!
(Klesne.)

Výstup pátý.

Almamen.

Almamen (za odcházejícím Muzou).

Jdi pohane! jdi svému pádu vstříce!
má pomsta s tebou věčně buď!
Ty musíš klesnout! židů los to velí,
a s tebou klesne národ Maurů celý!
Ó soudce králu! Bože lidu mého,
proč kletbou stiháš bídné syny své?
Ó zatřes srdcem světa vražedného,
jenž po nás šlape, na nás peklo šve!
Ó Israeli, rode mučedníků,
Bůh, za nějž trpíš, tebe opustil!
on neochromí ruky vražedníků,
ou nezavíjí jejich sil.
Nechť bůh i na lid kleslý zapomíná —
žár svatý v tomto srdci neshasíná.
má ruka strhá silné řetězy,
a Israel nad katy zvítězí!

(Opouští scénu.)

Jednání druhé.

Královský stan v španělském táboře.

Výstup první.

Krát *Ferdinand, Juan a španělské rytíři*
(sede kolem stolu hodující.)

Rytíři.

Poháry vysoko zvedejme
a rozkoš bohatýrskou znejme!
vždy v mysli boj a na rtu mějme
tok ohnivý, tok ruměnný!
prýč strasti, jež jako stín se vleče!
jen vzhůru mysle! a do seče
než nám zahřímá: vzhůru meče,
tož vzhůru pohár zpeněný!

Ferdinand.

Mí přátelé a věrní bojovníci
než vytasíte meče k vítězství,
Granada bude naše lůstí a zradou
spojence našeho!

Rytíři.

Jakého získala si spojence
španělská koruna v Granadě?

Ferdinand.

Muž, jenž vše to, co se činí
vnitř Alhambry, ví a zná,
jenžto Maurským králem nyní
moci konzul ovládá,
ten se zradou pretajemnou
Maurům a jich králi mstí.
jejich pád umlouvá se mnou,
a nám jistí vítězství.

Juan a Ferdinand.

Krále s Muzou on rozdyvojí,
Muza kráde podrobí,
vyšve Mauru ku odboji,
vojsko vůdce pozbaví.

Juan, Ferdinand a rytíři.

Pakli slavný Muza klesne,
jenž co pravý rek se skví,
Maurům vzejdou chvilé děsné,
naše bude vítězství!

Ferdinand a Juan.

Naše sláva, naše Granada!

Rytíři.

Naše sláva, naše Granada!

Výstup druhý.

Torquemada. Předešlí.

Torquemada (ku králi).

Synu věřící, již přichází
spojence tvůj z prokletého lidu
Israelského; s ním dívka přišla
závojem zastřená.

Ferdinand.

Tot jeho dcera, již co zástavu
za pravdivost svých slibů přivádí.
Nechť vejdou!

Torquemada (k rytířům).

Vy odstupte!

(Rytíři a Torquemada odejdou.)

Juan.

Zuám otče králi, tvoje zámysly;
neděsí zrada tvého svědomí?

Ferdinand.

Ne, dětský smělce, ty, leč svatá církev
mé činy soudit bude!

(Odejdou jinou stranou.)

Výstup třetí.

Almamen, Lejla.

(Almamen přivádí Lejlu zastřenou závojem a hoře plačící.)

Almamen.

Zde jest náš cíl! Kéž Hospodin
co svatou obět přijme tento čin!
Zde zůstavím tě samu, bůh to sud!
Zde opustím tě dcero, s bohem buď!

Lejla (odhrne závoj).

Jak hořké jest mi rozloučení
bez tvého odpuštění —!
Mne trestej, nejbůdnější dcera,
jen ach! mne neopouštěj v hněvu!
Jsem dítě tvé a cizí jest mi svět;
ó zheňvej mi své lásky velebou,
ó zheňvej mni, vždyť klecím před tebou,
snad v žití naposled.

Almamen.

Ha naposled! ne ne!
já tebe ztratit, dítě mé!
ač zbloudila jsi, tys mi věčně drahá
a bez tebe tu není pro mne blaha!
Jen na krátko tě opouštím
a na věky ti odpuštím!

Lejla.

Můj otče! jaká slast!

Almamen (zheňvej Lejle).

Buď požehnána!
jež trpět za svůj lid jsi povolána!
Ó lósu zlému vyvíj jej.
a na své dráze vytrvej!
Pak mnu veškerou tvé věrnosti
Bůh tobě oplátí svou milostí.
Však svede-li té liebě mámení

s té dráhy boží, s dráhy spasení
a zradíš-li ten svatý úkol svůj,
tož pamatuj, ha na vždy pamatuj:
že nehodna-li svého povolání
se sřekneš víry, k níž tě stvořil Bůh,
pak budeš kleta, kleta do skonání,
neb Israele Bůh jest pomsty Bůh!
(Lejla naslouchá s ustrnutím.)

Výstup čtvrtý.

Předešli. *Ferdinand, Juan, Torquemada.*

Ferdinand.

Ty plníš slib, ty dceru svou
svěřuješ rukou královským,
muž, vyslov nyní zprávu svou,
zda hrozí osud Granadským?

Almamen.

Děk bohu lidu mého! Maurové,
již vraždili nešťastný Israel,
jdou zkáze vsříc a věčně zhoubě své;
neb Muza jediný je spasit měl,
a Muza v žaláři již těsněm úpí;
naň král svou nenávisť a zlobu kupí,
a pomstít miláčka se zvedne lid,
bez vůdce vojsko slepé bude zuřit,
krev proudeu téci. bouř se lude chmuřit,
s osudem marné Islam zápolit.
Tak klesne Israele nepřítel.
a tobě k nohoum klesne Israel.

Ferdinand.

Nadějná věštba tvá je proročká,
leč odměna též bude královská.
Než prozatím nechať tě odmění
mých děků toto slabé znamení.

(Král sejme s šje své zlatý řetěz a podává jej Almamenovi. On jím mrští o zem.)

Almamen.

Přyc s vilným zlatem! ha ty víš,
čím služby moje odměníš!
že lidu mému stejných práv
s křesťany musíš dáti,
a že je královský tvůj háv
do ochrany má bráti;
že uštvaný židovský lid
pod žezlem tvým chce nalézt klid,
že naléztí chce mír a čest,
a k vyšší člověka se vznést.
Co žádá, co jsi sřbíl, všs;
zde králi viz a podepiš!

(Almamen vyňal z šatu listinu, již králi předkládá.)

Ferdinand.

Ha, podepsat? což slovo mé nestačí?

Almamen.

Spěš!

Ferdinand.

Nikoliv!

Almamen.

Nuž nemáme
nic více, pane, spolu k jednání.
Pojď dceru! již mi nejší ztracena
a Granada je Maurům vrácena.

(Almamen chce s Lejlou odejít.)

Torquemada (tíše ku králi).

Ty's věrný církve syn,
a smlouvu s nevěrcem
můž svatá církev zrušit.

(Ferdinand podepíše.)

Ferdinand.

Stůj, zstaň!
Zde máš úpis svůj!
zůstav zde dceru, vrať se zpět.

(Almamen vrátí se a vezme z rukou královských úpis, jež políbí.)

Almamen.

Bože, králi králi, hlasné kvlení
lidu tvého v ples se promění!

A tebe dceru! Bůh má v moci své,
on chrání srdce mladistvé.

Quintetto.

Torquemada.

Bůh nás v zalíbení má
zbožnou horlivost,
necht i lstí se vykoná
svatá povinnost.
Zrádne židy, nevěrce,
Bůh to ví, Bůh to chce.

Ferdinand.

Tato smlouva bezbožná
nezkali mou enost;
Bůh, jenž moje srdce zná,
če v něm oddanost.
Zrádnu židy, nevěrce,
Bůh to ví, Bůh to chce!

Juan.

Děvo rajsky spanilá
zanech truchlivost!
nučš mne, a ústa má
proší o milost.
Tys mi vníkla do srdce,
Bůh to ví, Bůh to chce!

Almamen.

K světu mluvit počíná
Boží všemoenost!
Israeli ztracená
zkvétá budoucnost.
Dceru, nelkej pro otce,
Bůh to ví, Bůh to chce!

Lejla.

Láska má je ztracená,
svět je štěstí prost!
kěz mne vede cesta má
v smrti blaženost!
Otče, trpím přehořce,
Bůh to ví, Bůh to chce!

Lejla, Juan, Ferdinand, Torquemada,
Almamen.

On unámní milostí
pochybenství boj,
zbav se, srdce, úzkostí,
nadějí se koj.
Bůh to ví, Bůh to chce
on jest velký ochránce.

(Almamen odchází v jednu, Torquemada s Lejlou v druhou stranu, náhle však Lejla ohlednuvši se, vrací se k Almamenu, jenž políbiv ji v čelo, ji žehná, náčež rychle odejde; Lejla klečíc toužebně za ním hledí; Torquemada pak přistoupí k ní, aby ji odvedl.)

Opona spadne.

Jednání třetí.

Výstup první.

V Granadě, v síni paláce Alhambry. *Boabdil,*
Almamen.

(Boabdil spočívaje v lenošce, nahlíží do pergamentu
Vstoupí Almamen. Boabdil odloží pergamen.)

Boabdil.

Ó těšiteli vytouzený, co přinášíš?

Almamen.

Tobě, drahý králi, bezpečnost
před nepřáteli skrytými!
mám dobré zprávy.

Boabdil.

Alluv, mistře kouzelníku!

Almamen.

Již zrádce tvůj se v poutech svjí,
již Muza zbaven moci své,
leš jeho ale nepomíjí,
on volá s úctou jméno tvé.
leč pomsta vře nu tajně v útrokách;
chráň Muzy se na trůnu výšinách.

Boabdil.

Děk tobě, věrný králův rádce!
mne zbavils úhlavnio zrádce;
leč službu ještě jednu jen
mi prokaž v tento šťastný den.

Almamen.

Tvé přání jest mi rozkazem.

Boabdil.

Ó dovolíž mně věštba tvoje
do ohnivého vtrhnout boje!
ó nech mne býti vítězem!
Řeci, že již přišla doba činu,
ať v čele věrných vlasti synů
ohájím vlasť, tu krásnou zem,
ó nech mne býti vítězem.

Almamen.

Ha, ustaň! hrdinnosti nával
v útrobě potlač zjareň;
zvěš, kteron ze hvězd jsem poznával,
ti ještě k činu nekyne.

(Almamen se vzdálí.)

Výstup druhý.

Boabdil.

Ó, ještě čekat! kletby osudu
té zdouhavé, ó kdy jí pozbudu?

(Vezme pergamen a čte.)

Ty listy moudrosti — ó, čemu učí?
že koruny a žezla lichý klam,
a srdce jediným že trůnem světa!
a každý smí se k této pravdě znát,
jen král se jí má odřkat.
V líbezném klidu, v míru spanilém
se rozkochat, se rozplynout,
a v lásce zplanout sladkým zápalem,
jen k tomu cíli lne mé touhy proud.

Leč osud můj mne na trůn vrhá,
obtíživ hlavu korouou,
mne světa vír od štěstí trhá,
hluk války ruší lásku blaženou.
Mne národ volá a mne děva poutá,
mne volá boj, mne věštba k míru poutá,
mne volá čin, mne nerozhodnost poutá,
mne volá osud, a mne osud poutá.

Jsem otrokem, ó jaký vír v mé hlavě,
a jaká mdlloba v srdci mém!
snad zpěv a láska žal můj hravě
rozpláší ladným hlaholem. (Dá znamení za scenu.)
Zorajda s družkami svými at vejde!

Výstup třetí.

*Boabdíl, Zorajda s loutnou a jiné otrokyně
tančící s tamburinami.*

(Vše se před Boabdilem hluboce uklání.)

Zorajda a dívky.

Slavík zpívá mezi květy,
po nebi jdou zlaté světy,
rosa líbá růži vonnou,
širá zem se usmívá;
láska hoří jemnou září
na červánku vlnadné tváři.
láska vesmír ovívá.
Přijmi zpěvu pozdravení
a červánku políbení,
zapomeň na mračné pluky,
jako nebe blankytné:
zakryj srdce usmíváním,
síce zhyne naříkáním;
šípem hrozí z nežné ruky
lásky bůže udatné.

(Na znamení Boabdílovo vzdálí se dívky.)

Výstup čtvrtý.

Zorajda a Boabdíl.

Zorajda.

Ty nejsi šťasten! duši tvou
neznámé žaly tísní.
a v srdci tvém se neozvou
ohlasy našich písní.

Boabdíl.

Jen ty mi pěj, ty jediná
mi můžeš nebe otevřít.
ty jediná, ty milená
v mé choré srdce umíš zříti.
Jen ty mi pěj!

Romance.

Zorajda (k loutně.)

Vadla růže v slunce svitu,
smutně hlavu klonila,
z hloubky truchlých, teskných citů
slze z ohně ronila.
Jako v poušti zhavém písku
zářem život její mřel,
až své věty jí na blízku
štíhly lavrín rozestřel.
Štíhlý lavrín v modré výši
zpěvným vánkem opojen,
dal jí v jarém stínu skrýši,
zašeptal jí slávy sen.
Ó milence, sáhni směle
po lavrínu slávy vyš,
v jeho stínu na svém čele
růže lásky omladíš!

Boabdíl.

Ach, ty též k činu napomináš?
že ještě jednat nesmím, zapomínáš?
Almamen ještě čekat velí!

Zorajda.

Ó zanech kouzel neblahých
a nevěř věštám neklázným!
jen v čele bojovníků svých
odpověz slovům prázdným.

Ve války vír tě národ zve,
ó rozvíň mužné síly své!
ó skvěj se, milence můj,
ve věnci slávy bojovné!
co král, co rek před světem stůj,
jak již jsi králem v duši mé.

Boabdíl.

{ Zorajdo má, tys anděl můj,
ó posvět ty mne k činu!

Zorajda.

{ Ó zbroj se již, milence můj,
at věnce slávy vinu!

Zorajda. Boabdíl.

Ty srdce, které zodpovíš
mé duše temné vždy otázky,
ó jak se milokrásně skvíš
ve věnci blaha, v slávě lásky!

(Boabdíl podližeje do pozadí, spatří blížící se Maury.)

Boabdíl.

S tebou, milá, loučívám se jenom s tíží:
odejdi — hle! Maurové se mojí blíží.
(Zorajda odchází.)

Výstup pátý.

Boabdíl, Muza a Maurští rytíři.

Maurové.

Králi náš! tvou milost,
srdce tvého ušlechtilost
vyzýváme, abys klidem
ducha sklonil ku smíření,
příčiny kdy hněvu není.
V míru plesej se svým lidem,
s čela svého svrhej hrůzu,
hled na neviného Muzu!

(Muza předstoupí a hluboce před králem se ukloní.)

Boabdíl.

Ha, bůdníce! ty sprostěn pout
se přede mne odvažuješ?
jsi v moci mé, poznej můj hněv!
Odvedte jej! jdi smrti vstříc!

(Na znamení královo vystoupí aethiop-ká stráž.)

Maurští rytíři (vstoupivše stráží v cestu).

Ne, ne! my také páže sílu máme,
pro Muzu my je pozvedáme:
on jesti nejvěrnější druh,
nejlepší z poddáných ti sluh.
Zkroť králi, svůj přeháhlý hnev,
vztýč jasnou smíru korouhev!

Boabdíl.

Ha, vzdorní otroci! proč vůle vás
nedlí ve vedení? kdo strhal jeho pouta?

Muza.

Lid, králi! lid to němil!
mne vyprostila z vazby
mohutná lida vůle
a bojovníků láska.

Boabdíl.

Ta láska, o kterou oloupil krále!
Ó že jsem tobe věřil!
tys lidu zást zvalil na mne!
však smrti neujdeš.

Muza.

Ó čin s mým životem, co můžeš,
mé lásky k tobě nepřemůžeš!
chovám ji věrnou, nezměnnou,
byť smrt mi byla odměnou!
Jsem srdcem, žitím, celým myšlením
tvůj, věčně tvůj, i vzdechem posledním.

Boabdíl.

Ó kéž bych věděl, že tvé srdce
tou řečí mluví, jako ústa tvá.
Ó rei — leč klam jsou slova tvá!

Muza.

Příteli nejdražší, již zaponněl jsi
na chvíle mladosti, na lásku naši
tu důvěrnou a něžnou?

Muza.

Ó mileny, at do smrti
mne kletba stíhá v zápětí,
pak-li již nejsem věrně tvůj —
ó mileny, jen důvěruj!
hled v oko mé, poslyš můj hlas,
hled do duše — ty dlíš tam zas.

Boabdíl.

Ó nebesa! toť Muza můj,
ty rozbouřené srdce, stůj!
toť jeho hled, toť jeho hlas,
z nich jeho láska září zas.
Ó mileny, nic do smrti
té lásky pouta nezdrť.

Maurové.

Ó věř, onť věrný do smrti,
on život svůj ti zasvětil.
Ó králi náš, jen důvěruj,
vždy miloval tě Muza tvůj.
Toť jeho hled, toť jeho hlas,
z nich jeho láska září zas.

Boabdíl.

Ó pojd, a vroucné objetí
at naši lásku zasvětil.

(Boabdíl obejmje Muzu.)

Maurové.

Děk, děk za ono objetí!
zdar půjde jemu v zápětí.
Král věří našim srdcím zas,
a neslyší zlych konzel hlas.
Již zhasl zástí plamen,
jež rozepál Almamen!

Boabdíl.

Almamen pravdivý je věstec, ale Muzo
ty znova šálíš mne! mne varoval
Almamen!

Výstup šestý.

Předeslí, Zorajda s dívkami přikvapí.

Zorajda.

Almamen jest zrádce,
ó slyš mne, náš vládce!

Dívky.

Almamen jest zrádce,
ó slyš ji, náš vládce!

Boabdíl.

Mluv, co jest s Almamenem!
Zorajdo, přístup blíže!

Ballada.

Zorajda.

Z pavlánu hledím s dívkami,
klid rozkládá se nivami,
jen tam i tu se z úkrytu
vyloudí blesk, to zbraně lesk!

Dívky.

Aj jak je krásný zbraně lesk
a v dálce táhly trouby vřesk!
vysoko prapor k nebi vlá,
do boje vlast kdy zavolá.

Zorajda.

To Maurská zbraň, leč z daleka
roj cizích kopí vyniká;
to křesťané, i nastane
vítězná seč pro maurský meč.

Dívky.

Aj jak je krásný atd.

Zorajda.

Ku zemi klesal mnohý rek,
leč marný Španělů byl vztek;
křesťanský voj co ptactva roj
při dešti stírel se rozpršel.
Almamen prchal zlekáný
do tábora za křesťany,
on zrádce jest! a Maurů čest
ty hájit máš, ty v boj se dáš!

Dívky a rytíři.

Aj jak je krásný a t. d.

Muza.

Ó pane náš, nemeškej již
ať mečem zradě odpovíš!

Muza. Maurové. Dívky.

Radostné blesky ať na nebi planou!
ó bojuy, králi, za vlast milovanou,
hrdinský vládce, pravici pozvedni,
na bojovníky své pohledni!
Co mečů, tolik mužných srdcí jest,
a každé chce svou krev do boje v obět nést.
Ó jaká rozkoš, jaká slast,
lesknoucím mečem v boji vlast!
a vítězit při plesu národa,
kdy v krásnou vlast se vrací svoboda!
Ó kráčeť králi k vítězství,
slyš, oč tě prosí věrní tví!
a v páži meč a v srdci sílu
již pokroč k bojovnému dílu,
falesná věštba budiz zničena,
neb tobě věští lidu srdce nadšená!

Boabdíl (k stráží aethiopské).

Oznamtež vojínům, že přišla doba činu!
já s Muzou sám se postavím
v jich čelo! v bitvu rozhodnou
je povedu!

(Stráž odejde.)

Sbor.

Ó vítěj v srdci lidu, králi,
pozvedni svůj památný meč,
ti, již při tobě věrně stáli,
zvou tebe jásajice v seč!

Zorajda. Muza. Boabdíl. Sbor.

Bůh s námi jest a naše díky
kež přijme všemocný Allah!
on zostří naše bystré dýky,
Allah nás k slávě povolá!
Buď věčné veleben Allah!
Allah jest veliký, Allah!

(Zorajda a Muza podávají Boabdilovi jeho přílbici a památný meč i štít. Král ozbrojiv se, postaví se vojínům v čelo a kyne jim, by jej následovali do boje.)

Opona spadne.

Jednání čtvrté.

Před Granadou. Španělský tábor.

V levo v předu stan královský, proti němu stan Lejly,
v pravo v zadu černý stan inkvisice, na něm černý
prapor s bíle vetkaným křížem.

Výstup první.

Lejla (vystoupí ze stauu).

Ten pestrý život, ruch ten bojovný
nemůž přehlúšit bouře v nitru mém!
ó kěžbých v tichu osamělé skryše
ztracené blaho mohla oplakávat!
Mně není dána blaha část,
jenž v každém srdci kyne;
do hrobu musím lásku klást,
a s láskou blaho lhyne.
Bůh srdce naše spojil milostí,
Bůh roztrhl to pouto lásky naší!
zda lásku víra z duše vyhostí?
která jest Bohu, která srdci dražší?
Ó víra duši nebi zasvěcuje,
leč láska srdce blahem rozněcuje,
mé nebe, láska má, je zaslý sen,
a zoufání mi zbylo jen!

Muzo, reku spanilý,
zvadly naši lásky věnce!
pohřbí čas ten rozmilý,
s bohem pošli své milence.
Vánky, vlahje v širý svět,
zvadly mého blaha vínky!
roznášejte uschlý květ, —
s bohem buďte upomínky.
Ještě se mi otvíráš,
rájí lásky! ve snu mnohém,
ale rychle umíráš,
s bohem láska, věčně s bohem!
Mně nikdy již se nezjasní
to srdce zatěmnelé;
milostné světlo, ubasni
v mém pláči, v rose vřelé.
Ach, nikdy již nezvejde
mně lásky úsvit ruměnný;
poslední paprsek již zemdlený
do hrobu noci vejde.
Pohřbené slunce v srdci přebohém,
buď s bohem, ó buď s bohem!

Výstup druhý.

Lejla. Juan.

Juan.

Znáš lásky sílu?

Lejla.

Kdo jsi?

Juan.

Znáš lásky záznaky?

Lejla.

Znám její bol!
Láska má je ztracena!
Co žádáš ode mne?

Juan.

Ty dítě tajemné,
já tebe miluji!

Lejla.

Ó zanech nadějí!
již láska zvadla mi!

Juan.

Ne, to nemůž býti!
Slunce zas vysvití,
radost se rozzáří
na tvé krásné tváří!
Lejlo, Lejlo, hleď mne,
u tvých nohou klečím,
k cíli mému veď mne,
ku rozkošem větším.
Na slaveném trůnu
královskou korunou
na tvou hlavu vložím,
jen mi pohled přej!
Neb rozbořím trůny,
odvrhám koruny,
meč ti k nohoum složím.
jen mi lásku dej!

Výstup třetí.

Předěšli. Torquemada a mniši vystoupí ze
stanu inkvisičního.

Torquemada (k Juanovi).

Stůj, nešťastný, v zem upří zrak,
a hanbi se, žeš mluvil tak!

Lejla.

Muži velebný, do vaší ochrany se vzdám.

Torquemada.

Ha, děcko! někdo blízko tebe jest,
kdo zlomit může mladistvou tvou pýchu
a zlému hříchů
připravít hrůzný trest!
Křesťanský kníže židovec se koří
a hříšnou láskou k bídné hoří!
Jdi, koř se Bohu, chraň se!

(Juan odchází zabaven.)

Torquemada (k Lejle).

Decro nevěrc, zde jista
nejši v hlucném táboru;
bys se zachovala čista,
svěřím tebe klášteru.

Lejla.

O, přej mi útulek, o dej mi mír!
odveď mne odtud jen! snad klášter
mně bude tichým hrobem.

Torquemada (k jednomu z mnišů).

Odveď tu pannu k jasné králové,
ať hned se vypraví na cestu
do kláštera; já sluha boží
tak velím!

(Mnich odvede Lejlu.)

Výstup čtvrtý.

Torquemada a mniši.

Torquemada.

Nyní, bratři, modleme se
za zdar našich bojovníků,
ať se s vítězstvím navrátí
z boje dnešního!

Torquemada. Mniši (pokleknouce).

Dej pane sílu našim bojovníkům,
ať odolají krutým protivníkům,
požehnej nám, jenž naši víru znáš,
popřej nám vítězství, ó Pane náš!
(Z dálky slyšeti válečnou troubu.)

Torquemada.

Jaký to zvuk? poslyšte bratři v Pánu.

Mniši.

Dejž Bůh, by dobré bylo znamení!
to naše voje jsou! to naše bubny!

Torquemada.

Hle, tamó již se blíží ověnění,
vesele vlají prapory!

Mniši.

Jdou s vítězstvím! dík Bohu buď!
jíz jásoť plní každou brud!

Výstup pátý.

Předešli. Španělští bojovníci s ověněnými ko-
rouhvemi. Král *Ferdinand* vystoupí ze svého
stanu a usedne na připravené křeslo.

Bojovníci.

Nad Granadou křív se skví,
naše jesti vítězství!
Jásot Španělů zní v dál;
sláva španělské koruně,
a na našem trůně
ať žije král!

(Tanec vojínů a hry se zbraněmi.)

Výstup šestý.

Předešli. Vůdce Španělů a spoutaný *Almamen*
veden několika Španělů.

Vůdce Španělů.

Slyš, králi náš! radostnou zvěst,
vítězně vlaje prapor náš
jíz nad Granadou! Maurů zástupy
prchájí v Boabdila nové sídlo
i Muza též!

Ferdinand.

Vítejte, hrdinové! a můj dík
přijmíte za zástavu slavné odměny,
za vítězství to krásné!

Vůdce (vezme *Almamen*a za ruku a předvádí jej králi).

A zde, můj králi stojí
žid, jenžto lhal, že v žaláři dlí Muza,
kdež Muza čacký v čele voje stál!

Ferdinand (k *Almamen*ovi).

Soud tebe nemine, neb tys mne zklamal!
smrt jesti malý trest takému zrádci,
a protože ještě před smrtí vyrazit musíš
v Granadě všecky skryše pokladů
a zlata, jez tam židé skryvají.

Almamen.

Ha, zrádní krkavci! pod rupy trůně
a chrámů vašich chei vám zjevit skryše!
Ó králi, toť má odměna? to smlouvy splučení?

Ferdinand. Torquemada. Sbor.

Slyš, a vydej smlouvu zpět,
nechat nezví o ní svět,
taká smlouva neplatí,
církvě soud jí rozdrť.

Almamen

(vyjme smlouvu ze šatu a mrští ní k nohoun královým).

Zde vaše smlouva, lháři kletí,
leč nyní navratte mi dceru mou!

Torquemada.

Tvá dcera zbavena zlé pychy,
v klášteře smřív oteřív hříchy.
Našeho boha vzývají
nesmí se k tobě vrátit víc.

Almamen (zoufale).

Má dcera v klášteře! ó tygrové!
poslední poklad v slují jedové!

Ferdinand.

Leč protos před nás povolán, bys odpovídal,
kde židů poklady jsou skryty! nechceš-li
být nám po vůli, tedy pohleď tamo,
jaká tě zkouška očekává!

Almamen.

Ó hanba vám, o hanba vám!
ó zrádci, věčná hanba vám!
Nehasí krev tvou žízeň, králi,
jíz proudy proléváš,
že lačníš po zlatě?

Můj poklad jediný jest v srdci mém,
to jest — má pomsta!

Mniši.

On se ronhá,
podlost pouhá
jesti jeho řeč,
protož v muka
naše ruka
proklatého vleč.

Torquemada. Ferdinand.

Nevěřící,
musíš říci,
kde jsou poklady,
sice hrozná
muka pozná
tělo. Mluv tedy!

(*Torquemada* dá znamení, by odhrnuli oponu stanu
inkvišičního, tam se objeví uprostřed nástrojů k mu-
čení pochopové k práci připravení.)

Mniši.

Tamo hleď!

Almamen

(přetvařuje se, jako by jej hráza jímala).

Ustaňte! popřejte mi oddechu!
jen chvíli k rozmyšlení, otcové.

Torquemada. Ferdinand a mniši.

Nuž, vejdi do sebe,
jsme milosrdní!

(*Almamen* jako v zamyšlení přitiskne spoutané ruce
k prsoum, náhle roztrhne pouta, odhodí je na zem,
prchá; vojínové stavi se mu v cestu, on jednomu vy-
trhne meč a dva skoli, zmizí v pozadí. Ze stanu
počnou šlehat plameny, rudá záře se rozšiřuje.
Tábor hoří.)

Výstup sedmý.

Ferdinand. Torquemada. Mniši. Španělští
bojovníci.

Torquemada.

Satan byl mezi námi!
on zkaží nás, hle v požáru
jíz kácejí se stany, polní ebrámy,
ó běda nám!

Mniši a bojovníci.

Ó běda nám!

Torquemada.

Almamen děsný čaroděj
stve na nás četných kouzel moci
tu zkázu broznou bez pomoci!
Hle plameny ty skryly jej, v nich uniknul,
jej stíhat nelze nám
leč kletbou věcnou!
Bůh jej tresci sám —!

Ferdinand.

To byla židů nástraba, leč pomsta jim!
soud církvě nechat soudí nevěree.

Vojínové.

To padne zpět na hlavu tvou,
bezbožný Israeli!
plameny, jez nám stany rvou,
plamennou pomstu veří.

Ferdinand. Torquemada. Mniši.

Bůh kyne rukou ohnivou
a chvěje svět se celý:
on pomstu zve na hlavu tvou,
bezbožný Israeli!

Vojínové. Mniši.

Bůh kyne nám, toť božská zvěst!
Bůh žádá nevěřících trest.
Hle, rudý plápol sahá do nebe
pro pomstu, Israeli, na tebe!
A pomsta, která víe v tom plameni,
tě stibne, až tě v popel promění.

(Všichni odcházejí z táhora.)

Opona spadne.

Jednání páté.

Klásterní zahrada, v zadu chrám, v pravo křídlo klá-
štera, v levo uřížová vrata zahradní.

Výstup první.

Lejla, abatyše, Torquemada a jeptišky.

Abatyše.

Má dcero, zkoušelasi svou víru a své srdce?
jsi hodna posvěcení? můžeš vstoupit
s pokojnou duší ve klásterní řád?

Lejla.

Nic mne neodvrátí od svatého cíle!
Službou boží mír vykoupím,
do vašeho řádu vstoupím.

Torquemada.

Vzdáš se, *Lejla*, otec svého,
všeho, co ti předraheho,
tajných srdce hnutí,
vroucených vzpomnutí?

Lejla.

Jeu velký žal mé vzpomínání,
jen muka moje milování,
snad Bůh je sejme s duše mé
a dá mi blaho pokojné.

Lejla. Abatyše. Torquemada.

Bůh, jenž dýše šírým světem,
hvězdami i zemským květem,
z krutých muk mne (tě) vyproští,
mír se v srdci nobostí.

Torquemada.

Takž Bůh tě žehnej! pojď, má dcero,
jíz svatý obrad započne, jímž do řádu
tě přijmeme. Bůh posílí tvou duši.

(*Abatyše, Torquemada* a *jeptišky* odcházejí do chrámu.
Lejla chce za nimi.)

Výstup druhý.

Lejla, Juan.

(*Juan* co mních zakuklen otevře tíše mřížová vrata
a vstoupí. Blíží se k *Lejle* a zadrží ji. Stmívá se.)

Juan.

Ó zkoušelasi své srdce? můžeš opouštět
bez touhy zalostné ten krásný svět?

Lejla.

Můj otče velebný —

Juan.

Milenko krásná!

Lejla.

Probůh! toť Muzy mého hlas!

Juan (poklekne před Lejlou a odhodí kapuci).

Ó viz mne! u tvých nohou klečím zas!
uprnehi se mnou, pokud ještě čas!

Lejla.

Ty prechni sám! nesváděj mě,
má cesta vede do klášterní svatyně!

Juan.

Ó měj s mou láskou smilování,
slyš, jak tě prosím o milost!

Lejla.

Prýč, smělče! ještě k vytrvání
mám síly dost!

(Odejde do chrámu.)

Juan (opět se zakuklí).

Ó marná byla prosba má,
již Lejla pro mne ztracena!

Výstup třetí.

Juan, Muza, později sám.

Muza (vejde pootevřenou mříží).

Ó rei, mrichu! není-li zde útulku
pro Maury prehající, zemléné?

Juan.

Ó nikoliv! zde klášter jest, a přístřeší
zde nenalezne moslemín!
Leč jinou útěchu ti dám: zde Lejla dlí
a tebe, Muzo, ještě miluje.

(Odejde.)

Muza.

Zde Lejla dlí! o jaká slasť!
zas k životu mne poutá naděje!
neztratil vše jsem, ztrativ vlast, —
mne Lejla ještě miluje.

(Setmí se úplně.)

Piseň Muzova.

Kdo láskou srdce konejší,

ó Lejlo má!

poznává život krásnější,

ó Lejlo má!

Kéz ještě jednou tebe zírám,

že v ráji dlím, pak uvěřím,

ó Lejlo má!

Slyš prosby rtů horoucích jen,

ó Lejlo má!

Dech každý tebou opojen,

ó Lejlo má!

V tvé září růže rozkvétá,

tvůj chlad ji opět rozměťá,

ó Lejlo má!

Ku nohoum tvým vše pokládám,

ó Lejlo má!

Květ blaha, růže své tu mám,

ó Lejlo má!

Usměj se na ten něžný květ,

ten poslední, jež chová svět,

ó Lejlo má!

Výstup čtvrtý.

Dvoje scéna chrámová.

Před chrámem (na scéně). | **V chrámě** (za scénou).
Muza, Zorajda s Boab- Lejla, abatyše, Tor-
dilem, později Almamen. quemada, jeptišky.

Boabdil.

Vyzkoumal jsi, ó Muzo, bude-li
zde práno přístřeší mým věrným Maurům,
Zorajdě i mně?

Muza.

Můj králi nešťastný, zde místo není vlídné —
v křesťanském dlíne klášteře!

(V chrámě zavzní varhany.)

Boabdil.

Ó slyš!

Muza.

Jak z hrobu zní tento zvuk!

Zorajda.

Tak žalný jest jak z hloubi srdce muk.

Muza.

Tak ty mé srdce pješe!

Boabdil.

Proč Muzo tak se chvěješ?

Muza.

Proč chví se vzduch co vzdechy loučení?
ach, ve mně víří hrozné tušení.

Almamen (vystoupí nepozorován).

Vím, že ji užrím, zde

nešťastnou Lejlu!

o Boze lidu Sionského

chraň ji před nepřáteli krutými.

Jeptišky (v chrámě).

Dominus fortitudo plebis suae
et propter salvationem Christi sui est.
Salvum fac populum tuum Domine,
et benedic haereditati tuae,
et rege eos et extolle illos usque in
aeternum.

Muza.

O běda, běda děsné poznání,
již poslední mi klesá doufání,
ó znič mne hrůzo!

Boabdil.

Pojď odtud Muzo!

Muza.

Ó nikdy tu, kde Lejla dlí!
bych ukončil ten život uvadlý!

Almamen.

Zmař Hospodine svůdné volání
tvých nepřátel, v jichž rukou dcera má!
ať ruka tvá ji pádu uchrání.

Muza.

Proč srdce mé tak zvolna umíráš?

Almamen.

Ó, pane, zdaž mé dítě zastíráš,
ať nezhubí jej katané
a tobě nevyrvou ho křesťané.

Muza.

Jak zapudit ten strašný sen?

Boabdil.

Pojď odtud jen!

Muza.

Spíš umru!

Boabdil.

Co tě zde pontá?

Muza.

Mé srdce zmírající.

Almamen.

A nezachrán-li ji Hospodin,
ó strašný bude mojí pomsty čin.

Abatyše (v chrámě).

Zaslib se nám svatou přísahou,
ať tě poznáme co sestru svou.

Torquemada (v chrámě).

Přísahej, že věrně vytrváš
ve svátosti, již se oddáváš.

Lejla (v chrámě).

Přísahám, že v Bohu jen chci žítí,
že chci věrnou deerou rádu býti.

Muza (k Boabdilovi).

Není to Lejlin hlas?

Almamen (pro sebe).

To jesti ona pozdě již.

Boabdil (k Muzovi).

Ty klesáš — co tak tě děsí?

Muza.

Ha, běda, srdce rvou mi běsi.

Boabdil.

Jaké tě jímá šílení?

Muza.

Ó rei, že jest to klam i sen,
že zmámilo mne vidění,
že slyším Lejlu ve snu jen!

Torquemada (v chrámě).

Zasvěcena buď svatému povolání,
s tebou budíž Boží požehnání!

Almamen.

To byla ona, to byla Lejla
a přísahala — běda jí!

Muza.

Co křesťanku ji užrím!
ó veta po mé naději!
ó strašné losu tajemství!

Boabdil.

Probud se z bolu šílenství!

Jeptišky (v chrámě).

Memor erit in saeculum testamenti sui,
annuntiabit virtutem operum suorum populo
tuo.

Almamen.

Ach, jali ji, tu obět nevinnou,
a odňali jí svatou víru mou.

Ha, již ji vlekou, mou nešťastnou deery!

Výstup pátý.

*Zorajda, Muza, Boabdil, Almamen. Z chrámu
vyšli mezi zpěvem jeptišky s rozžatými svíecemi,
v jich středu Lejla pod závojem, za nimi aba-
tyše a Torquemada.*

Almamen (přikvapí a chopí se Lejly.)

Stůj! jsi-li Lejla, já jsem otec tvůj,
a nebi, zemi, pecku
tě vyrvat chci!

Muza (zahlídné Almamena).
Toť její otec — toť zrádce Almamen!

Lejla.
Můj otec!

Abatyše. Torquemada. Jeptišky.
Běda tobě, nešťastníku smělý,
svatozrádce nstup nám!

Almamen
Nikdy!

Torquemada.
Nezachránil svět té celý,
jménem církve tebe v moci mám.

Almamen.
Bůh to slyš — chei umřít nastokrát,
než vám dceru svoji dát.

Abatyše. Torquemada. Jeptišky.
Bůh to slyš! to není dcera tvá,
dcerou církve jest a zůstat má!

Almamen (strhne Lejle závoj).
Pohled na mne, Lejlo nevěrná,
mluv před Bohem svým, jsi dcera má?

Lejla.
Bože, jaky vír mne pojímá!

Muza.
Nebesa, toť Lejla milená!

Lejla.
Muzo můj, jak úpí duše má!

Muza.
K tobě spějí, slasti jediná!

Abatyše. Jeptišky.
Chraň ji, Bože! onať nevinná!
(Almamen chce unášet Lejlu. Muza mu v tom zabrání.)

Torquemada (k Muzovi).
Chraň ji, ona klesat počíná!

Boabdil.
Toť Almamen! znič jej pomsto má!
(Tasí meč.)

Muza (k Almamenovi).
Zrádce, zda tě zkrotí ocel má!
(Tasí meč.)

Almamen.
Pojď, ať zbraň mé dílo dokoná!
(Tasí meč.)
(Muza, Boabdil a Almamen zápasí.)

Výstup šestý.

Juan, předešlí.

(Juan přikvapí mezi zápasem k jeptiškám)

Juan.
Zachraňte se, posvátné panny! tamo blíží se
Maurů zástupy.

Jeptišky.
Pros za nás Maria vznešená!

(Jeptišky přebíhají do kláštera.)
(Mezi zápasíci se vrhnou Zorajda a Lejla. Zorajda
staví se před Boabdila a Lejlu mezi Almamena
a Muzu.)

Lejla. Zorajda.
Probůh! zanechte boje!

Lejla.
A má-li krev být prolita,
bodejte v srdce moje,
ať zhynu, v náručí otcovském objata,
naposled žehnána, neb prokleta!
(Muza, Boabdil a Almamen zanechají boje.)

Ocetto.

Abatyše (k Lejle).
Ó běda tobě, srdce rozervané,
že Boha svého opouštíš!
navrát ji k sobě všemohoucí Pane,
neb ty jí v nebi ještě odpouštíš!
Boj lásky zemské víry svrchované
jí zbavil. Hruzně se, ty lásko, mstíš!

Zorajda (k Boabdilovi).
Ó běda tobě, srdce rozervané!
proč mlku věrnou opouštíš?
proč v boj se vrháš? pojd v mé lokty chranné,
jich pout ať nikdy víc se nespouštíš,
jen padlé vlasti láska tvoje plane —
a na mně hrůzně se, ó lásko, mstíš!

Lejla.
Ó běda tobě, srdce rozervané!
ó Bože proč mne opouštíš?
Miluji tebe, Muzo, tebe Pane,
i tebe otče! zda mi odpouštíš?
Boj lásky různé stejně svrchované
mé zdrtí. Hruzně se, ty lásko, mstíš!

Juan (k Lejle).
Ó běda tobě, srdce rezervané,
jež světa slasti opouštíš!
Pohrobíš na vždy vnady milované
aneb mne miluješ, mně odpouštíš?
Boj lásky jiné v síle svrchované
tě chvátí. Hruzně se, ty lásko, mstíš!

Muza (k Lejle).
Ó běda tobě, srdce rozervané!
ó Lejlo, proč mne opouštíš?
Ty předc mne miluješ, tvé srdce plane,
ty losu protivnému o-pouštíš.
Boj lásky chce vítězství svrchované,
leč marné! hrůzně se, ty lásko, mstíš!

Boabdil.
Ó beda tobě, srdce rozervané!
Proč sílo teď mne opouštíš!
Ó proč před zrádcem vlasti milované
malátně ustoupit mne dopouštíš?
Boj lásky k vlasti v hoře svrchované
rozplynul. Hruzně se, ty lásko, mstíš.

Torquemada (k Almamenovi).
Ó běda tobě, srdce rozervané,
jež hříchu svých se nespouštíš!
pokor se v prachu! zda mu ještě, Pane,
ty milosrdný vládce, odpouštíš?
Tvé hříchy, neverče, jsou svrchované,
o chvěj se! Hruzně se, ty hříchu, mstíš!

Almamen (k Lejle).
Ó běda tobe, srdce rozervané,
jež víru otcovu opouštíš!
mé odpustění se ti nedostane,
zda ty jí, Bože, odpouštíš?
Boj lásky otcovské, té svrchované,
je skončen! Hruzně se, ty lásko, mstíš!

Almamen
(vezme Lejlu za ruku a postoupí s ní vpřed).
Dcero! naposled mluv pravdu nezměnnou:
zda co křestanka tu stojíš přede mnou?

Lejla.
Víru křestanskou jsem přijala,
vstoupila jsem ve klášterní řád.

Muza.
Ó běda mi!

Almamen.
Kdo tě přinutil? či upjala
sama jsi se v pouta zlořečená?

Lejla.
Sama jen po klidu roztouzena,
v Bohu jsem jej nalezla!
Zapřela jsem víru dávnější,
přijala jsem novou krásnější,
v ní chei žítí, v ní umřítí!

Almamen.
Buď kleta nastokrát!
Tys chtěla! stalo se! ha, staň se ještě více!
buď kleta, lásky prázdná odpadlice!
Buď kleta se svym srdcem jedovým,
propadni peklu, křivopřísežnice,
buď kleta i s falešným bohem svym!
Zrádkyně, zmije, otrokyně hříchu,
svjěj se v plamenech, buď s tebou Boží hněv!
Jen Buh muž odpastit tvou hanbu a tvou pýchu,
leč otce tvého smíří jen tvá krev!
Ha, umři, bůhnice ty plná podlosti,
buď kleta ve smrti a věčnosti!

(Almamen probodne Lejlu, ona klesá k zemi.)

Zorajda. Abatyše. Juan. Muza. Boabdil.
Torquemada.

Hrůza! pekelný to čin! nešťastná Lejlo!

Lejla.
S bohem, živote ty krátký,
s bohem Muzo, můj milencé sladký!
naposled na tebe zrak svůj upírám —
s tebou v srdci umírám.

(Klesne a zemře.)

Zorajda. Abatyše. Juan. Boabdil. Torquemada.
Pokoj budiž v nebi čisté duši její,
tam kde andělé ve sladkém snení spějí!
Bože, buď jí milostiv!

Muza.
S bohem, Lejlo, stěští poslední!
co mi zbyvá? pláč a želení.
Klesla vlast má, zvald lásky květ —
hrohem buď mi šířý dálný svet.
(Muza, Juan a abatyše odcházejí, každý jinou stranou.)

Výstup sedmý.

Zorajda. Boabdil. Torquemada. Almamen a
přehajcí **Maurové.**

Boabdil (k Zorajdě).

A kde tvůj je cíl můj anděli?
cesta má jile v pastou cizím,
los můj oplakávat otčinu.

Zorajda.

S tebou drahý půjdu kamkoli,
v žalu jsem tvá, jak v blahosti jsem byla.

Boabdil.

Nuže v osud můj mne provod, družko milá.
(Boabdil a Zorajda odcházejí. Torquemada je zastaví
a upozorňuje na odcházejícího Almamena.)

Torquemada.

Nenech si zrádce uniknout!
tvá budiž pomsta, náš byl soud.
Onť zrádcem vašim,
tak jako naším,
neb tento zrádce jesti žid!
(Odejde do kláštera.)

(Mezi tím co chce Almamen odejiti, vystoupí prchající
Maurové mřížovými vraty a zastoupí Almamenovi cestu.)

Boabdil.

Ha, zrádce, neuprchněš nám!
Mí Maurové, zde tento žid jest zrádce váš!
Trestejte nevěrce, já vám jej odevzdávám.

(Boabdil s Zorajdou odejde.)

Maurové.

Ha, zrádce tento jesti žid!
smrt jemu! klet buď jeho lid!

Almamen.

Jsem žid, jsem zrádce váš, ó vrahové,
a klesnu, jako klesnul Israel!
Leč Bůh můj vidí činy krvavé —
on spasí mne a pomstí Israel!

Maurové (dorážejí na Almamena).

Stůj! tisíc mečů tebe probodá
a tisíc úst ti kletbu ve hrob dá!

(Několik Maurů probodne Almamena.)

Smrt jemu buď, a kletto jmeno zrádce,
smrt, tisícera smrt! již klesá v smrti noc!

(Almamen těžce poraněn klesne a zemře.)

Opona spadne.

LEJLA.

Aus dem Böhmischen übersetzt von J. J. SRB.

Erster Akt.

Ein Garten vor dem Hause Lejlas. Im Hintergrunde eine Mauer, in welcher eine Thür; links ein Haus, vor demselben eine Laube.
(Abenddämmerung.)

Erste Scene.

Almamen. Lejla.

Almamen

(kommt durch die Hinterthüre, horcht und verbirgt sich, um nicht gesehen zu werden.)

Still und einsam! nur die traute Nacht
Verleiht mir Schutz. Ob mein theu'res Kind
wohl wacht?

Nicht ein Laut; o weh! dass ich zu dir
Wie ein Dieb nur schleichend komm' zur Thür;
O dass meine schönste Freudenzeit
Trübt das Schicksal schwer mit Herzeleid!

Lejla (aus dem Hause hervorkommend.)

Ist es meines lieben Vaters Tritt?

Almamen.

Theu'res Kind!

(Umarmt sie.)

Lejla.

Mein Vater! mein Vater!

Almamen.

Sei gegrüsst, mein theu'res Kind!

Doch, was deutet deines Auges Schmerz?

Lejla.

Freude Vater, öffnet mir das Herz.

Dich hier zu seh'n, ach! nach so langer Zeit!

Almamen.

O mein Kind, du darfst nicht mehr klagen,
Deinen Schmerz könnte ich nicht ertragen;
Wehe, dass ich dich verlassen muss einsam,
unbewacht,

Und ich heimlich nur darf zu dir kommen
In dunkler Nacht!

Lejla.

Warum darfst du nur heimlich kommen?

Warum darf, wohin dich Sorgen tragen,

Niemals deine Lejla befragen?

Almamen.

Warum? um nur dir zu frommen

Mein theures Kind!

Dem die Mauren, listig und verwegen

Sind mir nah' auf allen Wegen;

Sollten sie dich jemals bei mir seh'n,

Um dich, theu're Tochter, wär's gescheln!

Dich, mein einzig Leben,

Meiner Hoffnung Streben.

Meine Wonne im Erblähen
Muss mein Herz blutend wieder fliehen;
Deine Stätte vor den Schergen
Und Feinden verheimlichend verbergen.
Wehe mir! ich muss auch Gott Jehova,
Gott und meinen Glauben verläugnen!

Lejla.

Deinen Glauben?

Almamen.

Um ihn zu retten

Auf ewig vor Sklavenketten;
Doch den Halbmond muss ich ehren.
Um durch List ihn zu zerstören;
So kann ich den Maurenkönig leiten,
Seines Volkes Fall bereiten.
Für mein Volk, das sie todt geglaubt,
Dem sie alle Freiheit geraubt,
Schrecklich wird des Schicksals Rache sein!
Mit dem König im Verein,
Der mit seiner Christenschaar erschienen,
Meiner Rache zu dienen!

Lejla.

Wehe, dass ich diesen Kampf soll schauen!

Almamen.

Den Kampf? Nein, nur schnachvolles Ergeben;
Denn in meiner Macht steht des Königs Leben;
Feige wird er fliehen, ohne Muth;
Doch lebt ein Maur', der niemals ruht
Granada vor Feinden im Kampf zu stützen,
Seinen König und sein Volk zu schützen.
Doch Musa wird als Racheopfer fallen!

Lejla.

Nein! verschone ihn — ach, die Qualen!

Almamen (erstaunt.)

Ha, dich jammert, der uns Tod geschworen?

Lejla.

Ach dies' Opfer hast du auserkoren!

Almamen.

Unglücksel'ges Kind!

Lejla.

Sieh' meine Thrän'.

Für sein Leben lass' mich flieh'n!

(Kniet nieder.)

Almamen.

Ha, der Hölle falsches Traumbilde!

Lejla.

Gnade! Vater: lass walten Guad' und Milde!

Almamen (voll Verzweiflung.)

Strafe sendet Gott in seiner Huld,

Nun sei gestraft auch deine Schuld;

Vor deinen Augen wird dein Musa sterben.

Lejla.

So stürzt auch die Tochter ins Verderben!

Almamen.

Verloren ist mein Kind!

Lejla.

Mein Vater, lass mich in dein Antlitz schauen,
Höre mich!

(Sie streckt ihre Hände gegen Almamen, er stösst sie von sich.)

Almamen.

Ha, unwürdige! flieh' vor meiner Wuth!
Du hast geschändet deines Stammes Blut,
Du hast dein Herz dem Heiden anvertraut,
Vor deren Schande Israel es graut;
Kniee, rase, flehe, zern' nun dein Gewand,
Bevor die Wahrheit ganz dem Herz' entschwand!

Lejla.

Mein Vater, o Gnade! lass mich hoffen,
Ich liebe ihn, mein Herz ist vor dir offen!

Almamen.

Verbrecherin! dein Wort ist Lästörung!

Lejla.

Unschuld'ig ist mein Sinn,
Ich liebe ihn, ich liebe ihn!

Almamen.

O falsche Brut! unschuldig willst du sein,
Berückend dich ereilt des Lasters Schein!

Lejla.

O erhöre mein Fleh'n, verstosse mich
Bis ich versöhnt des Vaters Groll, erbarme dich!
(Sie will ihn umarmen, er stösst sie von sich und greift nach dem Dolche.)

Vernichte mich, willst du mich schuldig nennen;
Verstosse mich zum Tod verhasst,
Wenn du vermagst die Lieb' zu trennen;
Dass Leben ist mir eine Last!
Von dir, meinem Himmel so geschieden,
Geträumt hab' ich vom fernem Glück,
Von beiden nun getäuscht hiernieden,
Klage und Tod ist mein Geschick! —
Unmöglich ist es rückzukehren
Zum Glaubensherd' mit frohem Blick;
Des Lebens Quell' muss ich zerstören,
Den aufgebaut der Liebe Glück!

Almamen.

Begraben ist dein Traum in dem Verbrechen!
Du wirst ein Pfand dem Christenkönig' sein
Für mein Versprechen,

Das ich ihm gegeben, die stolzen Mauren
auszuliefern
Seiner Hand — für sicheres Lösegeld!

Noch heute in der Nacht
Ins' Lagerzelt des Königs wirst du gebracht! —

Almamen und Lejla.

Den wahren Glauben meiner Ahnen
Hab' ich (hast du) gepflegt in deiner (meiner)
Brust;

Berauscht vom Wahn, in falschen Bahnen
Hast du (hab' ich) geföhnt der Sinne Lust.
Mein (dein) Feind, ein ungläubiger Heide,
Dem alle meine (deine) Rache gilt,
Ist deines (meines) Herzens höchste Freude
Und deines (meines) Glückes Zauberbild!
Kniee, zweifle, schmachte schuldbeladen
(Ich kniee, schmachte schuldbeladen)
In Frevel ist dein (mein) Haupt gebüllt,
Verlustig bist du (bin ich) aller Gnaden,
Mit Gram und Schmerz mein Herz erfüllt!

Almamen.

Durch Klage und bitt're Thränen
Sollst du die Schuld versöhnen.
Der Tugend deine Seele weih'n,
Nur so kann ich dein Vater sein!

(Er entfernt sich voll Schmerz und Grimm. Musa
kommt gerade von der entgegengesetzten Seite herein.
Almamen erblickt ihn.)

Lejla.

Ich kann nicht mehr,
Mein Los ist schwer.

(Sie sinkt weinend vor Schmerz in der Laubhütte
auf einen Stuhl zusammen.)

Almamen (für sich).

Ha er! bei Gott, mein Todfeind!
Die Hölle selbst hat ihn ausgeliefert!
O dass ihn mein Blick nicht gleich vernichten
kann!

Erwarte mich; du bist in meiner Macht!

(Entfernt sich langsam durch die Hintertüre und
lässt dieselbe zur Hälfte offen. Volle Dunkelheit
tritt ein.)

Zweite Scene.

Musa, Lejla.

Musa.

Es naht der süsse Augenblick,
Wo ich meine geliebte Lejla finde!
So einsam;
Niemand stört meiner Liebe trautes Wort!
So heimlich! —

Wenn ich dir fern, mein Auge lauscht
Im Kreis der trauten Sterne;

Vom Wonnehauch der Lieb' umrauscht
Seh' ich dein Bild von ferne!

Wenn deiner Stimme Zauberklang

Mein Herz nicht kann ersehnen,

Klagt mir der Nachtigall Gesang

Das Leid in Trauertönen! —

O komm herbei und zage nicht

Der Wonne reinstes Wesen;

Du allein kannst mit Liebeslicht

Mein blutend Herz erlösen! —

Der Liebe Macht kannst du vertrau'n.

Zu mir wird sie dich lenken;

Ich muss den Quell der Liebe schau'n

Und ewig dein gedenken! —

(Lejla, die Stimme vernommen, hört anfangs auf-
merksam zu, steht auf und zeigt einen inneren Kampf,
will mehrmals zum Musa hinausgehen, doch kehrt sie
immer wieder zurück; endlich geht sie ihm entgegen.)

Lejla.

Ich kann nicht mehr, dir widersteh'n,
Es ruft mich dein Wort, dein Sehnen!
Dein Antlitz darf ich wieder seh'n,
An deine Brust mich lehnen.

Was für ein Loos wär' mir gewährt
Ohne der Liebe Zaubermacht;
Ich wär' ein Wesen ohne Werth,
Weder zur Lust, noch Freund' erwacht!
Doch bleibt mir wahre Liebe nur,
So lang du treu erfüllst den Schwur.
Du bereitest mir Seligkeit
Du bist mein Heil in Ewigkeit.

Musa und Lejla.

Zu dir neigt sich mein Herz erfüllt mit Muth
Und frohlockt freudig auf in Liebesgluth!
In den Sternen ist geschrieben
Treu zu wandeln auf der Bahn;
Welche Wonne dich zu lieben,
Uns berauscht kein leerer Wahn.
Mächtig wirkt der Sterne Schimmer.
Unser Herz kennt seine Macht;
Denn im Busen pocht es immer,
Wenn der Liebe Gluth erwacht!
O wie beglückend ist der Liebe
Zauberstrahl, so gadenreich,
Deines Herzens edle Triebe
Sind mein Traum, mein Himmelreich!

Lejla.

O halte ein! o wehe!

Ich bin schwach zu sagen dieses Wort!
O Musa! Geliebter mein! uns droht Verrath,
Nur Trennung unser Heil und Rath!

Musa.

Was sprichst du ans? wo ist Verrath?
Warum uns trennen
Und heisse Liebe nicht bekennen?
Wie sollte das ersehnte Glück
Verscheuchen grauses Missgeschick!
Warum entflieh'n? wer will uns trennen?

Lejla.

Musa, weh mir! mein eigen Vater selbst!

Musa.

Vertraue mir und klage nicht;
Lass' deinen Vater mich erkennen,
Er wird der Liebe nicht widersteh'n,
Gerührt, wird er die Freud' bekennen,
Uns Glück und Heil von Gott erfleh'n!

Lejla.

Du hoffst unmögliches! o du irrst!

Musa.

O sprich nur, wer dein Vater ist?
Warum kann ihn dein Mund nicht nennen,
Warum trübt sich dein Aug' so hell?

Lejla.

Die Sterne Antwort dir geben können
Das vermag nicht der Sprache Quell!

Musa.

Warum soll nie mein Herz erschauen
Was deiner Seele offenbar?

Lejla.

Was meinen Busen füllt mit Grauen,
Das bleibt nur meinem Geiste klar!

Musa.

Warum kann es dein Mund nicht nennen?

Lejla.

Die Sterne antworten können!

Musa.

Lass' deiner Seele Drang belauschen,
Erschliesse mir dein Missgeschick!

Lejla.

Sieh' meinen Stern durch Wolken rauschen,
Er ist geborgen meinem Blick!

Musa und Lejla.

Uns hat die Liebe Gott gegeben!

Musa.

Sie ist allein das wahre Glück!

Lejla.

Doch ist dahin das wahre Glück!

(Hinter der Scene hört man Lärm.)

Maurische Soldaten (hinter der Scene).

Wo Musa weilt, dahin
Zu warnen ihn, schnell dahin!

Musa.

O eile hinweg! hör' die Stimme meiner
Kampfgenossen.

(Er führt Lejla in das Innere des Hauses, kehrt
zurück und öffnet die Hinterforte; die Soldaten
treten ein.)

Dritte Scene.

Musa, Maurische Soldaten.

Musa.

Hier bin ich! Was verlangt ihr, treue Freunde?

Maurische Soldaten.

O fliehe, fliehe, glaube der Gefahr,
Wir wollen dich geleiten;
Almamen eilt mit seiner Schaar,
Um deinem Haupt Verderben zu bereiten!
Ihn hörten wir zur Wache sagen,
Hierher zu eilen ohne Zagen
Und mit Gewalt dich zu ergreifen!

Musa.

O nein! seid getrost! wer kann es wagen?

Maurische Soldaten.

O fliehe, folg' unserem Rathe!

Musa.

Ha, ich soll flieh'n?
Wenn meine Heimat in Gefahr,
Soll ich dem Kampfe mich entzieh'n?
Nein! meine Pflicht! ich darf nicht weichen!

Maurische Soldaten.

Heil dir du Held!
Heil deiner Kraft und Tugend!
Doch sage, warum bleibt der König
In der Alhambra feige, unentschlossen?
Da der Christenfeind die Stadt hält un-
geschlossen!

Warum weckt er nicht der Mauren Kampfes-
wuth
Wider die Spanier mit Wort und Muth?

Musa.

Er wartet, bis die Zeit zur That wird günstig
sein;

Dass sie noch nicht erschienen
Kündet frei Almamen ihm
Nach seiner Zauberkunst,
Und seinen Worten glaubt der König!

Maurische Soldaten.

Nun führ' uns Musa frei!
Der König spielt mit eitler Zauberei,
Führ' uns zum Kampf ohne Gefahr,
Führ' deine treue Heldenschaar!

Vierte Scene.

Die Vorigen. Almamen begleitet von der königlichen Wache stürzt durch die Hintertreppe herein.

Almamen.

Ha, Frevler! du bist mir geliefert; Hierher! eilet herbei vom König ausgesandt, Hier ist der, nach dem ihr getahndet! Er ist des Todes, greifet ihm!

Anführer der Wache.

Im Namen des Königs bist du uns gegeben! Für deinen Meineid, Trug und Widerstreben Wirst du zum Kerker abgeführt!

Musa (verwundert).

Im Namen des Königs bin ich euch gegeben! Für meinen Meineid, Trug und Widerstreben! —

Ist dies' ein leerer Wahn
Was ich von euch vernahm? —
Mein König sollte mir misstrauen,
Und auf meine Treue nicht mehr bauen;
Er, dessen Blick für mich Geheiss.
Für den mein Leben gab ich preis?
Er, von mir so geliebt, der meinen
Busen erfüllt mit süssen Träumen,
Mein glühend Herz und Sein war ihm geweiht,
Und dessen Thron ich mit dem Blut' erneu't!
Er soll erkennen meines Herzens Triebe;
Entführt mich, das Opfer treuer Liebe;
Dem Vaterland weih' ich all' meine Kraft,
Die Freiheit sei dem König dargebracht!

(Die Wache will Musa gefangen nehmen, doch die maurischen Soldaten stürzen auf dieselbe los und umstellen Musa.)

Maurische Soldaten.

Du darfst nicht geh'n,
Wir wollen tapfer bei dir steh'n!

Almamen und die Wache.

Ha, gebt ihm frei, ihr von Wuth gehetzt!
Der ist des Todes, der sich widersetzt!

Maurische Soldaten.

Ha, lasst ihn frei, ihr von Wuth gehetzt,
Der ist des Todes, der sich widersetzt!

Almamen und die Wache.

Unser ist Musa, wehe jener Hand,
Die sich erdreisten soll zum Widerstand!

Almamen.

Im Namen des Königs! Niemand darf uns stören!

Maurische Soldaten.

Euch feige Sklaven werden wir abwehren!

Almamen und die Wache.

Im Namen des Königs, Niemand darf uns stören!

Sonst trifft die Rache ihn
Für sein Vergeh'n!

Im Namen des Königs, fürchtet seine Macht!

Maurische Soldaten.

Unser ist Musa, wir wollen für ihn kämpfen,
Für ihn wollen wir sterben, zum Tode geh'n
Der Freiheit Kraft vernichtet eu're Macht!

(Alle greifen zu den Waffen.)

Muezzin (aus dem Minaret, hinter der Scene).
Gläubige! neiget zum Gebet das Haupt!

(Musa in der Mitte der Kämpfenden neigt sich zum Gebet, die Wache und Soldaten verwahren die Waffen, alle knien nieder. Almamen stellt sich seitwärts.)

Muezzin.

In Andacht vor Gott!
Allah ruft euch alle! betet ihn an.
Und preiset seine Macht!
Allah ruft euch alle! Allah!

Alle Soldaten.

Verleih' uns deine Kraft! Allah!
Erhöre unser Fleh'n!
Stürze des Kreuzes Macht!
Lass' uns den Kampf bestehn'! Allah!
Erhöre uns, stärke die Gläubigen!
Allah ist unser Gott! Allah!

Almamen (für sich).

O neiget euch nur im Frevler zum Gebete;
Denn zum Gebet erhebt sich auch mein Geist;
Zum schrecklichen Gebet,
Zur süssen Rache! Gott vernichte euch!
Meines Volkes Gott, er vernichte euch!

(Alle erheben sich langsam vom Gebete.)

Musa (zur Wache).

Ich bin bereit,
Ihm gab ich mein Leben.
Im sei mein Tod geweiht!
Ihr treuen Freunde, lebet alle wohl!

Maurische Soldaten.

Wir schwören ewige Rache, lebe wohl!

(Musa entfernt sich mit der Wache; die Soldaten folgen ihm.)

Lejla.

Sein Loos ist Tod: mein Herz dem Tod geweiht!

(Man sieht Lejla am Fenster ihres Hauses zusammensinken.)

Fünfte Scene.

Almamen (Musa nachrufend).

Ungläubiger! du bist dem Tode nah'!
Mein Fluch wird mit dir ewig sein!
Entfliehen sollst du nicht dem Schicksals-
schlage,

Gezählt sind auch des Maurenstammes Tage!
O Gott der Gnade! höre meine Stimme,
Warum verschmachten soll dein treuer Sohn?
Erzittern mach' die Welt im frevlen Grimme,
Die uns verfluchend, preis gibt jedem Hohn!
O Israel! dem Jammer nur geboren,
Gott, den du anrufst, hört die Stimme nicht;
Dir hat der Menschheit Rache Tod geschworen
Du sollst nicht schauen deines Glückes Licht!
Wenn auch verblutend wir von Gott verlassen,
Doch nie wird meines Herzens Gluth erblassen;
Entrissen wird das Volk der Mörderhand
Und Israel verlieth' des Sieges Pfand!

(Der Vorhang fällt.)

Zweiter Akt.

Ein Königszelt im spanischen Lager.

Erste Scene.

König *Ferdinand*, *Juan* und *spanische Ritter*
sitzen beim fröhlichen Mahle.

Chor der Ritter.

Erheben wir nun die Pokale
Bei uns'rem ritterlichen Mahle!
Der Freude Lust im Antlitz strahle!
Es fliesset so rein der feur'ge Wein!

Der Trauer Qual soll uns nicht leiten;
Zum Kampfe lasst uns muthig schreiben!
Bevor ertönt der Ruf zum Streiten,
Der Wein soll uns're Labung sein!
Zum Kampf und Siegesruhm, hoch der Pokal!

Ferdinand.

O Freunde ihr und treue Kampfgeossen!
Ehe das Schwert zum Kampfe wird gezückt,
Granada wird erobert durch List
Und durch Verrath unseres Verbündeten!

Ritter.

Welchen Verbündeten hat Gott erweckt
Der Krone Spaniens in Granada?

Ferdinand.

Ein Mann, der weiss, was in der Alhambra
der Mauren Plan;

Und der mit seiner Zauberkraft
Den Maurenkönig hat in seiner Macht,
Der sich insgeheim am König
Und den Mauren rächen will;
Sie zu vernichten wünscht er, wie wir
Und verheisst uns Sieg.
Mit dem König wird er Musa entzwei'n
Musa dem Verderben weih'n;
Durch den Aufruhr wird der Mauren Macht
Gestürzt, gelähmt, zum Fall gebracht!

Ferdinand, **Juan** und **Ritter.**

Wird der treue Musa scheiden,
Der bekam als Siegesheld;
Jammer bleibt der Mauren Antheil,
Unser wird das Siegesfeld!

Ferdinand und **Juan.**

Unser Ruhm, unser wird Granada!

Ritter.

Unser Ruhm, unser wird Granada!

Zweite Scene.

Die Vorigen. *Torquemada*.

Torquemada (zum König).

Mein treuer Sohn!
Gekommen ist dein Verbündeter
Aus dem Stamme Israel, des Verfluchten.
Mit ihm ein Mädchen, verhüllt im Angesicht!

Ferdinand.

Seine Tochter ist es, die als Bürge er ge-
bracht
Zum Pfand der Wahrheit seines Wortes.
Er trete ein!

Torquemada (zu den Rittern).

Ihr entferneth euch!

(Die Ritter und Torquemada entfernen sich.)

Juan.

Wohl kenn' ich Vater deine Absichten,
Erzittert nicht dein Herz vor dem Verrath?

Ferdinand.

Nein! einfältiges Kind;
Die heil'ge Kirche wird meine Thaten prüfen!
(Entfernen sich.)

Dritte Scene.

Almamen, *Lejla* (tief verschleuert.)

Almamen.

Hier unser Ziel!
Hier muss ich dich verlassen, o mein Kind!
Hier wirst du nun verweilen; lebe wohl!

Lejla (entschleiert sich).

Bevor noch wirst du verlassen mich,
Um deinen Segen flehe ich!
O strafe mich nach deinem Willen
Doch ach! die Rache lass mich nicht fühlen.
Ich bin dein Kind, ein Fremdling überall;
O segne mich, mein einz'g Schutz und Hort,
O segne mich mit sissem Vaterwort
Im Leben wohl zum letztenmal!

Almamen.

Ha, zum letztenmal!
O nein! o nein!
Dich meine Tochter nicht mehr seh'n?
Wenn auch du geirrt, bist mein Trost im
Leben,
Und ausser dich kann mir die Welt nichts
geben.

Zeitlich nur scheidest du von mir;
Doch auf ewig verzeih' ich dir!

Lejla.

Mein Vater, ewig mein!

Almamen (sie segnend).

O sei gesegnet, die von Gott auserwählt,
Dein Volk zu retten;
Entreisse es dem Jammergeschick,
Vollführ' die That mit Muth und Glück!
Der Liebe Übermass, die du gebracht
Jehova lohnen wird nach seiner Macht! —
Doch solltest du verblindet in deinem Sinn,
Nun dieses heilige Ziel verlassend, flieh'n;
Entflammen durch Verrath Jehovas Groll,
Dann wehe dir! dann merke wohl;
Wenn unwürdig du wirst der hohen Gnade,
Den Glauben läugnend, den verleihet Gott,
Dann sei verflucht, verflucht zum Todes-
pfade;
Denn deines Volkes Gott ist der Rache Gott!
(Lejla hört ihn mit Entsetzen an.)

Vierte Scene.

Die Vorigen. Ferdinand. Juan. Torquemada.

Ferdinand.

Du bringst dein Kind zu mir als Pfand
Vertrauend meiner Königshand! —
Erzähle nun, was du geseh'n
Wird wohl Granada den Kampf besteh'n?

Almamen.

Dir Dank, Gott meines Volkes!
Das Maurenvolk, das blutdürstig hat Israel
verfolgt
In seinem Wah'n ist dem Verderben geweiht.
Denn Musa der einzige konnte es retten;
Doch gefesselt schmachtet er in Ketten.
Vom König verstossen, zehrt ihn der Neid.
Seinen Liebling zu rächen droht das Volk;
Des Führers los, wird jede Schranke fallen,
Des Jammers Klage fruchtlos wird erschallen
Und vom Geschick ereilt des Islams Kraft.
Zu Grunde geh'n Israels alter Todfeind,
Und dir zu Füssen fallen Israel!

Ferdinand.

Die Nachricht, die du gebracht,
Hat dich geehrt;
Doch auch dein Lohn, er sei des Königs werth.
Aus meiner Hand nimm dies' indess als Lohn.
Den du verdient um meinen Königsthron!
(Er nimmt die goldene Kette von seinem Halse und
reicht sie Almamen.)

Almamen (wirft die Kette zürnend weg.)

Weh! ist dies' mein Lohn? o bedenke',
Was du versprachst für ein Geschenk! —
Dass mit den Christen gleiches Recht
Wirst meinem Volke geben;
Dass deines Thrones Majestät
Uns zu Menschen wird erheben;
Dass nun mein Volk, früher verhöhnt,
Mit Freiheit, Macht von dir wird gekrönt;
Dass Israel frei von Gefahr,
Der Menschheit Heiligthum bewahr'!
Was du versprachst, ist dir bekannt:
Hier, deine Schrift! zum Unterpfang!
(Er nimmt eine Schrift heraus und hält sie dem
Könige vor.)

Ferdinand.

Ha, meine Schrift!
Giebt die Gewähr nicht mein Wort?

Almamen.

Hier!

Ferdinand.

Nein! Nein!

Almamen.

Nun vergeblich hat mein müdes Haupt ge-
winkt
Ohne Rast. Komm mein theu'res Kind!
Du bist nun wieder mein.
Und Granada kann des Sieges sicher sein!
(Will sich mit Lejla entfernen.)

Torquemada (leise zum König).

Im Glauben treu und gross, mein Sohn!
Die Kirche kann den Vertrag mit dem Ketzler
tilgen!

Ferdinand (unterschreibt die Schrift).

O bleibe steh'n! hier nimm die Schrift!
Verlass' die Tochter, komm' zurück!
(Almamen nimmt die Schrift vom König und küsst sie.)

Almamen.

Grosser Gott der Gnade hat den Traum
erfüllt.
Meines Volkes Schmerz mit Freud' gestillt!
Du, meine Tochter, bist in Gottes Macht
Er leiht deiner Seele Muth und Kraft.

Quintetto.

Torquemada.

Gott lohnt wahre Glaubenstreu'
Eifer, Muth und Kraft:
Wer im Kampf durch List wird frei
Von des Ketzers Macht.
Fluch den Ketzern. Tod ihr Lohn,
Ruhm sei Gott und seinem Thron!

Ferdinand.

Gottes Gnade stand mir bei,
Dass ich durch der Kirche Macht
Des Wortes los bin und frei.
Ich sprach wohlbedacht.
Rache sei der Ketzler Lohn,
Preis und Ruhm Gott im Himmelsthron!

Juan.

Dich zu lieben werth zu sein
Strebet meine Kraft;
Deines Auges klarer Schein
Kennt der Liebe Macht.
Deine Liebe wird mein Lohn.
Ruhm sei Gott und seinem Thron!

Almamen.

Wahres Heil erwirbt die Tren',
Freude, Glück und Macht;
Israel ist wieder frei
Von dem Tod erwacht!
Seligkeit ist nun sein Lohn,
Ruhm sei Gott und seinem Thron!

Lejla.

Meiner Liebe Widerschein
Hat verschleucht die Nacht,
Aus des Lebens Qual und Pein
Hilft mir Gottes Macht.
Täuschung ist des Lebens Lohn,
Ruhm sei Gott am Himmelsthron.

Alle.

Gott in seiner Herlichkeit waltet alle Zeit,
Wem er seine Gnade leiht, lebt in Ewigkeit;
Seligkeit ist des Glaubens Lohn.
Ruhm sei Gott am Himmelsthron!

(Almamen entfernt sich langsam auf der einen, Tor-
quemada mit Lejla auf der entgegengesetzten Seite,
Leila wendet sich plötzlich von ihm weg und eilt
zum Almamen zurück; er küsst sie an die Stirne und
segnet sie, darauf entfernt er sich schnell; Lejla
blickt ihm wehmüthig nach; Torquemada tritt zu ihr
und führt sie hinweg.)
(Der Vorhang fällt.)

Dritter Akt.

Ein Gemach im Königspalast Alhambra.

Erste Scene.

Boabdil. Almamen.

Boabdil

(auf einem Lehnstuhl ruhend, blickt vertieft in eine
Pergamentrolle, Almamen tritt ein.)
O mir zum Troste du heute gesandt,
Was bringst du wohl?

Almamen.

Dir, o theurer König, Sicherheit
Vor Feinden, die dir nicht bekannt,
Sei ohne Sorgen!

Boabdil.

O sprich, Meister, sprich, was mir verborgen!

Almamen.

Dein grösster Feind liegt schon in Ketten,
Von Musa ist das Volk getrennt,
Mit List noch hofft er sich zu retten.
Wenn er mit Ehrenscheu' dich nennt.
Doch Rache brütend, flucht er uns mit Hohn,
Vor seiner Wuth behüte deinen Thron!

Boabdil.

Sei dir gedankt für dein edles Streben,
Vor Tod und Rache wahrst du mein Leben;
Doch einen Wunsch erfüll' mir heut'
Zum Trost in dieser frohen Zeit!

Almamen.

Dein Wort und Wunsch ist mir Befehl!
Was verlangst du?

Boabdil.

O gewähre mir deine Weisheit
Zum heissen Kampfe mich zu rüsten;
O lass mich kämpfend Sieger sein!
Sprich, dass die Zeit der That gekommen.
Wo ich dem Manrenstamm kann frommen.
Dem Vaterland mein Leben weih'n.
O lass mich kämpfend Sieger sein!

Almameu.

O halte ein! lass' dich nicht verleiten
Vom Augenblick' und falschen Rath,
Sieh doch die Macht der Sterne, sie deuten:
Noch ist nicht da die Zeit zur That!
(Entfernt sich.)

Zweite Scene.

Boabdil allein.

Boabdil.

Ich muss noch warten!
Fluch dem Schicksalspiel,
Das mich entfernt von dem ersehnten Ziel!
(Nimmt die Pergamentrolle in die Hand und liest.)
Was sagt der Weisheitspruch und seine
Lehre?
Dass Ruhm und alle Macht nur eitler
Wahn! —
Das Herz nur ist des Weltalls Thron und
Wahrheit!
Und dieser Trost ist allen frei erlaubt;
Allein dem König, mir geraubt! —
In süsßer Wonne, wo der Friede blüht,
Dem Traulichkeit entschwebt und Lust;
Wo aus der Frende heiss die Lieb' erglüht,
Das Ziel allein ersehnet meine Brust.
Doch auf den Thron lenkt mich das Schicksal,
Schwer ist die Krone für mein Haupt,
Die Frende wandelt sich in Trübsal,
Des Kampfes Wuth hat meine Lieb' geraubt!
Mich ruft die Heimat
Und mich trennt die Liebe;
Mich ruft der Kampf,
Den Frieden heut die Deutung;
Mich ruft die That,
Ich zage im Entschliessen:
Das Schicksal zwingt mich —
Und mir wehrt das Schicksal!
Ich bin ein Sklave! o welche Pein im Busen!
Mein krankes Herz ist voll von Schmerz! —
Gesang und Liebe soll verschrecken diese
Qual

Mit ihrem trauten Scherz!

(Gibt ein Zeichen.)

Zorajda mit ihrem Geleite erscheine!

Dritte Scene.

Boabdil, Zorajda mit der Lanze und die tan-
zenden *Sklavinnen* mit Tamburinen.
(Alle verbeugen sich tief vor Boabdil.)

Zorajda und Maurische Mädchen.

In den Sternen tönen Lieder,
Ihr Zauberklang schwebet hernieder;
Morgenroth küsst freundlich den Thau
Auf der weiten Weltenau!
Liebesglühen im Entzücken
Weckt die Flamme in den Blicken.
Muthbeseelt und freudig erwacht
All umrauscht der Liebe Macht!
Nimm von uns die Liebesgrüsse
Und Zephyrens Morgenküsse:
Lass' der Zeit die fallen Sorgen.
Blick zum heit'ren Himmelszelt:
Tauch' dein Herz in Wonnefreuden.
Willst du Schmerz und Gram vermeiden:
Mit dem Pfeil im Wind verborgen
Lauscht der schlaue Liebesheld!

(Die Sklavinnen entfernen sich.)

Vierte Scene.

Zorajda, Boabdil.

Zorajda.

Du bist nicht glücklich! gram erfüllt
Ist deine kranke Seele,
Dein Herz hast du vor mir verhüllt
Verschmähend uns'rer Lieder Quelle!

Boabdil.

Nur dein Gesang, nur du allein
Machst mir den Himmel offenbar;
Nur du allein kannst mich erfreu'n,
Dein holdes Auge schaut so klar!
Nur dein Gesang kann mich erfreu'n!

Romanze.

Zorajda (mit der Laute.)

Einsam welkt in Gluth der Sonne
Eine Rose traurig still;
Klagend aus dem Kelch der Wonne
Ihre letzte Thräne fiel!
Und versengt die Blütenhalme
Sinken in den wüsten Sand.
Bis in ihrer Näh' die Palme
Kühlung spendend, neu erstand!
Um die Palmenkrone rauschen
Lieblich Winde mit Gesang,
Und der Rose Blüten lauschen
Froh bewegt dem Freudenklang!
O Geliebter, lass' nicht fliehen
Deine Ruhmespalme weit,
Ihrem Schatten wird erblühen
Neuer Liebe Rosenzeit!

Boabdil.

Ach! auch du mahnest mich zur Pflicht!
Dass ich nicht frei darf handeln, erwägt
du nicht?
Mein Freund gebietet mir noch zu warten!

Zorajda.

O lass' die eitle Zauberei,
(Glaub' nicht dem Sternenspruche!
Ergreif' das Schwert zum Kampfe frei;
Verschmachte nicht im Fluche!
Zum Kampfe ist dein Volk bereit,
Erfass' mit Muth und Kraft die Zeit;
Bedeck' dein Haupt im Feld
Mit Ruhmesglanz im Feuerschein,
Als König und als Siegesheld,
Ein Abgott ewig mir zu sein!

Boabdil.

Zorajda, ewig bist du mein, auf ewig mein!

Zorajda.

Zum Kampfe mein Geliebter wirst du bereit
nun sein!

Boabdil.

O gieb zur That den Segen!

Zorajda.

Den Ruhmeskranz zu weben!

Zorajda, Boabdil.

Nur du allein kannst mich versteh'n!
Umschwebend meines Herzens Triebe:
Mit dir vereinigt, darf ich steh'n
Verklärt am Ziel im Traum der Liebe!
(Boabdil seitwärts blickend sieht seine Mauren
kommen.)

Fünfte Scene.

Boabdil, Musa und maurische Ritter.

Boabdil.

Deine Trennung macht mein Herz tief be-
klommen!
Verlass' mich nun, sieh meine Mauren zu
mir kommen!

(Zorajda entfernt sich.)

Maurische Ritter.

Höre uns o König! deines edlen Herzens
Stimme

Erflehen wir, neige deinen Sinn
Zum Frieden, vom Ungestümm;
Ohne Grund folgst du dem Grimm!
Lass' dein Volk in Jubeltönen
Deinen Grimm und Hass versöhnen!
Ohne allé Schuld ist Musa.

(Musa verneigt sich vor Boabdil.)

Boabdil.

Ha, treuloser Wicht! wagst du sogar
Mein Auge zu betrüben? du wirst gewahr
Des Königs Macht!

(Auf ein Zeichen erscheint die äethiopische Leib-
wache des Königs.)

Entführet ihn! (zu Musa): dein Loos ist Tod!

Maurische Ritter (vertreten der Wache den Weg).

Nein, nein!

Das Schwert zum Kampfe für sein Leben,
Für Musa wollen wir erheben!
Er ist dein Freund, dir zugethan,
Granadas treu'ster Unterthan!
Verschenke deines Zornes Gluth
Und neig' zum Frieden deinen Muth!

Boabdil.

Ha, freche Sklaven ihr!
Warum entfloh' er heimlich seiner Halt?
Wer machte ihn frei von Ketten?

Musa.

Granadas Volk hat es vollbracht!
Dem Kerkertod entriss mich des Volkes Macht
Und Liebe, die Treue meiner Freunde!

Boabdil.

Die Liebe, um die du beraubt den König!
O dass ich dir geglaubt!
Meines Volkes Groll hast du verschuldet;
Dafür sei Tod dein Lohn!

Musa.

Mein Leben kannst du schuldig finden;
Doch meine Liebe nicht überwinden;
Ich hab' die Treue dir bewahrt.
Mit Liebe war sie stets gepaart.
Mein Herz, mein Leben war dir zugethan,
Dein Heil, dein Friede war mein Wunsch,
mein Wahn!

Boabdil.

O wenn ich wüsste, dass dein Busen
Die Treue berget, wie du gesagt!
Sprich! — doch Täuschung ist dein Ziel!

Musa.

O der Freunde Liebster! denkst du nicht
mehr

An die frohe Jugendzeit, den Mai des Lebens,
Den wir gelebt in Liebe?
Mein trauer Freund! vom Fluch ereilt,
Treu' mich das Urtheil unverweilt,
Wenn ich die Treu' gebrochen dir!
O trau' dem Wort, vertraue mir!

Boabdil.

O grosser Gott sieh! Musa mir
Mit Liebe lohnt die Rachegier!
Sein Aug' so mild, die Stimme klar,
Wie immer seine Liebe war!

Musa.

Siehe mein Aug' es spricht so klar;
Mein ganzes Herz ist dir offenbar!

Boabdil und Musa.

Mein traurer Freund! der Tod allein
Kann meiner Liebe Trennung sein!

Maurische Ritter.

Dein treuer Jugendfreund steht hier,
Und seines Lebens Kraft weih't er nur dir!
Mit Liebe lohnt er Rachegier!

Musa.

Nun ist mein Herz dir offenbar,
Nimm es als Opfer von mir dar!
Meine Liebe ist, wie sie war.

Maurische Ritter.

Sein Aug' so mild, die Stimme klar,
Trau' seinem Wort, es spricht so wahr!
Er ist dein Freund, wie er es war,
Er liebt dich treu und wahr!

Boabdil.

O komm' an mein Herz; es sei nun kund
Der neuen Freundschaft Liebesbund!

(Umarmt Musa.)

Maurische Ritter.

Dank, Heil dem neuen Freundschaftsband!
Des Friedens Macht wird stärken eu're
Hand!

Der König glaubt uns, sein Herz ist wieder
frei;

Er traut nicht mehr der Zauberei!
Gelöscht sind der Zwietracht Flammen.
Die angefacht Almamen.

Sechste Scene.

Die Vorigen. *Zorajda* und die *Sklavinnen*.

Boabdil.

Almamen ist der Wahrheit Seher!
Doch Musa kann mich wieder täuschen.
Gewarnt hat mich Almamen!

Zorajda.

O höre mich, mein König!
Almamen ist ein Verräther!

Maurische Mädchen.

Almamen ist ein Heuchler!

Musa.

O höre mich, mein König!

Maurische Mädchen und Ritter.

O höre sie, theu'rer König!

Boabdil.

Sprich, was ist Almamens Schuld?
Zorajda! lass' mich hören!

Zorajda.

Vor meinen Augen liegt das Thal
Und Ruhe lagert überall;
Doch eine dunkle Wolke schwebt,
Aus der sich Waffenglanz erhebt!
Weithin erstrahlt der Waffenglanz,
Er lohnt den Held mit Ruhm und Kranz;
Hoch schwebt die Fahne auf zur Luft,
Wenn in den Kampf die Heimat ruft!

Chor der Mädchen.

Weithin erstrahlt der Waffenglanz, u. s. w.

Zorajda.

Ich wahn' der Mauren Schwertgeklirr;
Doch fremd ist mir das Kampfgewirr;
Ein Christenheer — der Maurenschaar
Siegreich bewältigt die Gefahr!

Zorajda und Chor der Mädchen.

Weithin erstrahlt der Waffenglanz u. s. w.

Zorajda,

Zur Erde sank manch' tapferer Held;
Doch unser war das Siegesfeld.
Es tönt der Mauren Waffenlied,
Die Christenschaar geschlagen flieht.
Almamen mit verstörtem Blick
Floh zu dem Christenheer zurück!
Er plant Verrath! der Mauren Herd
Beschütze du mit deinem Schwert!

Maurische Ritter.

Hoch schwebt die Fahne auf zur Luft,
Wenn in den Kampf die Heimat ruft!
Zum Kampfe auf! die Heimat ruft!

Musa.

O säume nicht, diesen Verrath
Zu rächen, mit dem Schwert der That! —
Ich seh' am Himmel Morgenroth erglühn
Und meinen König zum Kampfe ziehen;
Er wird vereint mit seinem Volke siegen,
Der Feinde Macht muss ihm erliegen!
So viel der Helden stehen kämpfbereit,
Ihr letztes Blut ist uns'rem Vaterland ge-
weih't!

O welche Lust wird uns erfreu'n
Im Waffenschmuck vereint zu sein;
Der Freiheit Strahl des Volkes Muth bewacht,
Das Vaterland erstebt zur neuen Kraft!

Ritter und Mädchen.

O neig' zum Kampfe deinen Sinn,
O König, eil' zum Siege hin!
Dein Herz und Aug' wenn uns geleiten,
Sind wir bereit, siegreich zu streiten.
Des Zaubers Macht ist nur zerstört,
Des Volkes Treu' und Liebe hat sich stets
bewährt!

Boabdil (zur aethiopischen Wache).

Die Zeit der That ist da!
Verkündet meinen Schaaren:
Mit Musa im Verein will ich sie führen,
Siegreich soll der Kampf entschieden sein.
(Die aethiopische Wache entfernt sich.)

Mädchen und Ritter.

O sei gegrüsst dein edles Streben!
Ergreif' der Ahnen Sieges Schwert:
Wir sind bereit, mit dir zu sterben,
Zu fallen für Granadas Herd!
Gott ist mit uns und unser Flehen
Höret allmächtig Allah!

Zorajda.

Gott ist mit uns, er höret unser Flehen;
Gelobt sei Gott, Allah!

Musa und Boabdil.

Gott ist mit uns, er höret unser Flehen!
Gelobt sei Gott, Allah!
Er wird im Kampfe bei uns stehen;
Allah wird uns den Sieg verleih'n!
Ewig sei Lob und Preis Allah!
Allah ist unser Gott, Allah!

Mädchen und Ritter.

Ewig sei Lob und Preis Allah!
Allah ist unser Gott, Allah!

(*Zorajda* und *Musa* reichen *Boabdil* den Helm, Schild
und das Schwert des Propheten; der König legt die
Rüstung an, stellt sich an die Spitze seiner Schaaren
und führt sie in den Kampf.)

(Der Vorhang fällt.)

Vierter Akt.

Vor Granada; das Lager der Spanier; links im Vorder-
grunde das königliche Zelt, ihm gegenüber das Zelt
Lejla's; rechts im Hintergrunde das schwarze Inqui-
sitionszelt, auf dessen Spitze eine schwarze Fahne
mit einem in der Mitte befindlichen weissen Kreuze.)

Erste Scene.

Lejla (aus ihrem Zelte heraustretend).

Das freudige Leben, heut' so kriegerisch,
Kann nicht erleichtern meines Herzens Gram!
O wenn ich einsam mein verlor'n Glück
Von aller Welt entfernt, könnte beweinen!
Entschwunden ist der Freudenlaut,
Der jedem Herzen beschieden;
Dem Grab' ist meine Lieb' getraut.
Und mit der Lieb' der Frieden.
Gott pflanzt in unser Herz der Liebe Macht,
Gott kann den Liebesbund zerstören,
Wird frei von Liebe meines Glaubens Kraft?
Die kann nur Gott, und sie das Herz ver-
mehrten.

Der Glaube weih't die Seeleden Himmelsfreuden
Doch der Liebe Heil entreisst das Herz den
Leiden.

Mein Heil, die Liebe, ist nun längst dahin,
Verzweiflung nur wahr't mein Herz, mein Sinn!
Musa mein geliebter Held,
Welk ist unser Kranz der Liebe;
Nach dem stillen Trauerfeld
Schnen sich des Herzens Triebe.
Wehet leise Zephyrslüfte,
Welk sind meine Rosenbäume.
Tragt den Duft in stille Grüfte;
Lebet wohl ihr fernem Träume!
Nur im Traume hör' ich wieder
Lauschen meine Liebeslieder;
Doch sie schwinden allzubald,
Wenn das „Lebewohl“ verhallt.
Erheben wird sich nimmermehr
Das Herz mit Gram erfüllt;
Doch stirbt der Keim der Liebe schwer
In Schmerz und Trauer tief gehüllt.
Ach niemals, nimmermehr zu schauen
Vermag ich holder Liebe Kranz,
Dem letzten Scheine wollt' ich trauen;
Doch in das Grab versinkt sein Glanz!
Der Liebe Strahl, der meinem Herzen entquoll,
Es lebe ewig, auf ewig lebe wohl!

Zweite Scene.

Lejla. Juan.

Juan.

Kennst du der Liebe Macht?
Kennst du den Wunderborn?

Lejla.

Wer bist du?
Ich kenn' der Liebe Qual und Schmerz.
Meine Liebe ist dahin!
Doch sage, was du von mir verlangst?

Juan.

Du wunderbares Kind! ich liebe dich,
Ich liebe dich mit heisser Liebe!

Lejla.

O lass den Hoffnungsstrahl!
Dahin ist meine Liebe!
O fliehe! verschone mich mit dieser Qual!

Juan.

O fass' Vertrauen, verzage nicht,
Dir erglänzt der Hoffnung Licht,
Freudiges Entzücken
Strahlt an; deinen Blicken!
Sieh' mich Lejla knieend vor dir schmachten!
Zum frohen Ziele führ' mein rastlos' Trachten.
Vom Königsthron
Meiner Ahnen Krone
Bring' ich dir zum Pfand';
Neig' den Blick zu mir!
Entflieh'n will ich vom Throne.
Vernichten meine Krone!
Um der Liebe Band
Flehe ich zu dir!
Alles will ich opfern
Neig' den Blick zu mir!

Dritte Scene.

Juan, Lejla, Torquemada und Mönche treten aus dem Inquisitionszelle hervor.

Torquemada (zum Juan).

Unglückseliger, sieh' deine Schmach!
Verhüll' dein Aug' ob solcher Sprach'!

Lejla.

Hochwürdiger Herr!
Euch flehe ich um Schutz und Gnade!

Torquemada.

O Knabe, einer weilt in deiner Näh',
Dess' Macht kann deinen stolzen Sinn ver-
schenken.
Dass du um Gnade flehen wirst mit Weh'!
Ein Christenfürst neigt sich vor einer Jüdin.
In frevler Liebe beugt er sich vor ihr!
Geh'! flehe Gott an, hüte dich! —

(Juan beschämt, entfernt sich.)

(Zur Lejla.)

Du des Ketzers Kind, nicht bleiben
Darfst du hier im Lagerfeld;
Dass du entgehst des Lasters Treiben.
Führe ich dich zur Klosterwelt.

Lejla.

O gib mir Schutz und wahre Sicherheit;
Das Kloster wird des Grames Labung sein.

Torquemada (zu einem der Mönche).

Führe das Mädchen zur edlen Königin,
Auf dass sie gleich bereit
Zu gehen zu dem Kloster hin!
Ich Gottes Diener, befehle es!

(Der Monch führt Lejla hinweg.)

Vierte Scene.

Torquemada und Mönche.

Torquemada.

Nun o Brüder beten wir zu Gott
Für unsere Waffenbrüder!
Dass vom Kampfplatz heut'
Mit Sieg gekrönt sie erscheinen!

Torquemada und Mönche.

O Gott, leihe deinen Segen uns'ren Waffen,
Lass' ungläubigen Uebermuth bestrafen!
O segne uns, gib deinem Volke Kraft,
Verleih' uns Sieg über der Feinde Macht!
(Aus der Ferne hört man Trompetengesmetter.)

Torquemada.

Welches Geräusch? o höret, liebe Brüder!

Mönche.

O Gott, was deutet wohl die Botschaft uns?
Unsere Kriegerschaar! der Freunde Waffen!

Torquemada.

Mit Ruhm gekrönt erscheinen sie insgesamt;
Hoch flattern alle Fahnen auf!
Gott sei gedankt für diesen Sieg.
Mit Freude füllt sich jede Brust!

Fünfte Scene.

Torquemada, Mönche, Spanische Krieger (mit bekränzten Standarten und Falmen). König *Ferdinand* tritt aus seinem Zelte und lässt sich auf dem bereitgehaltenen Thronsessel nieder.

Krieger.

In Granada stolz und weit
Glänzt das Kreuz vom Sieg erneut;
Jubel Spaniens Gane durchschallt,
Freude strömt vom Königsthron!
Heil und Preis der neuen Krone!
Dem König Heil stets wiederhallt!
(Waffentanz der Krieger.)

Sechste Scene.

Torquemada, Mönche, Spanische Krieger, Ferdinand, Auführer der Spanier, Almamen gefesselt.

Auführer der Spanier.

Vernimm, o König, die frohe Botschaft!
Siegreich erglänzt Spaniens Fahne in Granada,
Und das Maurenvolk flieht verwirrt in weite
Lände

Und Musa auch!

Ferdinand.

Willkommen, ihr tapfer'n Helden!
Meinen Dank nehmt von mir als Unterpfand
Eures Lohnes, für eu'ren Heldenmuth!
(Der Auführer fasst Almamen an der Hand und tritt mit ihm vor den König.)

Auführer.

Doch hier, o König, steht ein Jud',
Der vorgab, Musa wär' in Ketten;
Doch Musa war der erste in dem Kampf!

Ferdinand (zu Almamen).

Schwer sollst du büssen dies!
Du hast gelogen; Tod ist geringe Strafe
Für diesen Frevel. —
Doch vor dem Tode sollst du noch aus-
sagen,
Wo in Granada alle Schätze heimlich sind
vergraben.

Von Juden aufbewahrt!

Almamen.

Ha, schamloses Diebsgeschlecht!
Nur unter den Trümmern eurer Häuser
Will ich euch die Schätze zeigen!
O König! dies' ist mein Dank?
So wird dein Wort erfüllt?

Ferdinand.

Gieb zurück das Unterpfand,
Eh' die Welt es noch erkannt!
Wertlos ist des Wortes Kraft,
Das zerstört der Kirche Macht!

Mönche und Soldaten.

Gieb zurück das Unterpfand,
Eh' die Welt es noch erkannt.
Wertlos ist des Wortes Kraft,
Das zerstört der Kirche Macht!

(Almamen nimmt die Rolle mit der Unterschrift des Königs hervor und schleudert sie zu den Füssen des Königs.)

Almamen.

Hier nehmt das Pfand, ihr falschen Lügner!
Doch gebt auch meine Tochter mir zurück!

Torquemada.

Die Tochter weit der Welt verweilet
In einem Kloster, Gott geweiht;
Dem Gott der Wahrheit dienet sie;
Doch zu dir kommen kann sie nie!

Almamen (in Verzweiflung).

Im Kloster ist mein Kind?
O Weh' über euer Haupt!
Mein letzter Schatz ist rechtlos mir geraubt!

Ferdinand.

Doch darum stehst du nun vor uns,
Antwort zu geben, wo der Juden Schätze
aufbewahrt!
Und willst du Antwort verweigern,
Nun, dann siehe hin, welch' Schicksal
Dorten deiner harret!

Almamen.

O Schmach über euch! Schmach über euch!
Verflucht seid all' Verräther ihr!
Löseth deinen Blutdurst nicht die Habgier,
Mit der du uns verfolgst, o König,
Dass du noch Gold verlangst?
In meinem Herzen liegt mein einzig' Schatz
Und der heisst: die Rache!

Ritter und Mönche.

Ha, er lästert Gott
Noch am Grabesrande!
Darum sei er geweiht
Der Menschheit Schande
Dem Flammentod!

Ferdinand und Torquemada.

Ungläubiger! du sollst sagen,
Wo die Schätze sind;
Sonst wirst du gezwungen durch die Folter!
So sprich doch!

Mönche.

Sei bereit!

(Auf ein Zeichen Torquemadas wird der Vorhang vom Inquisitionszelt abgehoben; dort sieht man die Hascher zur Execution bereit stehen.)

Almamen (stellt sich ergriffen und bestürzt).

O wehe! Gnade flehe ich von euch!
Nur eine Weile gönnt mir zum Entschluss!

Ferdinand, Torquemada, Mönche.

Nun denn, entschliesse dich!
Langmüthig sind wir!

(Almamen in Gedanken versunken, drückt seine gefesselten Hände an die Brust; reisst plötzlich die Ketten entzwei, schleudert sie zu Boden und ergreift die Flucht; die Soldaten stellen sich ihm entgegen, er entreisst einem von ihnen das Schwert, streckt seine Gegner zu Boden und verschwindet. Plötzlich schlagen aus den Zelten Flammen empor, die das ganze Lager ergreifen und zerstören.)

Siebente Scene.

Ferdinand. Torquemada. Mönche. Spanische Soldaten.

Torquemada.

O weh! der Hölle Sohn ist er,
Ein Satan selbst!
Ha, der Flamme Gluth ergreift die Zelte
Unser Lager! o wehe uns!

Chor.

O wehe uns!

Torquemada.

Almamen ist der Hölle Sohn,
Er strafet uns mit seiner Zauberkraft,
Wir sind verloren, ohne Macht!
Die Flammengluth barg seine Spur,
Von Rachewuth getrieben floh er hin:
Doch Gottes Altmacht wird bestrafen ihm!

Ferdinand.

Dies' war der Juden heimlich Plan:
O wehe ihnen!
Die Kirche wird sie richten selbst, Ungläubige!

Soldaten.

Dein eigen Haupt wird bald erreicht
Ungläubiges Volk Israel;
Die Flammengluth verschwindet leicht:
Doch sie ist eu'res Unheils Quell!

Mönche.

Wenn Gottes Hand sich strafend hebt,
Das Weltenall erdröhmet;
Vor seiner Allmacht zitternd bebt,
Der ungläubig ihn höhnet!

Soldaten.

Gott fordert Strafe; denn er winkt
Und Israel zum Tod' versinkt!
Empor zum Himmel schlägt des Feuers Gluth,
Sie fleht um Rache für deines Stammes Wuth!
Die Rache, die aus dieser Flamme droht,
Zur Sühne fordert deinen Jammertod!

(Alle entfernen sich aus dem Lager.)

(Der Vorhang fällt.)

Fünfter Akt.

(Ein Klostergarten, im Hintergrunde eine Kirche, rechts ein Klosterflügel, links eine Gitterthür zum Garten.)

Erste Scene.

Lejla. Aebtissin. Torquemada und Nonnen.

Aebtissin.

Mein Kind! hast du geprüft dein Herz
Und deinen Glauben?
Bist du des Segens würdig?
Hast du frei mit reiner Seele unser Kloster
gewählt?

Lejla.

Nichts kann mich abwenden von dem heil'gen
Ziele!

Meine Kraft will ich Gott weihen;
Er wird meine Schuld verzeihen!

Torquemada.

Von dem Vater wirst du scheiden,
Alles, was dir theuer, meiden,
Opfern alle Gefühle
Deinem höh'ren Ziele!

Lejla.

Nur Leid und Schmerz war mir hiernieden
Nur Qual im Leben stets beschieden;
Doch Gott kann mich der Pein befrei'n
Und meiner Seele Frieden lei'h'n.

Lejla. Aebtissin und Torquemada.

Gott, vor dem sich alle Sterne
Beugen in des Weltalls Ferne;
Er nur kann dein (mein) Retter sein.
Dich (mich) erlösen von der Pein!

Torquemada.

Nun sei gesegnet! komm' mein Kind!
Die heilige Handlung beginnt.
Durch sie bist du uns anvertraut:
Gott beschirme deinen Geist!

(Aebtissin, Torquemada und die Nonnen entfernen sich in die Kirche, Lejla will ihnen folgen.)

Zweite Scene.

Lejla. Juan.

Juan

(wie ein Monch vermunnt öffnet die Gitterthür und halt Lejla zurück. Es wird nach und nach dunkel.)

Hast du dein Herz geprüft?
Kannst du verlassen ohne all' Gefühl
Die schöne Welt?

Lejla.

Mein ehrwürdiger Herr!

Juan.

Mein liebstes Wesen du!

Lejla.

O Gott, die Stimme Musa's ruft!

(Juan nimmt die Kapuze ab und kniet vor Lejla nieder.)

Juan.

O sieh' mich knieend, dir klag' ich mein Leid!
O flich' mit mir; so lange es noch Zeit;

Lejla.

O fliehe selbst, ich höre nicht.
Zur Klosterzelle ruft mich warnend meine
Pflicht!

Juan.

Lass ab von deinem Widerstreben
Schenk' mir nur einen Liebesblick!

Lejla.

Schamloser Heuchler!
Nicht vereiteln sollst du meinen Entschluss!
(Sie entfernt sich in die Kirche.)

Juan.

Umsonst war meiner Worte Kraft.
Dahin ist Lejla's Liebesmacht!

(Juan legt die Kapuze wieder an.)

Dritte Scene.

Juan. Musa tritt durch die halbgeöffnete Gitterthür ein.

Musa.

O sage mir, ob Unterkunft hier finden kann
Auf seiner Flucht das müde Maurenvolk?

Juan.

O nimmermehr! ein Kloster ist es
Und keine Zuflucht darf ein Moslim hier er-
fle'h'n!

Doch ein and'rer Trost sei dir gewährt!
Hier Lejla weilt und dich o Musa liebet sie.
(Entfernt sich.)

Musa.

Hier Lejla weilt! o welches Glück!
Es steigt ein neuer Hoffnungsstrahl empor;
Noch kann ich hoffen, wenn auch heimatlos;
Denn Lejla liebt mich immer noch!

Lied Muzas.

(Es wird völlig dunkel.)

Das Herz, dem Liebe Trost gewährt,
O Lejla du!

Erkennt des Lebens höchsten Werth:
O Lejla du!

Zu Gott will ich inbrünstig fleh'n.
Dich Liebste nur noch einmal seh'n!

O Lejla du! O Lejla du!

Hör' meiner Lippen Flammenwort,
O Lejla du!

Du bist mein Trost, des Lebens Hort!
O Lejla du!

In deiner Näh' die Rosen blüh'n;
Doch muss ich ihre Reize flieh'n!

O Lejla du! O Lejla du!

Als Opfer sei dir alle Zeit,
O Lejla du!

Des Lebens Blumenkranz geweiht,
O Lejla du!

Vermimm' von mir den letzten Gruss;
Im Zephyrhauch den Liebeskuss!

O Lejla du! O Lejla du!

Vierte Scene.

Eine Doppelscene vor und in der Kirche.

Vor der Kirche (auf der Scene). In der Kirche (hinter der Scene).

Boabdil, Musa, Zorajda, Almamen. Lejla, Aebtissin, Torquemada und Nonnen.

Boabdil.

Hast du erforscht o Musa!
Ob hier gewährt wird Unterkunft
Den lieben Mauren, Zorajda und mir?

Musa.

Mein theurer Königsfreund!
Hier ist nicht unser's Bleibens!
Im Christenloster weilen wir!

(Aus der Kirche ertönen Orgelklänge.)

Boabdil.

O höre doch!

Musa.

Wie aus dem Grabe tönt Gesang!
So tönt es auch in meinem Busen!

Zorajda.

So schmerzhaft, wie des wunden Herzens Klang!

Boabdil.

Warum o Musa bebst du?

Musa.

Der Klage-ton erweckt im Busen Schmerz.
Ach! Todesahnung fühlt mein armes Herz!

Almamen.

Gewiss erspäh' ich sie hier,
Die theuere Lejla!
O Gott! meines Volkes Retter!
Beschütze sie vor allen meinen Feinden!

Chor der Nonnen (in der Kirche).

Dominus fortitudo plebis suae
et propter salvationem Christi sui est.

Salvum fac populum tuum
Domine, et benedic hereditati tuae.
et rege eos et extolle
illos usque in aeternum.

Almamen.

Ha! ein Klostersang ertönt!

Musa.

O wehe! wehe! was muss ich hören!
All' meine Hoffnung seh' ich zerstören!
O Todesqualen!

Boabdil.

O fliehe Musa!

Musa.

Ich bleibe da, wo Lejla weilt!
Hier will ich meines Lebens Pein beenden.
Warum doch schmachkend, kann ich nicht
sterben.
Verscheuchen kann ich nicht den Traum!
O wehe mir!

Boabdil.

O folge mir! was hält dich zurück?

Musa.

Mein sterbend Herz gebietet!

Almamen.

Vernichte o Gott die frevlen Gebete
Der Feinde, in deren Macht die Tochter seufzt!
Nur deine starke Hand kann sie erretten.
O grosser Gott, mach' frei mein einziges Kind!
Es schwebt in Gefahr.
Verderben soll es durch die Christenschaar!
Doch, kann es Gott nicht retten aus der
Pein.
Schrecklich soll dann meiner Rache Opfer
sein!

Aebtissin (in der Kirche).

Den heiligen Schwur sollst du schwören.
Gott allein fort an zu gehören!

Torquemada (in der Kirche).

Schwöre! dass du anzuharren
Willig bist in dem heiligen Stände!

Lejla (in der Kirche).

Ich schwöre! ich schwöre!
Gott allein zu leben;
Ich schwöre hier, allein
Dem Kloster mich zu ergeben!

Almamen.

Sie ist es wahrlich!
Weh' mir, est ist zu spät!

Musa.

Ist es nicht Lejla's Stimme?

Boabdil.

Warum klagst du? o fasse Muth!

Musa.

O horch!
Mein Herz erfüllt des Todes Gluth!

Boabdil.

Was peinigt deine arme Seele?

Musa.

O sprich, dass es ein Trugbild ist!
Dass mich Verblendung hier gefäuscht;
Dass es ein Traum ist, leer und wüst!

Torquemada (in der Kirche).

Du bist nun geweiht dem heiligen Ziel allein!
Gottes Segen sei fortan mit dir!

Almamen.

Ja, es war Lejla, meine Tochter!
Sie hat geschworen! Wehe ihr!

Musa.

Als Christin seh' ich sie!
All' meine Hoffnung ist dahin!
O schrecklich ist des Schicksals Grimm!

Chor der Nonnen (in der Kirche).

Memor erit in saeculum testamenti sui, an-
nuntiabit virtutem operum suorum populo tuo.

Boabdil

Erwach' zum Leben, lass' den Traum!

Almamen.

Geraubt ist sie, als Opfer dargebracht.
Der Ahnen Glauben ward in ihr verlacht!
Ha, meine Tochter wird gewaltsam entführt!

Fünfte Scene.

Zorajda, Musa, Boabdil, Almamen. Aus der
Kirche kommen die *Aebtissin, Torquemada* und
Nonnen, in ihrer Mitte *Lejla* tief verschleiert.
Almamen (stürzt Lejla entgegen und ergreift sie).

Ha, bist du es, Lejla?

Kennst du mich nicht mehr?

Musa (Almamen erblickend).

Das ist ihr Vater!

Almamen, der Verräther!

Lejla.

Mein Vater!

Almamen.

Den Höllepforten muss ich dich entreissen!

Aebtissin.

Wehe dir, du Unglücksel'ger!

Fliehe hinweg!

Nonnen.

Wehe dir, du unglücksel'ger Frevler!

Gottesläugner, fliehe hinweg!

Almamen.

Niemals!

Torquemada.

Wehe dir, du Unglücksel'ger!
Fruchtlos ist dein Widerstreben
Das Gesetz giebt dich in meine Macht!

Almamen.

Ich schwör' es Gott!
Mein Leben sollt ihr haben;
Doch meine Tochter nicht!

Aebtissin und Torquemada.

Sie ist nicht mehr dein Kind,
Unserer Kirche ist sie nun geweiht!

Nonnen.

Grosser Gott! sie ist nicht mehr dein Kind,
Unserer Kirche ist sie nun geweiht!

Almamen (reißt Lejla den Schleier herab).

Sieh' mich Lejla, unglückliches Weib!

Sprich vor deinem Gott!

Bist du mein Kind? Sprich!

Lejla.

O Gott, der Leidenkelch war mir bereit!

Musa.

Welche Wonne Lejla, dich zu seh'n!

Lejla.

Dir o Musa, klage ich mein Leid!

Musa.

Ewig will ich deine Lieb' erleh'n!

Aebtissin und Nonnen.

Stärke sie, o Gott, mit neuer Kraft!

Torquemada (zu Musa).

Musa, steh' ihr bei, sieh' ihre Pein!

Boabdil.

Ha, Almamen wird meine Rache seh'n!
(greift zum Schwert.)

Musa (zu Almamen).

Du Verräther, wirst mir nicht entgeh'n!
(greift zum Schwert.)

Almamen.

Dein Geschick soll hier vollendet sein!
(greift zum Schwert.)
(Musa, Boabdil und Almamen kämpfen.)

Sechste Scene.

*Lejla, Zorajda, Aebtissin, Musa, Boabdil, Tor-
quemada, Almamen, Juan* stürzt während des
Kampfes zu den Nonnen.

Juan.

Entfernet euch, ehrwürdige Frauen!
Es nah't eiligst der Mauren Schaar herbei!

Nonnen.

O heilige Maria, bitt' für uns!
(Sie fliehen in das Kloster.)

(Lejla und Zorajda stürzen unter die Kampfenden;
Zorajda stellt sich vor Boabdil, Lejla zwischen Musa
und Almamen.)

Zorajda.

Lass't ab vom Kampfe!

Lejla.

Lass't ab vom Kampfe!
Doch soll das Blut vergossen sein.
Mein Herz will ich als Opfer weih'n!
Vom Vaterhauch beglickt im Sterben,
Zuletzet gesegnet, oder verflucht sein!
(Alle lassen vom Kampfe ab.)

Octetto.

Aebtissin (zur Lejla).

O weh' dem kranken, unglücklichen Herzen,
Das seinen Gott verlassen will!
Liebreicher Vater, heile ihre Schmerzen,
Nur bei dir findet sich des Friedens Ziel!
Der wahre Glaube soll im Kampf erglänzen
Der Liebe Rache lenkt das Schicksalspiel!

Zorajda (zu Boabdil).

O weh' dem kranken, unglücklichen Herzen,
Das von dem Liebchen scheiden will!
Dein rastlos Kämpfen mehret deine Schmerzen;
In meinen Armen findest du dein Ziel!
Die ferne Heimat willst du neu bekränzen!
Der Liebe Rache lenkt das Schicksalspiel!

Lejla.

O weh' dem kranken, unglücklichen Herzen,
Dass mich mein Gott verstossen will!
Ich liebe dich, o Musa, meine Schmerzen,
Die ich ertrage, sind des Lebens Ziel!
Doch wahrer Glaube wird mir neu erglänzen;
Der Liebe Rache lenkt das Schicksalspiel!

Juan (zur Lejla).

O weh' dem kranken, unglücklichen Herzen,
Das verzweifelnd, seine Lieb' verlassen will!
Nur in Freude schwinden deine Schmerzen;
Nur wahre Liebe führt zu dem ersehnten Ziel!
Der Liebe Macht wird ewig neu erglänzen;
Der Liebe Rache lenkt das Schicksalspiel!

Musa (zur Lejla).

O wehe deinem unglücklichen Herzen,
Das mich verlassend, meiden will!
Du liebst mich immer noch, doch deine
Schmerzen
Verseucht der Hoffnungstrahl, der führt
zum Ziel!

Der Liebe Macht wird neu im Sieg' erglänzen;
Die Rache ist des Schicksals letztes Spiel.

Boabdil.

O weh' dem kranken, unglücklichen Herzen,
Das mich im Kampf verlassen will!
O könnte ich des Vaterlandes Schmerzen
Mit meinem Blut befrei'n vom Schicksalspiel!
Der Kampf der Liebe wird doch neu erglänzen;
Der Liebe Heil ist des Lebens höchstes Ziel!

Torquemada (zu Almamen).

O weh' dem kranken, unglücklichen Herzen,
Das der Sünde Pfad nicht meiden will!
Neig' dich im Staube, der Busse Schmerzen
Führen dich allein zum Heil, zum Ziel!
Denn deiner Sünden Zahl wird sich neu er-
gänzen;

Des Glaubens Macht ist deines Sinnes Spiel!

Almamen (zur Lejla).

O weh' dem kranken, unglücklichen Herzen,
Das seinen Glauben hohlen will!
Ohne Verzeihung, im Bangen und Schmerzen
Sollst du ertleh'n dein Heil, dein Ziel!
Der Glaubenskampf wird neu im Sieg' er-
glänzen,

Und Gottes Macht lenkt frei des Schicksals
Spiel!

(Er fasst Lejla an der Hand und tritt mit ihr vor.)

Nun zum letztenmal o Tochter, sprich die
Wahrheit!

Ob du hier vor mir als wahre Christin stehst?

Lejla.

Das Christenthum hab' ich gewählt
Und dem Klosterleben mich geweiht!

Musa.

O wehe mir!

Almamen.

Wer zwang dich dazu? oder nahmst du frei-
willig

Das Joeh des falschen Glaubens an?

Lejla.

Nur ich selbst; den Frieden hab' ich gesucht.
Gott allein kann ihn verleih'n.

Für den Glauben meiner Ahnenwelt
Einen schöneren hab' ich gewählt!
So will ich leben und so sterben!

Almamen.

Verflucht sei auf ewig! dein Frevler
Ist zu gross! ha freche Sünderin!
Verflucht sei dein Gedanke, du Verbrecherin!
Sei verflucht dein ganzes Leben bis zum Tod!
Für deinen Meineid, für deinen Widersinn;
Verflucht sei Alles, auch dein falscher Gott!
Du Schlangenbrut, der Sünde längst ergeben,
Auf dein verruchtes Haupt falle der Hölle
Gluth.

Nur Gott kann deine Sünde, deine Schuld
vergeben;
Doch deinen Vater versöhnt nur dein Blut!
Ha, Tod ist dein Geschick! für deine Schänd-
lichkeit

Sei verdammt! im Tod, in Ewigkeit!

(Er stösst Lejla mit dem Dolche nieder.)

Zorajda. Aebtissin. Musa. Juan. Boabdil.
Torquemada.

O Unheil! o wehe! diese freche That!
Unglückliche Lejla!

Lejla (im Todeskampfe).

Von euch muss ich nun heute scheiden!
All ihr Freunde, lebet alle wohl!
Zum letztenmal kann sich mein Auge weiden
An Musa's Blick! o leb' ewig wohl!

(Stirbt.)

Zorajda. Aebtyssin. Boabdil. Juan. Torquemada.
Ihre Seele ruhe sanft im Frieden,
Seligkeit ist ihr am Himmelsthron beschieden!

Musa.

Lebe wohl o du mein letztes Glück!
Mein Loos ist Qual und Missgeschick!
Meine Heimat, meiner Liebe Traum
Auf ewig zerstört im Weltenraum!

Zorajda. Aebtyssin. Torquemada.

O Gott, sei ihr gnädig!

(Juan, Musa und die Aebtissin entfernen sich.)

Siebente Scene.

Zorajda. Boabdil. Torquemada. Almamen,
später fliehende **Mauren.**

Boabdil.

Wo ist dein Ziel, mein Engel du?
Vom Schicksal ist mir zuerkannt
Zu beweinen mein fernes Heimatland!

Zorajda.

Wo du weilen wirst im fernem Land,
Bin ich mit dir, mit dir in Fren'd' und Leid.

Boabdil.

Nun begleite mich, du meines Lebens Engell
(Boabdil und Zorajda entfernen sich; Torquemada
hält sie zurück und macht sie aufmerksam auf
Almamen.)

Torquemada (zu Boabdil).

Lass nicht entflieh'n den Bösewicht!
Er hat verrathen uns und euch
Und strafflos bleibet nicht sein ruchlos Streben;
Denn dieser Verräther ist ein Jud!

(Während sich Almamen entfernen will, treten die
Schaaren fliehender Mauren durch die Gitterthür ein
und vertreten Almamen den Weg.)

Boabdil.

Ha Verräther! du entgehst uns nicht!
Mein Maurenvolk! der euch verrathen,
Ist ein Jud! Vertilget ihn!
Er ist euch freigegeben!

(Entfernt sich mit Zorajda.)

Mauren.

Ha, dieser Frevler ist ein Jud!
Tödtet ihn! sein Name sei verflucht!

Almamen.

Ich bin ein Jud! bin euer Feind!
Verbrecher ihr; Fluch sei euch!
Ich sterbe, sowie mein Volk Israel!
Doch alle eu're Schande sieht mein Gott;
Er tröstet mich und rächen wird er mein
Volk Israel!

(Die Mauren stürzen auf Almamen und tödten ihn.)

Mauren.

Hier wirst du deinen letzten Kampf besteh'n;
Doch uns'rer Rache sollst du nicht entgeh'n!
Verflucht sei dein Geschlecht und dein Ver-
brechen;
Büsse es mit dem Tod! Ereilt hat ihn des
Todes Macht!

(Almamen sinkt, schwer verwundet, zusammen
und stirbt.)

(Der Vorhang fällt.)

Osoby.

Ferdinand, král španělský
Juan, jeho syn
Tomáš z Torquemady, velkýinkviřitor
Boabdil el Chico, král Maurů v Granadě
Muza Ben Abil Gazan, jeho přítel a vojevůdce
Almamen, durěrník Boabdilův
Lejla, jeho dcera
Zorajda, otrokyně a milenka Boabdilova
Abatyše
Muezzin, provolávač z minaretu
Bířic
Vůdce španělský

Vojínové a rytíři maurští i španělští, mniši, jeptišky, otrokyně Boabdilovy, bířic, stráž aethiopská.
Dějště: Granada a okolí. Rok 1491.

Personen.

baryton
tenor
bas
baryton
tenor
bas
sopran
sopran
alt
tenor
bas
tenor

Ferdinand, König von Spanien.
Juan, sein Sohn.
Thomas v. Torquemada, Grossinquisitor.
Boabdil el Chico, König der Mauren in Granada.
Musa Ben Abil Gazan, sein Freund und Feldherr.
Almamen, Rathgeber des Maurenkönigs.
Leila, seine Tochter.
Zoraida, Sklavin und Geliebte Boabdils.
Aebtissin.
Muezzin im Minaret.
Ein Herold.
Anführer der Spanier.

Maurische Soldaten und Ritter, Sklaven, Sklavinnen des Maurenkönigs, aethiopische Wachen, spanische Ritter, Soldaten, Mönche und Nonnen.
Ort und Zeit der Handlung: Granada und Umgebung im Jahre 1491.

Seznam výstupu.

Jednání první.

<i>Předehra</i>	strana 3.
<i>Výstup I. Almamen, Lejla</i>	7.
„ II. <i>Muza, Lejla</i>	27.
„ III. <i>Muza maurští vojínové</i>	46.
„ IV. <i>Muza maurští vojínové, Almamen, bířic s královskou stráží. Muezzin</i>	59.
„ V. <i>Almamen</i>	73.

Jednání druhé.

<i>Výstup I. Král Ferdinand, Juan u španělští rytíři</i>	78.
„ II. <i>Ferdinand, Juan, španělští rytíři, Torquemada</i>	94.
„ III. <i>Almamen, Lejla</i>	96.
„ IV. <i>Ferdinand, Juan, Torquemada, Almamen, Lejla</i>	102.

Verzeichniss der Scenen.

Erster Akt.

<i>Vorspiel</i>	Seite 3.
<i>Scene I. Almamen, Leila</i>	7.
„ II. <i>Musa, Leila</i>	27.
„ III. <i>Musa, Maurische Soldaten</i>	46.
„ IV. <i>Musa, Maurische Soldaten, Almamen, Herold mit der königlichen Wache. Muezzin</i>	59.
„ V. <i>Almamen</i>	73.

Zweiter Akt.

<i>Scene I. König Ferdinand, Juan und spanische Ritter</i>	78.
„ II. <i>Ferdinand, Juan spanische Ritter, Torquemada</i>	94.
„ III. <i>Almamen, Leila</i>	96.
„ IV. <i>Ferdinand, Juan, Torquemada, Almamen, Leila</i>	102.

Předehra.

Vorspiel.

Grave. *poco a poco più mosso*

Piano. *f* *p* *cre* *scendo*

C. B. V. Viol.

più acceler.

ri - lar - dan - do

Tempo 1. Fl. Clar.

Ob. *scen* *do*

cre - scen - do

f *scen* *do* *Tromb.*

dim. *p*

musical notation with lyrics: poco a poco crescendo molto

musical notation with dynamics: *f*, *ff*, *ritard.*

Adagio molto.

musical notation with dynamics: *pp*, *ritard.*

musical notation with dynamics: *p*, *ritard.*

musical notation with lyrics: *cre - scen - do*, *ritard.*

Lento.

musical notation with dynamics: *f*, *ritard.*, *dim.*, *pp*, *ritard.*

Pia.

poco u *poco* cre - scen - do e acce - te - ran -

Pia. Pia. Pia. Pia. Pia.

do

Tromb. ri tar dan do

Pia. Pia. Pia. Pia.

a tempo

molto *pp*

Viol.

Pia. Pia. Pia.

poco a *poco* cre - scen -

Pia. Pia.

do e ac - ce - te - ran - do

Pia.

mf Tromb. *ri - tar - dan - do*

mf

mf

Adagio molto.

Viol. *dimin.* *ppp*

ppp

cresc. molto *ff*

ff

p *ff* *p* *ff* *ff*

p *ff* *p* *ff* *ff*

ppp *ppp*

ppp *ppp*

Jednání první.

Výstup první.

Zahrada před domem Lejla'nym. Vpozadí zed rui
vrátka, v levo dům, před ním bezúška. Podvečer.

Almamen. Lejla.

Erster Akt.

Erste Scene.

Ein Garten vor dem Hause Lejla's. Im Hintergrunde
eine Mauer, in welcher eine Thür, links ein Haus, vor
denselben eine Laube. Abenddämmerung.

Almamen. Lejla.

Almamen chází zadními vrátky.

Almamen kommt durch die Thür im Hintergrund.

Lento.

Piano. *p*

cre - scen - do

Naslouchá a skrývá se, by nebyl viděn.
Er horcht, sich verbergend, um nicht gesehen zu werden.

f *pp*

ALMAMEN.

a tempo p

cresc. *ritard.* *a tempo* *p*

Pus-to vů-kol!
Still und ein - sam!

La *La* *La*

parlando

o-bez-pe-či a skry-tě při-chá-zim!
nur die trau-te Nacht ver-leiht mir Schutz!

Zda bdi-as mo-je di-tě?
Oh mein theu-res Kind wohl wachst?

La *La* *La* *La* *La* *La*

pp *p*

Ni - kdo kol! ó žel, že na svoj práh tuj - né jen se pli - žim
 Nicht ein Laut! o weh! dass ich zu dir, wie ein Dieb nur schlei - chend

pp

Clar. Ob.
Fagl.

ja - ko vrah; ó že nej - draž - ši scé . ra - do - sti u - žit smim jen vtrap - né
 komm' zur Thür; o dass mei - ne schön - ste Freu - den - zeit trübt das Schick - sal schwer mit

più moto *Ze svého domu vyjde Lejla. LEJLA.*
 Aus ihrem Hause kommt Lejla. *p*

ú - škostí! Her - ze - leid! con espress. *Byl - to mé - ho ot - ce ti - chý*
 Ist es mei - nes lie - ben Va - ters

Viol.

acce - le - ran - do

krok? Tritt? Můj ot - - - ce, můj ot - - - ce.
 Mein Va - - - ter, mein Va - - - ter!

Almamen zahlidne Lejla. Almamen erblickt Lejla.

mf *Di - té mé! Theu - res Kind!*

cre - scen - do

f

acce - - - le - ran - do

(Obejme Lejla.)
(Umarmt Lejla.)

a tempo

Bůh ti žeh - nej di - tě mé! Leč, co zhu - me - ná těch sl - zí
Sei ge - grüsst mein the - res Kind! Doch, was deu - tet dei - nes Au - ges

a tempo

ri - tar - dan - do

mf LEJLA.

tok? Roz - koš, ot - ěe, te - be zří - ti zas! te - skni - la jsem, ach! - po dlou - hý
Schmerz? Freu - de Va - ter, öff - net mir das Herz! dich hier zu seh'n, ach! nach so lau - ger

ALMAMEN.

čas! Di - tě mé! mě srd - ce krvá - ci slo - vo tvé - co bouř vněm bu - rá - cí!
Zeit! O mein Kind! du darfst nicht wehkla - gen dei - nen Schmerz könn - te ich nicht mehr tra - gen!

pesuite

ri - tar - dan - do mul -
kru - to, že tě mu - sím o - pouš - lět r - te - skně sa - mo - tě, a že
We - he! dass ich dich ver - las - sen muss ein - sam, un - be - wacht, und ich

LEJLA.

krad - mo jen smím kto - bě spěl' v no - ě - ni - te - m - no - tě. O
heim - lich nur darf zu dir kom - men in dunk - ler Nacht! Wa -

marcato

Tempo I.

proc-taj-ně sníš jen při - chá-zet? a kdy vdíl tvé ces-ty ro-la - ji té, proč-tě ne-sní
runderst du nur heimlich kom-men? Wa-rum darf, wo - hin dich Sor-gen tra-gen, nie-mals dei-ne

p Tempo I.

cre - scen - do

Lej-la pro vá - - - - - zet? p Proc? jen bych té za -
Lej-la be-fra gen? Wa - rum? um uur dir zu

ALMAMEN.

f *p*

Ad.

chrá-níl mé dí - - - - - té. Sie by Mau-ri li - du mé - ho era - zi, ja - ko
from-men, mein theu - res Kind. Denn die Mau - ren li - stig und ver - we - gen, sind mü

f *p*

Ad.

Vlc. e Fgt.

je-do-ra-ti plu - zi e ú - - - to - čiš - tě mé se tlou - di - li a
nah auf al-len We - gen, soll - - - ten sie je - mals hei mir dich sehn, um

cre - scen - do

poco a poco

Ad.

mne o mňj po - klad zlou - pi - li. Co mi
dich then - re Toch - ter, wär's ge-schehn! Dich mein

a tempo f

a tempo

e accé - le - ran - do

f

Ad.

nad vše dra - ho, nej - - - - - ryš - sí své
 ein zig Le - - - - - ben mei - - - - - ner Hoff - unng

Ad. poco a poco più moto e cre -
 bla - ho, do mi vhlou - hi srd - ce sva - to, mu - sím krýt, jak by by - lo
 Stre - ben, hei - ne Wou - ne im Er - blü - hen, muss mein Herz blu - tend wie - der

- scen - do *meno mosso*
 kla - to; do - mor, te - he dce - ro pře - u - ho - há o - čim své - ta mu - sím
 flie - heu; dei - ne Stät - te vor den Scher - gen und Fein - den ver - heim - li - ebend ver -

accelerando
 za - stí - rat; bé - da mné! i ri - ru srou i bo - ha
 her - gen; we - he mir! ich muss auch Gott Je - ho - va!

ff *rit.* *tar - tar* - - - - - LEJLA. *do*
 Ho - spo - di - na mr - zce za - pí - rat. I - ru srou? do
 Gott und mei - nen Glau - ben ver - läng - nen. Dei - nen Glau - benz

ff *rit.* *tar - tar* - - - - - *V.C.* *p* *dan* *do*
 Fgt. G.B.

ALMAMEN.

p

Tempo I.

Před se - ta li - ci zá - pi - rám, jen tak ji spa - sim! kdy se
Um ihn zu ret - ten auf e - wig vor Schla - ven - ket - ten; doch den

poco più

ko - rím píl - mě - sí - ci tak, jen tak lesk je - ho sha - sim!
Halbmoud muss ich eh - ren, um durch List ihn zu zer - stö - ren!

poco più

marcato

8 basso.....

c.p.

Tak jen krá - lo - cým jsem rád - cem, tak jsem vra - hu mau - r - ských ctíd - cem;
So deu Mau - ren - kü - nig lei - ten, sei - nes Vol - kes Fall be - rei - ten;

Andante. pietoso

mf un poco più

za svůj ná - rod u - jař - me - ný, v prach a krev svou po - ra - že - ný stra - šnou na nich pomstu
für mein Volk, das sie todt ge - glaubt, dem sie al - le Frei - heit geraubt, schrecklich wird des Schicksals

Andante.

un poco più

cre - - - - - scen do

cy - ko - nám, stra - šný ná - stroj vra - ce nám,
Ra - che sein, mit dem Kö - nig im Ver - ein,

cre - 3 scen 3 do 6

ac *ce* *te* *ran* *do*

kré-stan-ský to král se sry - ni vo - ji slou - ži pom - stě mo - ji!
der mit sei - ner Chri - sten - schaar er - schie - nen, mei - ner Ra - che zu die - nen!

f **LEJLA.** **ALMAMEN.**

Bé - da! fidés - né - mu to ce - ti bo - - ji! K'bo - ji? Ne!
We - hei, dass ich die - sen Kampf soll schau - - en! Den Kampf? Nein!

ri *te* *nu* *to*

Allegro moderato.

jen kha - ne - bné - mu vzdá - ni eú - li mé král zbu - bě - tý se sklá - ní,
Nur schmachvol - les Er - ge - beu; denn in mei - ner Macht steht des Kö - nigs Le - beu;

Allegro moderato.

bez o - bra - ny kle - sue ne - - čin - né!
Fei - ge wird er flie - hen oh - ne Muth!

Maestoso.

Je - di - ný jest Maur, jenž hr - dín - né Gra - ná - da by
Doch lebt ein Maur, der nie - mals ruht, Gra - na - da zu

rit. **Maestoso.**

spa-sil, stü-tzen, *krá - le chrá - nil,* *do po-sled-ních sil svůj ná - rod*
im Kampf vor Fein - den *sei - nen Kö - nig und sein Volk zu*

hrá - nil, schü - tzen; *mým však* *ci - lum o - bět pad - ne* *Mu - za!*
doch Mu - sa *wird als Ra - che - o - pfer* *fad - len!*

f *ped.*

LEJLA.
più moto
Ne, pro bůh! ach on! *ó die hrů - - - - - zol!* **Grave.**
Woh! ver - scho - ne ihu! *ach die Qua - - - - - len!*

più moto
Ob. Clar. p *f* *ff*

Lento.
(ndivěně)
ALMAMEN. *(verwündert.)*

Ha! *co že - liš*
Ha! *dich jam - mert,*

Lento.
Viol. p *dim.* *ped.*

LEJLA.
I - sra - e - le vra - ha? *Ach!* *ta dies o - bět,* *ta mi při - liš dra - há!*
der uns Tod ge - schworen. *Ach!* *dies O - pfer* *hast du aus - er - ko - ren!*

ped. *ped.* *ped.* *ped.* *ped.* *ped.*

ALMAMEN. *po - co* LEJLA. *poco cre - scen - do* 15

Něšťas-tná, co diš? Ach v obět' méj ži - ti mé, jen zachraň je! (klekne)
 Un-glück-sel - ges Rind? Sieh! mei-ne Thrän, für sein Le - ben lass mich flehn! (knieet nieder)

Ad. Ad. Ad. Ad. Ad. Ad. Ad.

ALMAMEN. *mol - to* LEJLA. *accelerando* ***ff*** *ri - tar -*

Ha! či mne to pře tud pek-la má-mi? Mi - lost, ot - če! ach mi - lost, ten
 Ha! der Höl - le Fal-sches Traum-ge - bil - de! Gua - de, Va - ter! lass wal - ten

mol to f accelerando Ad. Ad. Ad. Ad. Ad. Ad. Ad. Ad.

dan - do mol - to ALMAMEN. ***Grave.*** *(soufale.)* ***ff*** *Jak - Stra -*

mi - lost und s ná mi! de!

dan - do mol to Grave. ff

mne tre - stás, ru - ko Ho - spo - di - na! Tak bud'
 fe - seu - det, Gott in sei - ner Huld! — Nun denn

p

Allegro moderato.

tre - stá - na i je - ji vi - na! Před o - či - na tey - ma Mu - za
 sei ge - straft auch dei - ne Schuld! Vor dei - nen An - gen wird dein Mu - sa

Allegro moderato.

Ó pak ne - bu - deš mit doe - ry žád - ně!
 Dann stürzt auch die Toch - ter in's Ver - der - ben!
marcato
 pad - ne!
 ster - ben!
f
 Ne - mám doe - ry
 Ver - lo - ren hab ich

Můj ot - ce slyš, ne - od - ři - kej se své lá - sky již!
 Mein Va - ter! lass mich in dein Aut - litz schau'n, hü - re mich!
již!
duch!
f
ff
 (Lejla rătăhne
 Lejla streckt ihre

k Almamemruce, on ji odstrci.)
 Hände gegen Almannen, erstösst sie von sich hinweg.)
 Ha! pryč ne - vēr - ná! pryč od - ro - di - lá! ty, jenž jsi
 Ha! Un - wür - di - ge! Flieh' vor mei - ner Wuth! Du hast ge -

ritard.
 ri - ru ot - cův zra - di - lá!
 schön - det dei - nes Stam - mes Blut!
Meno mosso.
 ty, je - již srd - ce po - hán
 Du hast dein Herz dem Hei - den
Meno mosso.
ritard.
fp

ri - tur - dan - do molto

o - te - cret, ty, za niž han - bou rdi se I - sra - el!
 au - ver - traut, vor dei - ner Schau - de Is - ra - el es graut!

f *ri - tur - dan - do molto*

Ped. *f*

Maestoso. marcato

Kléc, zou - fej, kei - lej, tr - hej rou - cho sré! — snad vej - de
 Kú - e, ra - se, fle - he, zer - re dein Ge - wand! — be - vor - die

Maestoso.

tromb. *p*

Un poco più.

Muj ot - ce mi - lost! od - pu -
 Mein Va - ter! Gua - del! lass' mich

prav - du *ohid - né' srd - ce tré!*
 Wahrheit gauz dem Herz ent - schwand!

Un poco più.

Clar. *p*

f *poco* *ri - te - nu - to a tempo*

sté - ni! já mi - lu - ji, ach re mné ri - ny ne - ní.
 hof - fen! ich lle - be ihn, mein Herz ist vor dir of - fen!

f

f *poco* *ri - te - nu - to sp a tempo*

Ha
Ver.

Ped.

p **Meno mosso.**

Jsem *čis-ta, ot-če můj!* *já mi-lu*
Un-schul-dig ist mein Sinn! *ich lie-be*

zříd-ky-ně! *tvé rty se rou-ha-jí!*
bre-cher-ium! *dein Wort ist Lä-ster-ung!*

Meno mosso.

rit. **Più Allegro.**

ji! *já mi-lu-ji!*
ihu! *ich lie-be ihu!*

cre-scen-do
fa-les-ná! *ty můj-ješ ru-ce své re pron-du*
O fal-sche Brut! *un-schul-dig willst du sein, be-rü-ckend*

Più Allegro.

rit. *cre-scen-do*

fa. *fa.* *fa.* *fa.*

LEJLA. p

vás-ně hřís-né, ne-šast-ně! *mi-lo-sr-den-ství!* *al'*
dich er-eilt des La-sters Schein! *er-hör' mein Fle-hen, ver-*

pp

fa. *fa.* *fa.* *fa.*

za-hy-nu, až smí-ře-né-ho ot-če k srd-ci při-ri-nu!
stos-se mich, eh' ich ver-sühnt des Va-ters Groll, er-bar-me dich!

f *fa.* *ff* *f* *f*

p **Andante.**

Le jla chce jej obejmout, on ji prudce odstřelí a sáhne po dýce.
Le jla will ihn umarmen, er stösst sie von sich und greift nach seinem Dolch.

Ó znič mne, ne- vyz-ly- šiš- li mne, u-
Ver- nich - te mich, willst du mich schul- dig nen- nen, o

Andante.
 > Clar.
 pp ff fz fz ff fz fz p
 Fast.

vrh - ni mne u věč - nou smrt!
stür - tze mich zum Tod ver - hasst!

chceš zdr - tit - li mě lí - sky
wenn du ver - magst - die Lieb - zu

poco rit. **Andante.**

si - mě, tož ce - lé mo - je ži - ti
tren - nen, das Le - ben ist mir ei - ne

žárl!
 Last.

Andante.
 Clar.
 poco rit. p con dolore

dolente
 Trá Von
 Viol. p

dve - řa zne - be ry - vr - že - ná
dir mei - nem Him - mel so ge - schie - den,

ach o ži - něm ne - bi blou - - di -
ge - träumt hab ich vom fer - - nen

pp

la a ny - ni o - bou po - zba - ve - ní vi - ru i lás - ku po - hří -
 Glück von bei - den nun getäuscht hie - nie - den Kla - ge und Tod ist mein Ge -

ta! Ne - mo - - žno ví - ce se na - vrá - tit
 schick! Un - mög - - lich, ist es rück zu keh - ren

Jen pohr - bi vše! pro - pad - las mé - mu sou - du, ty kře - stán - ské - mu
 Be - gra - ben ist dein Traum in dem Ver - bre - chen, du wirst ein Pfand dem

ve ví - ry o - pu - stě - ní chám, a mu - sim vše - cky kře - ty
 zum Glau - bens - herd mit fro - hem Blick, des Le - bens Quell muss ich zer -

krá - li zá - sta - vou za mo - ji zrá - dy
 Chri - sten - kö - nig sein für mein Ver - spre - enen,

pp

sklá - til, jež r lá - sky - pl - nem srd - ci mám - jež
 stö - ren, den auf - ge - baut der Lie be Glück den

o - prav - di - vosť hu - deš, kte - rouž - to hr - do - pyš - né
 das ich ihm ge ge - ben, die stol - zen Mau - ren aus zu

cre - scen - do

ri - tar - dan - do *a tempo*
 r lá - sky - pl - nem srd - ci mám!
 auf - ge baut der Lie - be Glück!

Mau - ry za - pro - dím do ru - kou Spa - ně - lí.
 lie - fern sei - ner Hand für sich - res Lö - se - geld!

ri - tar - dan - do *pp* *a tempo*

ALMAMEN: *p*
 Dnes e no - ci do tá - bo - ra té
 Heut in der Nacht in's La - gerzelt des

pp *ppp* *poco cre - scen -*

ri - tard. *molto* *p*
 Spa - něl - ské - ho od - re - du. Já
 Rů - nigs wirst du ge - bracht! Den

do *ri - tard. 2* *mol* *to*

Allegro ma non tanto.

p

Ty pěstoval jsi ve mně ví - ru *ry - vo - le -*
Den wah-ren Glau - ben dei - ner Ah - nen hast du ge -

pěstoval jsem v to - bě ví - ru *ry - vo - le - né - ho ná - ro -*
wah-ren Glau-ben mei - ner Ah - nen hab ich ge-pflegt in dei - ner

Allegro ma non tanto.

né - ho ná - ro - da, *jest zra - ze - na ve váš - ně*
pflegt in mei - ner Brust, be-rauscht vom Wahn, in fal-schen

da, *jest zra - ze - na ve váš - ně ví - ru,*
Brust, be-rauscht vom Wahn, in fal - schen Bah - nen,

cre - scen - do

ví - ru, *jsem po - škor - ně - ná ná - do - ba!*
Bah - nen, hab ge-fröhnt der Sin - ne Lust!

tys po - škor - ně - ná ná - do - ba. *Ve - při - tel*
hast ge-fröhnt der Sin - ne Lust! Mein Feind — ein

f

Ne při - tel li - du Si - ou - ské - ho, za je - hož pád — bys
 Dein Feind, ein un - gläu - bi - ger Hei - de, dem al - le dei - - ue

li - du Si - ou - ské - ho, za je - hož pád bych hla vu dal,
 un - gläu - bi - ger Hei - de, dem al - le mei - - ue Ra - ene gilt,

f

Ad.

hla - vu dal a po - han mod - tou srd - ce
 Ra - ene gilt Ist mei - nes Her - zeus höch - ste

ha, po - han mod - tou srd - ce tré - ho a ter - čem
 Ist dei - nes Her - zeus höch - ste Freu - de, und dei - nes

f

Ad.

mé - ho a ter - čem po - msty se ti stal.
 Freu - de und mel - nes Glü - ckes Zau - ber - bild!

po - msty se mi stal. Kleč, zou - fej, skláněj hla - - vu
 Glü - ckes Zau - ber - bild? Ruie, zweif - le schwache schuld - be -

f

p

p

Já zou - fám sklí - ním hla - vu hříš - nou, e nič zhus - lu bož - ské
 Ich zweif - le, schmach - te schuld - be - la - den, in Fre - vel ist mein

hříš - nou, e nič zha - sta bož - ské vi _____ ry zár, _____
 la - den, in Fre - vel ist dein Haupt _____ ge - hüllt, _____

vi _____ ry zár _____ já ji tu ue - vér - nou a
 Haupt ge - hüllt, _____ ver - lu - stig bist du al - ler

_____ já ji tu ue - vér - nou a pyš - nou, co
 _____ ver - lu - stig bist du al - ler Gua - den, mit

pyš - nou, co o - běť kla _____ du na ol -
 Gua - den, mit Schmerz und Gram _____ mein Herz er -

o - běť kla - du na ol - tír, _____ co o - běť kla - du na ol -
 Gram und Schmerz mein Herz er - füllt, _____ mit Schmerz und Gram mein Herz er

f *ritard.* *a tempo*

lár, co o - bét kla du na ol - lár.
 füllt, mit Schmerz und Gram mein Herz er - füllt.

lár, co o - bét kla - du na ol - lár; co o - bét kla - du na ol - lár.
 füllt, mit Schmerz und Gram mein Herz er - füllt, mit Schmerz und Gram mein Herz er - füllt.

p

Ty mod - lit - bou a
 Durch Klag und bitt - re

cre - scen - do *f*

cre - scen - do *f* *ri -*

ho - rem a zha - vjch sl - zi mo - rem svou vi - nu mu - síš sdu - še snjít, jen
 Thrä - nen sollst du die Schuld ver - söh - nen, der Tu - gend dei - ne See - le weihn, mir

f *a tempo* *ri -*

Jsem ztra - ve na! já
 Ich kann nicht mehr! mein

- tar - dan - do

Odeházi v hřivru a žalu. Musa vchá -
 Entfernt sich voll Grimm und Schmerz. Musa kommt

pak chei zas tejm ot - cem hřt.
 so kann ich dein Va - ter sein.

f *a tempo* *ri -*

- tar - dan - do

f *ritard.*

Lejla plačie, klesne v besidee na sedadlo.
 Lejla sinkt weinend in der Laubhütte auf einen Stuhl zusammen.

tard. **Lento.**

ne - - - štast - - - ni!
 Loos - - - ist - - - schwer!

(Stmelo se úplně.)
(Es wurde völlig dunkel.)

zi s pravé strany. Almamen jej spatří.)
 gerade von der rechten Seite. Almamen erblickt ihn.) **ALMAMEN.** *(pro sebe.)*
 (für sich.)

pff! *on!* *ó sa - mo*
 Ha, er! bei Gott! mein

tard. **Lento.**

pe - klo jej zka - ze je - ho estie sem po - si - lá!
 Tod - feind! die Höl - le selbst hat ihn aus - ge - lie - fert!

(ó že ne - mám zbra - né, bych jej zni - vil hned! jen o - kň - mžik a bu - de v mo - ci
(ó dass ich nicht habe, ich würde ihn gleich vernichten können! er - wartete mich! du bist in mei - ner

(Almamen tíše odcházi zadním vchodem, necháváje vrátka pootvorená.)
 (Almamen entfernt sich langsam durch die Hinterthüre und lässt dieselbe etwas offen.)

mé!
 Macht!

Výstup druhý.

Musa. Lejla.

Zweite Scene.

Musa. Lejla.

Musa. *Con moto.* *pp*

Con moto.

Piano. *pp*

pp *cresc.* *f.* *rit.* *Meno mosso* *pp*

Meno mosso *pp*

pp *pp*

pp *pp*

Andantino.

Andantino. *espress.*

Cor. ingl.
Viola

ti - cho, ni - kdo ne - za - stěchne lá - sky tuj - ný hlas, kol ti - - - cho!
ein - sam; Nie - mand stö - ret mei - ner Lie - be trau - tes Wort, so heim - - - lich!

Když ne - zřím tě, tu o - - ko mé si mar - ne cí - le
Wenn ich - dir fern, - mein Au - - ge lauscht im Kreis der trau - ten

hledi; po ne bi blou-di zma - te - ne, - jsi ty tu hce - zda ble - di?
Sterne; vom Won - ne - hauch der Lieb' - um-rauseht, seh' ich dein Bild von fer - ne!

un poco più
A hla-su tré-ho zla-tý lad když ke mně ne - za - zni - - vi,
Wenn der Stimme Zau - ber - klang mein Herz nicht kann er - seh - - nen,

un poco più

tu chci té v hji ry - hle - dut, kde sla - rik stud - ce zpi - -
klagt mir der Nach - ti - gall Ge - sang das Leid in Trau - er - tö -

rá! nen!

pp p ppp

0 pí - stup sem a o - - te - vti mi - lo - sti zla - ti zfi -
0 konnt' her - bei - und za - - ge nicht der Won - ne reinstes We -

Tempo I

mf *ritard.* *a tempo*

dla, sen! nechť du se vně na vždy po - ho - ří, tou - žebné du - se
 du al - lein kommst mit Lie - beslicht, meinblutend Herz er -

f *ritard.* *p* *a tempo*

ped. *ped.*

kři - dla! Ó de - - vo má, znáš tou - hu mou, to pou - stě že - žení žhou -
 lů - - sen! Der Lie - - be Macht kannst du vertrau'n, zu mir wird sie dich len -

ped. *ped.* *ped.* *ped.*

f

ci! o při - nes elí - hu mi - lost - nou své srdce lí - - skou
 ken; ich muss den Quell der Lie - be schau'n und e - wig dein ge -

p *f* *ped.* *ped.* *ped.* *ped.* *ped.* *ped.*

Lejla z počátku nasloucháři porstala, jeví vnitřní boj, několikrát chtěla k Musovi vyjít a zase se vrátila, konečně vyjde mu estříc.

Lejla steht, nachdem sie den Gesang vernommen, auf und zeigt einen inneren Kampf, mehrmals wollte sie schon zum Musa heraustreten, doch kehrt sie immer wieder zurück; endlich geht sie ihm entgegen.

p *un poco meno* *pp*

mrou - - ci! Ó při - stup sem, ó při - - stup sem!
 den - - ken. Ó komm - her - bei, o komm - her - bei!

un poco meno *p* *pp*

Con moto.

LEJLA.

Con moto.

pp

Λα.

Jak o - do - lat, kdy slo - vo tré - me
Ich kam nicht mehr dir wie - der - ste - hu, es

ro - lí do mé - ho ne - be! vždy i mé sny, i ži - tí - mé, jsou věčné
raßt mich dein Wort dein Seh - nen! dein An - litz darf ich wie - der - se - hu, an dei - ne

derese.

Comodo

Mu - zo! u - le be. Což by - lu bych, ji u - bo -
Brust mich leh - nen! Was für ein Loos wär mir ge -

Comoto.

p

há, kdy by mně buh mou lá - sku vzal? blu - dič - ku smu - tná, ne - bla - há, až by mne
währt, oh - ne der Lie - be Zau - ber - macht? Ich wär ein We - sen oh - ne Werth, we - der zur

un poco più f

zha - sil stesk i žal. Šak ni - kdy lá - - - ska ne - žy - ne,
Lust noch Freud' er - wacht! Doch bleibt mir wah - - - re Eie - be nur

un poco più f

a *po - kud bla - - - žiš ty mne jen,*
 so lang du treu er-füllst den Schwür! Du be-

Tempo I.
ko - ru - no du - še mé, ó ty ko - ru - no du - še mé, po - hr - dóm
 rei - test mir Se - lig - keit! du be - rel-test mir Se - lig - keit, du bist mein

Tempo I.

p
šte - stím krá - lo - ven, po - kud bla - žiš ty mne jen, po - hr - dóm šte - stím krá - lo
 Heil in E - wig - keit, mei - ne Wonn und Se - lig - keit, du bist mein Heil in E - wig -

un poco più
ven, po - kud bla - žiš ty mne jen.
 keit, mei - ne Wonn und Se - lig - keit! **MUSA. p**

MUSA. flü - - hem
 Zu dir se neigt

un poco più
pp

chré - je ro - sy krét - ná skryš, tak ple - sa srd - ce mé
 sich mein Herz er-füllt mit Muth und froh - lockt freu - dig auf,

cre - scen - do

Bla - hem se chvé - je ro - sy krét - ná skryš, tak ple - sá
 Zu dir neigt sich mein Herz er-füllt mit Muth, und froh-lockt

ze ty v něm dlíš! Bla - hem se chvé - je ro - sy krét - ná skryš, tak ple - sá
 in Lie - bes gluth! Zu dir neigt sich mein Herz er-füllt mit Muth, und froh-lockt

cre - scen - do

f *srdce mé, freudig auf!* *f* *ze ty v něm dlíš, tak ple - sá*
 in Lie - bes - gluth; zu dir neigt

f *srdce mé, freudig auf!* *p* *ze ty v něm dlíš, tak ple - sá*
 in Lie - bes - gluth! zu dir neigt

ri - tar - dando a tempo

sr - ce mé, ze ty v něm dlíš.
 sich mein Herz, und froh - - lockt auf!

ri - tar - dando a tempo

sr - ce mé, ze ty, ze ty v něm dlíš.
 sich mein Herz, und frohlockt freu - dig auf!

a tempo poco ac - ce - le - ran - do

ri - tar - dando

Allegro.

Me - zi hvě - zdami je tká - no na - šich sr - - - - - - - - - - - - - - - -
 In den Ster - nen ist ge - schrie - ben treu zu wau - - - - - - - - - - - - - - - -

Me - zi hvě - zdami je tká - no
 In den Ster - nen ist ge - schrie - ben

Allegro.

f

spo - je - ní; ja - ké bla - ho nám tu dá - no,
 auf der Bahn, wel - che Won - ne dich zu lie - ben!

na - šich sr - - - - - - - - - - - - - - - - spo - je - ní, ja - ké bla - ho nám tu dá - no,
 treu zu wau - - - - - - - - - - - - - - - - auf der Bahn, wel - che Won - ne dich zu lie - ben!

Ped. *Ped.* *Ped.* *Ped.*

vstěj - hor - - - - - - - - - - - - - - - - le - ní!
 uns be - rauscht kein lee - - - - - - - - - - - - - - - - rer Wahn!

vstěj -
 uns be - rauscht kein lee -
 hor -
 rer Wahn!

f

Ped. *Ped.* *Ped.* *Ped.* *Ped.* *Ped.*

f.

Taj - ná moc lesk ča - ro - děj - ny
Mäch - tig wirkt der Ster - ne Schim - mer

f.

Taj - ná moc lesk ča - ro -
Mäch - tig wirkt der Ster - ne

hled ku hle - du pou - ta - jí; ů - sta dý - - sí zá - - pal
un - ser Herz kennt sei - ne Macht; denn im Bu - - sen pocht - es

dý - ny hled ku hle - du pou - ta - jí;
Schim - mer un - ser Herz kennt sei - ne Macht;

stej - ny, pojed, nech at' se zli - ba - jí! ů - sta
im - mer, wenn der Lie - be Gluth er - wacht! denn im

Ů - sta dý - - sí
denn im Bu - - sen

p

f.

dj - ši zí - pul stej - ný, pojd, nech at se zlí - ba - ji!
 Bu - sen pocht es - im - mer, wenn der Lie - be Gluth er - wacht!

zí - pul stej - ný, pojd nech at se zlí - ba - - ji!
 pocht es - im - mer, wenn der Lie - be Gluth er - - wacht!

fistesso tempo.

p

Ó, jak jsou štast - ná lís - ky
 O wie he - gli - ckend ist der

p

Ó, jak jsou štast - ná lís - ky
 O wie he - gli - ckend ist der

fistesso tempo.

hnu - tí, kdy je sdi - - - liš srde - čné! ach jen ve tvém
 Li - be Zau - ber - strahl, so gna - den - reich! dei - nes Her - zens

hnu - tí, kdy je sdi - - - liš srde - čné! ach jen ve tvém
 Li - be Zau - ber - strahl, so gna - den - reich! dei - nes Her - zens

o - bej - mu - ti *f* *f* *pp*
 ed - le Trie - be sind mein Traum, mein Himmel - reich! Ó jak jsou
 O wie be -

o bej - mu - ti *f* *f* *pp*
 ed - le Trie - be sind mein Traum, mein Himmel - reich! Ó jak jsou
 O wie be -

šťást - ná *f* *f* *pp*
 gli - ekend *f* *f* *pp*
 ist der Lie - be když je sdi - - - liš sr - de - éné,
 Zau - ber - strahl so gna - den - reich,

šťást - ná *f* *f* *pp*
 gli - ekend *f* *f* *pp*
 ist der Lie - be když je sdi - - - liš sr - de - éné,
 Zau - ber - strahl so gna - den - reich,

p *p* *f* *f*
 ach jen vě trém o - bej - mu - ti při - tu lim se bez - pe -
 ach dei - nes Her - zeus ed - le Trie - be, sind mein Traum, mein Himmel -

p *p* *f* *f*
 ach jen vě trém o - bej - mu - ti při - tu lim se bez - pe -
 ach dei - nes Her - zeus ed - le Trie - be, sind mein Traum, mein Himmel -

Tempo I.

éné.
reich!

Taj - ná moc, leská - ro děj - ný
Mäch - tig wirkt der Ster - ne Schin - mer,

Taj - ná moc, leská - ro
Mäch - tig wirkt der Ster - ne

f.

Tempo I.

hled ku hle - du pou - ta ji;
un - ser Herz kennt sei - ne Macht;

ú - sta dý - sí
denn im Bu - seu

děj - ný
Schin - mer,

hled ku hle - du pou - ta - ji; ú - sta dý - sí zú - pat
un ser Herz kennt sei - ne Macht; denn im Bu - - sen pocht es

zú - pat
pocht es

stej - ný
im - mer,

pojď, nechť
wenn der Lie -

se zlí - ba - jí,
be Gluth er - wacht;

ú - - - sta dý - sí
denn im Her - zen

stej - ný, pojď,
im - mer, wenn

nechť se zlí - ba - jí,
der Lie - be Gluth er - wacht;

ú - - - sta dý - sí
denn im Her - zen

ff.

rit. *a tempo*

zá - pal stej - - - ný, *pojd,* *nechť se zli - - ba - jí!*
 pocht es im - - - mer, *wann* der Lie - be Gluth er - wacht!

zá - pal stej - - - ný, *pojd,* *nechť se zli - ba - jí!*
 pocht es im - - - mer, *mein Herz,* der Lie - be Gluth er - wacht!

rit. *a tempo*

Allegro.

f.

U - - stáhl! ó bí - da! *jak můj ret tu zřít muž*
 Had - - te ehl! o we - he! *ich bin schwach zu sa - gen*

Allegro.

f. *p.*

p. **Moderato.**

po - řédět? *Mi - lá - - ěku můj,* *mí - lá - - ěku můj, jsme*
 dieses Wort! Ge - lieb - - ter mein! *Ge - lieb - - ter mein! aus*

Moderato.

Fgt. *vc.*

f. *p.*

zra - - - ze - ni - a *zhý - ri* *uim - jen* *lou - - ě -*
 dräut - - - Ver - rath! nur *Tren - nung* *un - ser* *Heil und*

rit. *a tempo*

sf. *p.*

a tempo

ni.
Rath.

a tempo

Ó co to diš? Jsmo zra-ze-ní? Ó proše mi-jet a srd-ce sí-ce ne-ro-ro-
Was sprichst du aus? Wo ist Ver-rath? Wa-rum uns tren-nen und hei-ße Lie-be nicht be-

Meno *con affettuoso*

zei-jet vmi-lost-ném vér-ném nad-se-ní? proč
ken-nen? wie soll-te das er-schü-te Glück ver-

Meno *pp* *f*

zburit seč nej-draž- - sích krás? proč tou-čít se? proč tou-čít se?
scheueh-graues Miss- - ge-schick? wa-rum nun flieh'n? wa-rum ent-flieh'n?

f

Ó Mu- - zo, ó Mu- zo, toť sám o- - tee
O Mu- - sa, weh mir! mein ei- gen Va- - ter

f

kdolní-čí nás?
wer will uns tren-nen?

máj!
selbst!

poco a poco più moto

Pre-dru-há *di* - - *ku* *da* - - *ce-raj!* *nech* *ot* - *ce* *scě* - *ho*
Ver-trau - e mir und kla - - genicht! lass dei - nen Va - ter

me *jeu* *zná* - - *ti*, *on* *ne-o-do-li* *pro* - *sbě* - *mě*, *on* *bla* - *ho*
mich er - ken - - nen, er wird der Lie - be. nicht wi - der - stehn, ge-rührt wird

scen - - *do* *f*

mi - *lo-sti* *nám* *vra* - *tí* *a* *ne* - *be* *lá* - - - *sky* *bla* - *ze* -
er die Freud' be - ken - nen, uns Glück und Heil von Gott er -

Meno mosso.

To *kla* - *ná* *na* - *de-je*, *re* - *ku* *máj!*
Du hoffst un - mög - li - ches, o du irrst!

ně.
flieh. *Ó* *Lej* - - *to*, *kdo* *jest* *o* - *tec*
O sprich nun, wer dein Va - ter

Meno mosso.

coj?
ist? *ac - ve - te - ran - do* *ri - - tar - - dan - - do*

f *3* *3* *dim.*

Cello.

Andante.

p

Proč mi to vždy tě rto - vě lu - ji, proč - kry - ješ tem - nem la - sku svou?
Wä - rum kam ihu dein Mund nicht nen - nen, wa - rum trübt sich dein Aug' so hell?

Andante.

pp

Ad. *Ad.* *Ad.* *Ad.* *Ad.* *Ad.* *Ad.* *Ad.*

pp

Nechť hvězdy to - bí od - po - věd da - ji, mi rto - vě dit ji ne - mo hou ne - mo
Die Ster - ne Ant - wort dir ge - ben kön - nen, das ver - mag nicht, ver - mag nicht der Spra - che

Ad. *Ad.* *Ad.* *Ad.* *Ad.* *Ad.* *Ad.* *Ad.*

hou.
Quell!

p

Proč srd - ce na - se, jež se zra - jí, se před - ce po - znat ne - mo - hou?
Wä - rum soll nie mein Herz er - sehau - en, was dei - ner See - le of - fen - bar?

pp

To,
Was

p

Ad. *Ad.* *Ad.* *Ad.* *Ad.* *Ad.* *Ad.* *Ad.*

co má du - še rhoub - ce ta - jí, to - ne - zja - svi se lá - skoutou!
 mei - nen. Bu - sen füllt mit Gra - en, das - bleibt nur mei - nem Gei - ste klar!

pp

Ped. *Ped.* *Ped.* *Ped.* *Ped.* *Ped.* *Ped.*

Necht hře - zdy od - po - věd
 Die Ster - - ne ant - wor - ten

mf *f*

Proč mi to vždy tři rto - ví lí - jí,
 Wa - rum kam es dein Mund nicht nen - nen,

f *pp*

Ped. *Ped.* *Ped.* *Ped.* *Ped.* *Ped.* *Ped.*

du - - - - jí,
 kün - - - - nen,

mf *f*

O - tvr - ři du - ši mi - - to - va - nou, zjev - mi tu - jem - stei,
 Lass' dei - ner See - le Drang be - lau - sehen, er - - - schlie - sse mir dein

mf *f*

Ped. *Ped.* *Ped.* *Ped.* *Ped.* *Ped.* *Ped.* *Ped.*

p

Hle hvě - zdy na ne - be - sích planou, leč o - blak ply - ne
 Sieh' mei - nen Stern durch Wol - ken rauschen, er ist ge - bor - gen

seč se mi!
 Miss - geschick!

p

ped. *ped.* *ped.* *ped.* *ped.*

f

vj - se - mi.
 mei - nem Blick!

f

A na - sí lis - ku ne - bem danou po -
 Un - hat die Lie - be Gott ge - ge - ben, doch

f

A na - sí lis - ku ne - bem danou ne -
 Un - hat die Lie - be Gott ge - ge - ben, sie -

f cresc.

ped. *ped.* *ped.* *ped.* *ped.* *ped.* *ped.* *ped.*

f

ku - lí o - sud na ze - mi; a na - sí lá - - sku ne - bem da - nou
 ist da - hin das wah - re Glück; uns hat die Lie - - be Gott ge - ge - ben,

f

zku - lí o - sud na ze - mi; a na - sí lá - - sku ne - bem da - nou
 ist ad - lein das wah - re Glück; uns hat die Lie - - be Gott ge - ge - ben,

f

ped. *ped.* *ped.* *ped.*

ritard molto

ac - ce - le

po - ka - li o - - - sud na ze - mi. *To vo má du - še*
 doch ist da - hin - - - das wah - re Glück! Was mei - nen Bu - sen

ne - zku - li o - - - sud na ze - mi. *Proč ne vidy tvé*
 sie ist al - lein - - - das wah - re Glück! Wá - rum kaunst du nicht

ritard molto *ac - ce - le*

rau - do *ri - tar - dan - do* *molto* *a tempo*
 chlou - bce ta - ji, to ne - zjus ní se *ff* *šku trau.*
 füllt mit Grau - en, das bleibt nur meinem Gei - stre klar!

ri - tar - dan - do *molto* *a tempo*
 rto - cé ta - ji, proč kry - jes tem - nem lá - sku sem?
 au - ver - trau - en, was dei - ner See - le frei - und klar?

rau - do *ri - tar - ff dan - do* *molto* *a tempo*

TEN. I.
 (Slyšeti hluk za scenou.) *Maurští vojínové* *fide Mu - zu*
 (Hinter der Scene hört man Lärm.) (za scenou.) *p* *Wo Mu - sa*

TEN. II.
 Maurische Soldaten (hinter der Scene.) *fide Mu - zu*
Wo Mu - sa

BASS I. *p* *fide Mu - zu dli?* *fde*
Wo Mu - sa welt? *da -*

BASS II. *p* *fide Mu - zu dli?* *fde*
Wo Mu - sa welt? *Wo Mu - sa*

MUZA (& Lejla.)
MUSA (zur Lejla.)

O skryj się dru-hą! slyś, mi
O ei-le hin-weg! hör die

dlí? o rych-le jen!
weilt? o schnell da-hin!

dej-me mu zcést!
zu war-nen ihn!

dlí? *dej-me mu zcést!*
weilt? zu war-nen ihn!

dlí? *dej-me mu zcést!*
hin? zu war-nen ihn!

dlí? o rych-le *dej-me mu zcést!*
weilt? o schnell da-hin! schnell da-hin!

(Muza oder Lejla do domu.)
(Musa führt Lejla in das Innere des Hauses.)

vo-ji-no-ré noue hle-da-ji!
Stim-me mei-ner Kampf-ge-nos-sen!

p
Fide *dlí?*
Da-hin!

p
Fide *dlí?*
Da-hin!

p
Fide *dlí?*
Da-hin!

p
Fide *dlí?*
Da-hin!

pp

Výstup třetí.

Muza, Maurští vojínové.

Dritte Scene.

Musa, Maurische Soldaten.

Muza se opět vrátí a otevře zadní vrátka dookřán.
Musa kehrt wieder zurück und lässt die Hinterthüre ganz offen.

Allegro con brio.

Muza.

Piano.

MUZA. *f*

Zde
Hier

Ped.

Maurští vojínové vstoupí.
Die maurischen Soldaten treten vor.

jsem! *co* *žá* *di-te, mi* *věr* *ni?*
bin ich! Was ver - langt ihr treu - e Freun - de?

Ped.

Ped.

Ped.

Ped.

Ped.

Maurští vojínové.
Maurische Soldaten.
TENORI.

BASSI.

Ó *prch-ní, prchni* *vúd - ce mi - le - ný!* *Bom!* *nad* *teou*
0 *flie - he, flie - he!* *glau - be der Ge - fahr!* *Wir* *wol - leu*

Ó *pr* *chni, prchni* *vúd - ce mi - le - ný!* *Bour* *nad* *teou*
0 *flie* *he, flie - he!* *glau - be der Ge - fahr!* *Wir* *wol - leu*

Ped.

Ped.

Ped.

Ped.

Ped.

Ped.

hla - rou du - je; *Al - ma - men huèrem zji - tre - ny*
 dich ge - lei - ten; Al - ma - men eilt mit sei - ner Schaar

hla - rou du - je; *Al - ma - men huèrem zji - tre - ny*
 dich ge - lei - ten; Al - ma - men eilt mit sei - ner Schaar

ped. *ped.* *ped.* *ped.* *ped.* *ped.*

sem te - be ná - ste - du - je! *jej sty - se - li jsme*
 Ver - der - ben zu be - rei - ten! Ihn hör - ten wir zur

sem te - be, on sem te - be ná - ste - du - je! *jej sty - se - li jsme*
 um dei - nem Haupt Ver - der - ben zu be - rei - ten! Ihn hör - ten wir zur

ped. *ped.* *ped.* *ped.* *p*

strá - ži ká - zat, *by eta - to mi - sta spē - cha - la,*
 Wa - che sa - gen, hier - her zu ei - len oh - ne Za - gen,

strá - ži ká - zat, *by eta - to mi - sta spē - cha - la,*
 Wa - che sa - gen, hier - her zu ei - len oh - ne Za - gen.

ped.

MUZA. *f*

Ne! bá - zeňstuch vás kla - ma -
Nein! seid ge - trost! wer kam es

zde te - be zaj - mout, te - be sri - zat! *ó*
und mit Gewalt dich zu er - grei - fen! *ó*

zde te - be zaj - mout, te - be sri - zat! *ó*
und mit Gewalt dich zu er - grei - fen! *ó*

la! *Ha!* *pochvout ji?* *kdýrlas - ti*
wa - gen? *Ha!* ich soll flieh'n? wenn mei - ne

prech - ni, my tí pro - si - - me!
Hie - he, folg uns' - rem Ra - - the!

prech - ní, my tí pro - si - - me!
Hie - he, folg uns' - rem Ra - - the!

poco

a poco *ri - tar - dan - do* **Moderato.** *risoluto*
mé jest tre - ba mu - žů proti ne - při - te - li? *Ne! vlas - ti hlas* *ni zús - tat*
Hei - mat in Ge - fahr, soll ich dem Kampfe mich entziehen? Nein! mei - ne Pflicht! ich darf nicht

a poco *ri - tar - dan - do* **Moderato.** *risoluto*
Ped. Ped.

ff ritard.

Tempo I.

re - - - - -
wei - - - - -

ll!
chen!

Tempo I. TEN. *f*

f

Zdar-to-bè zdar! tré hr-din - no - sti! Zdar
Heil dir du Held! Heil deiner Tu - gend! dir

BASSI. *f*

Zdar-to-bè zdar!
Heil dir du Held!

Zdar tré hr - din - no - sti!
Eh - re dei ner Tu gend! Zdar
dir

Tempo I.

ff ritard.

Ped.

tré, tré hr - din - no - sti!
Heil! und dei - ner Tu - gend!

tré, tré hr - din - no - sti!
Heil! und dei - ner Tu - gend!

ff

sempre f

Proč král ršak dri - má ene - ein -
Doch za - gend wa rum bleibt der

ff

sempre f

no - sti, *kdy město* na - še re - souz - ká - zu kle - sá, *a nepřítel* jí - před
 Kö - nig in der Al - hambra fei - ge un - ent - schlossen! da der Christenfeind die

Proč sta - ri *bo - jor - no - sti* *na - si hráz?* *proč pro - ti*
 Warum weckt er nicht der Mau - ren Kampfes - wuth? wi - der die

hrad - ba - mi ple - sá? *Proč sta - ri bo - jor - no - sti* *na - si hráz?* *proč pro - ti*
 Stadt hält um - schlossen! Wa - rum weckt er nicht un - sre Kampfes - wuth? wi - der die

MUZA.
MUSA.

Král če - ká, *až mu či - nu* *do - ba na - sta -*
 Er war - tet, bis die Zeit zur That wird güns - tig

Špa - nělům *ne - ve - de* *nás?*
 Spa - ni - er mit Wort und Muth?

Špa - nělům *ne - ve - de* *nás?*
 Spa - ni - er mit Wort und Muth?

ne, neb ješ-tě že ne-při-šlo zvě-stu-je Al-ma - - - - - men
 sein, dass sie noch nicht er-schienen, kün-det frei Al-ma - - - - - men

f
ritard.

ritard. **BASS II.** *pp*
 nu, přemo-cný kouzel-ník, je-kož-to slo-rům král jen vě-ří. Nuž
 ihm, nach sei-ner Zau-ber-kunst, und sei-nen Wor-ten glaubt der Kö-nig. Nun

f *sfz* *ritard.* *pp*

Moderato.

Moderato.
 ty nás Mu - zo ved, necht král smar-ný - mi kouz-ly so-bě král! Nuž
 führ' uns Mu - sa frei, der Kö - nig spielt mit eit-ler Zau-be-rei! Nun

BASS I.

p
 Nuž ty nás Mu - zo
 Nun führ' uns Mu - sa

p
 ty nás Mu - zo ved, necht král - smar-ný-mi kouz-ly so - bě král.
 führ' uns Mu - sa frei, der Kö - nig spielt mit eit - ler Zau - be - rei.

red' necht' král smar-ný - mi kou-zly so - bě hrál, nuž ty nás Mu - zo
 frei! der Rō - nig spielt mit eit - ler Zau - be - rei, nun führ' uns Mu - sa

TEN. II. *mf*

Nuž ty nás Mu - zo
 Nun führ' uns Mu - sa

red' necht' král smar-ný - mi kou - zly so - bě hrál. Nuž ty nás Mu - zo
 frei! der Rō - nig spielt mit eit - ler Zau - be - rei. Nun führ' uns Mu - sa

poco a poco cre - scen - do

red' necht' král smar-ný - mi kouzly so - bě hrál, nuž ty nás Mu - zo
 frei, der Rō - nig spielt mit eit - ler Zau - be - rei, nun führ' uns Mu - sa

red' necht' král smar-ný - mi kouzly so - bě hrál, nuž ty nás Mu - zo
 frei, der Rō - nig spielt mit eit - ler Zau - be - rei, nun führ' uns Mu - sa

TENORI.

f *Nuž ty nás Mu - zo ved! necht*
Nun führ' uns Mu - sa frei! der

ved! necht' král smar - ný - mi kouzly so - bě král.
frei! der Rů - nig spielt mit eit - ler Zau - be - rei.

ved! necht' král smar - ný - mi kouzly so - bě král. Nuž ty nás Mu - zo ved! ty nás ved! necht
frei! der Rů - nig spielt mit eit - ler Zau - be - rei. Nun führ' uns Mu - sa frei! führ' uns selbst! der

král smar - ný - mi kouzly so - bě král; nuž ty nás Mu - zo ved, necht' král
Rů - nig spielt mit eit - ler Zau - be - rei; nun führ' uns Mu - sa frei von Zau -

král smar - ný - mi kouzly so - bě král; nuž ty nás Mu - zo ved! Nuž
Rů - nig spielt mit eit - ler Zau - be - rei; nun führ' uns Mu - sa frei! Nun

si hrál! *ty nás red!*
 be - - - rei! Führ'uns frei!
p
ty nás red! nuž ty nás Mu - zo red! *necht' králs marný - mi*
 führ' uns frei, nun führ' uns Mu - sa frei! der König spielt mit
p
ty nás Mu - - - zo, *ty nás red! nuž ty nás Mu - zo red!* *necht' králs marný - mi*
 führ' uns Mu - - - sa, führ' uns frei! nun führ' uns Mu - sa frei! der König spielt mit
p

poco a poco cre - scen -
Nuž ty nás Mu - zo red! *Nuž ty nás Mu - zo red!*
 Nun führ' uns Mu - sa frei! Nun führ' uns Mu - sa frei!
poco a poco cre scen -
kouzly so-bě hrál, *poco a poco cre - scen -*
 eit-ler Zaube-rei,
kouzly so-bě hrál, nuž ty nás Mu - zo red! ty nás red! Nuž ty nás Mu - zo red!
 eit-ler Zaube-rei, nun führ' uns Mu - sa frei! führ' uns selbst! Nun führ' uns Mu - sa frei!
poco a poco cre scen -

do

f

ty nás ved! nuž ty nás Mu - zo ved! nuž ty nás Mu - zo
 führ' uns frei! Nun führ' uns Mu - sa frei! Nun führ' uns Mu - sa

do

f

ty nás ved! nuž ty nás Mu - zo ved! nuž ty nás Mu - zo
 führ' uns frei! Nun führ' uns Mu - sa frei! Nun führ' uns Mu - sa

do

f

ty nás ved! nuž ty nás Mu - zo ved! nuž ty nás Mu - zo
 führ' uns frei! Nun führ' uns Mu - sa frei! Nun führ' uns Mu - sa

do

f

ty nás ved! nuž ty nás Mu - zo ved! nuž ty nás Mu - zo
 führ' uns frei! Nun führ' uns Mu - sa frei! Nun führ' uns Mu - sa

ty nás ved!
 führ' uns selbst!

f

do

f

do

ved! nechť král smar - ný - mi kouz - ly so - bě hrál; svjm
 frei! zum Kampf! der Kö - nig spielt mit Zau - be - rei. Zum

ved! nechť král smar - ný - mi kouz - ly so - bě hrál; svjm
 frei! zum Kampf! der Kö - nig spielt mit Zau - be - rei. Zum

ty nás ved!
 führ' uns selbst!

sempre f

ff

ff

ff

ff

ff

ff

r'er - nym po-kyñ ro - ji - nãm a red' nãs pro - ti
 heil' - gen Kam - pfe ohn' Ge - fahr führ' dei - ne tren - e
 r'er - nym po-kyñ, po-kyñ ro - ji - nãm a red' nãs pro - ti
 heil' - gen Kam - pfe führ' uns ohn' Ge - fahr führ' dei - ne tren - e

ff

ff

ff

ff

ff

Na Muzu vidy vic a vic dorážejice.
 Den Musa immer mehr und mehr bedrängend.

Allegro.

sempre f

sempre f

sempre f

sempre f

sempre f

sempre f

kre - - - - - sta - - - - - num. Ty nãs red! ty nãs red! ty nãs
 Hel - - - - - den - - - - - schaar! Füh - re uns! in den Kampf! füh - re
 kre - - - - - sta - - - - - num. Ty nãs red! ty nãs red! ty nãs
 Hel - - - - - den - - - - - schaar! Füh - re uns! in den Kampf! füh - re

Allegro.

sempre f

sempre f

sempre f

sempre f

p poco a poco cre -

red! ty nás red! sejm *vér - ným* *po - kyň* *vo - ji - nám, a*
uns! in den Kampf! zum *heil' - gen* *Kampf, zum* *heil' - gen* *Kampf, führ'*

p poco a poco cre -

red! ty nás red! sejm *vér - ným* *po - kyň* *vo - ji - nám, a*
uns! in den Kampf! zum *heil' - gen* *Kampf, zum* *heil' - gen* *Kampf, führ'*

p poco a poco cre -

red! ty nás red! sejm *vér - ným* *po - kyň* *vo - ji - nám, a*
uns! in den Kampf! zum *heil' - gen* *Kampf, zum* *heil' - gen* *Kampf, führ'*

p poco a poco cre -

red! ty nás red! sejm *vér - ným* *po - kyň* *vo - ji - nám, a*
uns! in den Kampf! zum *heil' - gen* *Kampf, zum* *heil' - gen* *Kampf, führ'*

p poco a poco cre -

red! ty nás red! sejm *vér - ným* *po - kyň* *vo - ji - nám, a*
uns! in den Kampf! zum *heil' - gen* *Kampf, zum* *heil' - gen* *Kampf, führ'*

p poco a poco cre -

red! ty nás red! sejm *vér - ným* *po - kyň* *vo - ji - nám, a*
uns! in den Kampf! zum *heil' - gen* *Kampf, zum* *heil' - gen* *Kampf, führ'*

p poco a poco cre -

red! ty nás red! sejm *vér - ným* *po - kyň* *vo - ji - nám, a*
uns! in den Kampf! zum *heil' - gen* *Kampf, zum* *heil' - gen* *Kampf, führ'*

p poco a poco cre -

red! ty nás red! sejm *vér - ným* *po - kyň* *vo - ji - nám, a*
uns! in den Kampf! zum *heil' - gen* *Kampf, zum* *heil' - gen* *Kampf, führ'*

- scen - do *f* *p poco a poco cre -*

red nás pro - ti Spa - - né - tum! Sejm *vér - ným* *po - kyň*
dei - ne treu - e Hel - - denschaar! Zum *heil' - gen* *Kampf ge -*

- scen - do *f* *p poco a poco cre -*

red nás pro - ti Spa - - né - tum! Sejm *vér - ným* *po - kyň*
dei - ne treu - e Hel - - denschaar! Zum *heil' - gen* *Kampf ge -*

- scen - do *f* *p poco a poco cre -*

red nás pro - ti Spa - - né - tum! Sejm *vér - ným* *po - kyň*
dei - ne treu - e Hel - - denschaar! Zum *heil' - gen* *Kampf ge -*

- scen - do *f* *p poco a poco cre -*

red nás pro - ti Spa - - né - tum! Sejm *vér - ným* *po - kyň*
dei - ne treu - e Hel - - denschaar! Zum *heil' - gen* *Kampf ge -*

- scen - do *f* *p poco a poco cre -*

red nás pro - ti Spa - - né - tum! Sejm *vér - ným* *po - kyň*
dei - ne treu - e Hel - - denschaar! Zum *heil' - gen* *Kampf ge -*

- scen - do *f* *p poco a poco cre -*

red nás pro - ti Spa - - né - tum! Sejm *vér - ným* *po - kyň*
dei - ne treu - e Hel - - denschaar! Zum *heil' - gen* *Kampf ge -*

- scen - do *f* *p poco a poco cre -*

red nás pro - ti Spa - - né - tum! Sejm *vér - ným* *po - kyň*
dei - ne treu - e Hel - - denschaar! Zum *heil' - gen* *Kampf ge -*

- scen - do *f* *p poco a poco cre -*

red nás pro - ti Spa - - né - tum! Sejm *vér - ným* *po - kyň*
dei - ne treu - e Hel - - denschaar! Zum *heil' - gen* *Kampf ge -*

scen - do mol - to *ff*

ro - ji - num, a red nis pro - ti kie - sta - num, red
 gen das Kreuz, führ' dei - ne tren - e Hel - den - schaar! Zum

- scen - do - mol - to *ff*

ro - ji - num, a red nis pro - ti kie - sta - num, red
 gen das Kreuz, führ' dei - ne tren - e Hel - den - schaar! Zum

- scen - do mol - to *ff* *sfz*

Pa. Pa. Pa. Pa. Pa. Pa. Pa. Pa. Pa. Pa.

ri - tar - dan - do Moderato.

näs, red nis pro - ti kie - sta - num!
 Kampf! Zum Kampf! führ' die Hel - den - schaar!

ri - tar - dan - do

näs, red nis pro - ti kie - sta - num!
 Kampf! Zum Kampf! führ' die Hel - den - schaar!

ri - tar - dan - do

Moderato.

ri - tar - dan - do sempre ff

Pa. Pa. Pa.

Pa. Pa. Pa. Pa. Pa. Pa. Pa. Pa. Pa. Pa.

Výstup čtvrtý.

Vierte Scene.

Předstři, Almamen s královskou stráží.
Ludním vchodem přikvapí Almamen s královskou stráží.

Die Vorigen, Almamen und die königliche Wache.
Almamen stürzt, begleitet von der königlichen Wache, durch die Hinterpforte herein.

Allegro. ALMAMEN. *K' Muzori. zu Musa. f.*

Almamen. *Ha, zrad - ce! již ne - uj - des*
Ha! Frey - ler! du bist mir ge -

Piano. *Allegro.*

sou - du! Sem! Sem! Sem spěs - te slu - že - bu - cí krá - lo - ri! zde jst ten,
lie - fert hier - her! Ei - let hier - her vom Kö - nig aus - ge - sandt! hier ist der,

kle - ré - ho kle - di - te! on sou - du pro - pad! chop - le jji!
nach dem ihr ge - fahn - det! er ist des To - des! grei - fet ihn!

ben marcato

Jeden z hřístů. Anführer der Wache. *Allegro.*

Tě jme - nu krá - le - te - be do za -
Im Na - men des Kö - nigs bist du uns ge -

Allegro.

lí - ve, co lstného zrad - ce, bu - ři - ce a thá - re eté chri - li má - me pro - vo - dit!
ge - ben! für dei - neu Mein - eid, Trug und Wi - der - stre - ben, wirst du zum Ker - ker ab - ge - fñhet!

*Musa evdiveni.
Musa verwundert.*

pp
Fl.
 Je jme - nu kri - le mue do za - lá - ie, co lstné - ho zrud - ve
 Im Na - men des Kö - nigs! euch nur ge - ge - ben! für mei - nen Mem - eid,

Meno. mf
 ri - tar - dan - do
 hu - ri - ie a thá - ie! Ja - ký to des - ný klam! ó zda vám ve - rit mám?
 Trug und Wi - der - stre - hen! *Meno.* Ist dies ein lee - rer Wahn, was ich von euch ver - nahm?

Moderato.
 Král mý - še ke mně zá - stí cho - val, o věr - no - sti mé po - chy -
 Mein Kö - nig soll mir nun miss - trau - en, und auf mei - ne Treu' nicht mehr

Moderato.
p *ten.* *p* *ten.*

bo - vat? On, je - muž vše jsem vě - no - val, za věž hých krec i ži - - vot
 bau - en? Er, de - ssen Blick für mich Ge - heiss, für den mein Le - ben gab ich

un poco meno moto.
p dolce
 dal! On, jenž tak mi - lo - ván, jenž tru - hí
 preis! Er, von mir so ge - liebt, der mei - nen

un poco meno moto.
p

re sr - dee mé - ho vér - hé lu - ná! vrom sr - dei, jez - se je - hu
 Bu - sen er - füllt mit sü - ssen Träu - men! mein gli - hend Herz und Sein war

ri tar - dan - do mol - to
 po - lo - zí co kr - ve - pur - pu - ro - vé pod - ho - zí!
 ihm ge - weiht und de - ssen Thron ich mit dem Blut er - neut!

p ri tar - dan - do mol - to

Tempo I.
mf Necht po - zhu, jak jýj Ma - za vsr - dei no - sí od - ved' - te mne, vás
 Er soll er - ken - nen mei - nes Her - zens Teil - he ent - füh - ret mich, das

Tempo I.
mf

vé - zen o to pro - sí! Ti - sic - krát zí - vot sré - mu ná - ro - du,
 O - pfer treu - er Lie - be! Dem Va - ter - land' weih' ich all' mei - ne Kraft!

ti - sic - krát zí - vot seé - mu ná - ro - du, a krá - lí vo - bíť kla - du
 dem Va - ter - land' weih' ich all' mei - ne Kraft, die Frei - heit sei dem Ró - nig

stro - - bo - du!
dar - - ge - bracht!

*Stráž se chce Mu z y chopit, však M. vojínové vrhnou se mezi ně.
Die Wache will Mus a gefangen nehmen, doch die Maur. Soldaten stürzen auf dieselbe.*

*Maurští vojínové. Ty ne-půj-deš, o rud-ce náš, my bez-peč-ná jsme, tvo-je stráž!
Maurische Soldaten. Du darfst nicht gehn, du darfst nicht gehn, wir wol-len ta-pler bei dir stehn!*

ff
Ped. Ped. Ped. Ped. Ped. Ped. Ped.

Piu Allegro.

ALMAMEN.
Ha, u-stup-te vy zu - ri - vi! *Syn smr - ti jest, kdo se nám*
Ha! gebt ihu frei, von Wuth ge-hetzt! *Der ist des To - des der sich*

Ha u-stup-te, vy zuri - - vi!
Ha! lasst ihu frei, von Wuth ge-hetzt!

Biřici.
Die Wache.
Ha u-stup-te, vy zu - ri - vi! *Syn smr - ti jest, kdo se nám*
Ha! gebt ihu frei, von Wuth ge-hetzt! *Der ist des To - des, der sich*

Piu Allegro.

sempre f
Ped. Ped. Ped. Ped.

pro - ti - ri! *Nis je - sti Mu - za!* *bé - da ru - ce té, jež se ho*
wi - der - setzt! *Mit uns geht Mu - sa!* *We - he je - ner Hand, die sich er -*

Syn sur - ti jest, kdo se nám pro - ti - ri! *Nis je - sti Mu - za!* *bé - da ru - ce*
Der ist des To - des, der sich wie - der - setzt! *Mit uns geht Mu - sa* *We - he je - ner*

pro - ti - ri! *Nis je - sti Mu - za!* *bé - da ru - ce té, jež se ho*
wi - der - setzt! *Mit uns geht Mu - sa!* *We - he je - ner Hand, die sich er -*

Red. *Red.*

tkue ve zru - li pro - kle - té! *Vé jne - nu*
drei - stens soll zum Wi - der - stand! *Im Na - men des*

té, jež se ho tkue ve zru - li pro - kle - té!
Hand, die sich er - drei - stens soll zum Wi - der - stand!

tkue ve zru - li pro - kle - té! *Vé jne - nu*
drei - stens soll zum Wi - der - stand! *Im Na - men des*

Krá - - le! od - - - po - ru se chraň - - te!
Kü - - nigs! Nie - - - maud darfuns stö - - ren!

Teď mu - žum
Euch fei - ge

The first system of the musical score consists of four staves. The top two staves are for the vocal line, with the lyrics written below them. The bottom two staves are for the piano accompaniment. The music is in a minor key and 4/4 time. The vocal line begins with a long note on 'Krá' followed by a melodic phrase. The piano accompaniment features a steady eighth-note pattern in the right hand and a more complex bass line in the left hand.

ve jmenu krá - le! od - po - ru se chraň - - te! neb stih - ne pomsta
Im Na - mendes Kü - nigs! Nie - maud darf uns stö - - ren! sonst trifft die Ra - che

vol - - ným o - - tro - ci se - braň - - te!
Skla - - ven wer - - den wir ab - weh - - ren!

ve jmenu krá - le! od - po - ru se chraň - - te! neb stih - ne pomsta
Im Na - mendes Kü - nigs! Nie - maud darf uns stö - - ren! sonst trifft die Ra - che

The second system of the musical score consists of four staves. The top two staves are for the vocal line, with the lyrics written below them. The bottom two staves are for the piano accompaniment. The music continues in the same key and time signature. The vocal line has a more active melody with many eighth notes. The piano accompaniment features a complex, rhythmic pattern with many chords and moving lines in both hands.

vás! *neh stih-ne pomstu vás!* *Je jme-nu kri-le!*
 euch! sonst trifft die Ra-che euch! Im Na-men des Kö-nigs!

Nás je-sti Mu - - za! *nás je-sti Mu - - za!* *nás*
 Mu - sa ist un - - ser! Mu - sa ist un - - ser! wir

od - po - ru se chraň-te! *ve jme-nu kri-le!* *neh stih-ne pom-stu*
 Nie - mand darf uns stö - ren! Im Na-men des Kö-nigs! sonst trifft die Ra - che

je - - sti je - sti Mu - za! *zem - řít chce - me, chce - me*
 wol - - len für ihu küm - pfen! für ihu ster - ben, und zum

od - po - ru se chraň-te! *ve jme-nu kri-le!* *neh stih - ne pom-stu*
 Nie - mand darf uns stö - ren! Im Na-men des Kö-nigs! sonst trifft die Ra - che

Con fuoco.

vás, o zbuĵ - ci zaĵ!
 euch für sein Ver - gehn!

Ĵe ĵne - nu kri - - le!
 Im Na - men des Kö - - nigs

zem - - rit zaĵ!
 To - - de gehn!

Ĵed - mu - zum
 Vor euch ihr

Birĉi a roĵinově tasi proti sobě zbraĵ.
 Die Wache und die Soldaten greifen zu den Waffen.

vás, o zbuĵ - ci zaĵ!
 euch, für sein Ver - gehn!

Ĵe ĵne - nu kri - - le!
 Im Na - men des Kö - - nigs!

Con fuoco.

od - po - ru se chraĵ - - te!
 Nie - mand darf uns stö - - ren!

neh sti - hne pom - sti vás!
 sonst trifft die Ra - che, euch!

col - nĵm, o - tro - vi, se braĵ - te!
 Skla - ven, wer - den wir uns weh - ren!

nás ĵe - sti,
 für Mu - sa

od - po - ru se chraĵ - - te!
 Nie - mand darf uns stö - - ren!

neh sti - hne pom - sti vás!
 sonst trifft die Ra - che euch!

ve jme - nu kři - - le!
Im Na - men des Kři - - nigs!

ve jme - nu kři - - le!
Im Na - men des Kři - - nigs!

náš je - sti Mu - zu a zem - řit chce - me zaň, a
wol - - len wir ster - ben für ihu wol - len wir ster - ben, der

ve jme - nu kra - - le!
Im Na - men des Kři - - nigs!

ve jme - nu kři - - le!
Im Na - men des Kři - - nigs!

sempre ff

Ped.

zříd - - - ce zkro - - ti zbraň!
fürch - - - tet sei - - ne Macht!

va - si zou - li zkro - ti na - še zbraň!
Frei - heit Kraft ver - nich - tet eu - re Macht!

zříd - - - ce zkro - - ti zbraň!
fürch - - - tet sei - - ne Macht!

zříd - - - ce zkro - - ti zbraň!
fürch - - - tet sei - - ne Macht!

ff

Ped.

MUEZIN. *z minaretu za scenou.*
aus dem Minaret hinter der Scene.

ff
Ve - ri - ci!
Glän - bi - ge!

Musa uprostřed zápasících sklani se v modlitbě, rojínové uschováji zbraně, hříčí trž.
Musa in der Mitte der Kämpfenden neigt sich zum Gebet, die Wache und die Soldaten

p
ri - tar - dan - do
Divoto.
skloň-te hla-ry v modlit - bě! Kile - kej - te před ho-hem, Al-lah vás
nei-get zum Ge - bet das Haupt! In An-dacht vor Gott Al-lah ruft euch

p
ri - tar - dan - do
Divoto.

rsíchni klekají, Almam en jde stranou.
verwahren die Waffen, alle knieen nieder, Alma men stellt sich seitwärts.

vo - lá! vzý-vej - te jej a mo - dle - te se je - mu! Al - lah
al - le! be - tet ihu an und prei - set sei - ne Macht! Al - lah

ritard. molto.
vás vo - lá! Al - lah vás vo lá!
ruft euch al - le! Al - lah ruft euch al - le!

Grave.

ALMAMEN. *stranou.*
seitwärts.

p

(Mauršti vojínové.)
(Maurische Soldaten.)

Ó klon-te jen se vmr-zké mo - dlo-služ-hé!
O nei-get euch im Fre-vel zum Ge-he-te!

Dej nám svou o-chra-nu,
Ver-leih' uns dei-ne Kraft,

chraň - - - - - mě - slo - ú - pí - cí!
Er - - - - - hö - re un - ser Flehn!

Birici.
Die Wache.

f
Al-lah!
Al-lah!

f
Al-lah!
Al-lah!

f
Al-lah!
Al-lah!

f
Al-lah!
Al-lah!

Grave.

f
Ad.

f
Ad.

p

p

ó klon - te se jen,
O nei - get euch nur,

ó klon - te se jen!
o nei - get euch nur!

zníc - si - - lu kre - stu - nu,
stür - - ze - des Kreu - zes Macht,

po - sil - ni - - - - - vě - - - - - pí - cí!
lass - - - - - uns - den - - - - - Kampf he - stehn!

f
Al-lah!
Al-lah!

f
Al-lah!
Al-lah!

f
Al-lah!
Al-lah!

f
Al-lah!
Al-lah!

f
Ad.

f
Ad.

p ršak vna-dlit-bé se vzuú sí i muj duch, *f* ó vstra-šné mo-dlit-bé,
 denn zum Ge-bet er - hebt sich auch mein Ge-ist, zum schreck-li-chen Ge - bet,

p al Spa-ne-lim *f* Al-lah! *f* jest ve-li-
 er - hö - re uns, *f* moc na-se o - do - lá! Al - lah! ist un - ser
 stär - ke die Gläu - bi - gen!

f Al-lah!
Al-lah!

f Al-lah!
Al-lah!

f Al-lah!
Al-lah!

p *f* *f*

ó vsta-aké tu-žbè! *f* kěz za-tra-tí
 zur sü-ssen Ra-che! Gott ver-nich - tet

f *f* *f* *f*

f *f* *f* *f*

f *f* *f* *f*

f Al-lah!
Al-lah!

f Al-lah!
Al-lah!

f Al-lah!
Al-lah!

f Al-lah!
Al-lah!

f Al-lah!
Al-lah!

f Al-lah!
Al-lah!

f *f* *f* *f*

zai *chtěl jsem ve* *zbra - ni,* *chci* *zai* *i opou - tech* *mít!* *Bud'*
 Ihm gab ich mein Le - ben, ihm sei mein Tod ge - - wehlt! Ihr

svá - - mi *Buž, mi* *věr - ní* *prá - -* *te - lé!*
 treu - - eu Freun - de, le - bet al - - - le wohl!
Maurští vojínové *Maurische Soldaten.* *Mu za odcházi s* *hříci, rojínové odcházejí za nimi.*
Musa entfernt sich mit der Wache, die Soldaten folgen ihm nach.

To *u - zří* *svět, že jsme tví* *msti - -* *te - -* *lé!*
 Wir schwü - ren ew' - ge Ra - che! le - - be wohl!

LEJLA. z okna svého domu.
LEJLA. von dem Fenster Ihres Hauses.

On *ze - -* *mít* *má!* *zhyi*
 Sein Loos ist Tod! Mein

srd - ce *zou -* *fa - lé!* *Okna viděti klesající Lejlu.*
 Herz dem Tod ge - wehlt! Man sieht am Fenster Lejla zusammensinken.

Výstup pátý.
Almamen.

Fünfte Scene.
Almamen.

Allegro. *Za odcházejícím Musou.* *affettuoso*
ALMAMEN. Zu Musa, der abgeführt wird.

Almamen. *f*
Jdi, po - ha - ne! jdi sré - mu pá - du vstríc! má kle - tba ste - bou
Un - gläu - bi - ger! du bist dem To - de nah! mein Fluch wird mit dir

Allegro.
Piano. *f*

ff **Allegro moderato.**
re - - - - - éné bud!
e - - - - - wig sein!

Allegro moderato.
p
Ty mu - síš kle - snout! ži - du los to ve - li,
Ent - flie - hen sollst du nicht dem Schick - sals - schla - ge,

ff *vel.*

p
a ste - bou kle - sne ná - rod Mau - - - ru celý! O soud - ce kri - tu Bo - že
ge - zahlt sind auch des Mau - ren - stam - - mes Ta - ge! O Gott der Gna - de! hö - re

p

li - du mé - ho! proč klet - bou stí - hás bi - dné sy - ny své? O za - ties srd - cem své - ta
 mei - ne Stín - me! wa - rum ver - schmachten soll dein treu - er Sohn? Er - zit - tern mach die Welt in

vra - že - dné - ho, jenž po nás šla - pe, na nás pe - - klo šte! O sou - dce krá - lu
 frev - lem Grimme, die uns ver - flu - chend preis giebt je - - dem Hoffn! O Gott der Gua - de

p meno moto
 Bo - že li - du mé - ho! proč klet - bou stí - hás bi - dné sy - ny své?
 hö - re mei - ne Stín - me! wa - rum ver - schmachten soll dein treu - er Sohn?

pp proč klet - bou stí - hás bi - dné sy - ny své? *po - - co a po -*
 Wa - rum ver - schmachten soll dein treu - er Sohn? o Gott der Gua - de! hö - re

co - - ri - - tar - dan - do
 li - du mé - ho, proč klet - bou stí - hás bi - dné sy - ny své?
 mei - ne Stín - me! wa - rum ver - schmachten soll dein treu - er Sohn?

Tempo I.

Tempo I. *Er-zit - tern mach' die Welt in frey - lem Grim - me,* *jeňz po nās sla - pe, na nās die nus ver - flu - chend preis giebt*

Ó za - tres srd - cem svě - ta vra - - ze - dné - ho, *jeňz po nās sla - pe, na nās die nus ver - flu - chend preis giebt*

pe - - klo šve, ó za - tres srd - cem svě - ta vra - ze - dné - - ho,
je - - dem Hoňu! er-zit - tern mach' die Welt in frey - lem Grim - - me,

jeňz po nās sla - pe, na nās pe - - klo šve!
die nus ver - flu - chend preis giebt je - - dem Hoňu!

ri - tar - dan - du

Andante.

Ó I - sra - e - - li ro - de mu - ce - dni - - ku! Buh, za nejš
Ó I - sra - el, dem Jam - mer nur ge - bo - ren! Gott, den du

tr - piš, te - be o - pu - stíl! Bůh, za nejš tr - piš, te - be
an - rufst, hört die Stim - me nicht! Gott, den du an - rufst, hört die

o - - pu - stíl! on ne - o - hro - mí ru - ku vra - - ze -
Stim - - me nicht! Dir hat der Mensch - heit Ra - che Tod ge -

dni - - ku. on ne - zba - vi jich zni - - ču - ji - cich sil!
schwo - - ren du sollst nicht schau - - en dei - nes Glü - ckes Licht!

cresc. e ritard. molto

Tempo I.

Necht Bůh i na lid kle - slý za - po - mi - ná, šár sva - tý rtom - to sr - dei ne - sha - sí - ná,
Wenn auch ver - blu - tend wir von Gott ver - las - sen, doch nie wird mei - nes Her - zens Gluth er - blas - sen!

Tempo I.

f *ff*

ma ru-ka str-hne vil - ne re-te-zy a I-sra el nad ka-ty zvi - - te-si, ma
 Ent-ris - sen wird mein Volk der Mör-der-hand, und I - sra - el ver-liehn des Sie - - ges Pfand, ent -

ru-ka str-hne vil - - ne re - te - zy a I - sra - el nad ka - ty zvi - te -
 ris - sen wird mein Volk der Mör - der-hand, und I - sra - el ver - liehn des Sie - ges

sempre f

ff *poco* *ri - - te - - nu - - do*

zi, a I - sra - el nad ka - ty zvi - - te - -
 Pfand, und I - sra - el ver - liehn des Sie - - ges

ff *Tromb.* *poco* *ri - - te - - nu - - do*

zi! *Pfand!* *Oponu spadne. .* *Der Vorhang fällt.*

ff a tempo

Red. *Red.* *Red.* *Red.* *Red.* *Red.* *Red.* *(C)*

Jednání druhé.

Zweiter Akt.

Výstup první.

Erste Scene.

Král Ferdinand; Juan a španělská rytíři.

König Ferdinand; Juan und spanische Ritter.

Allegro con fuoco.

Piano. Tromba. *pp* *pp* *pp* *mf*

p *p* *mf* *mf*

mf *p* *f* *f*

sempre f

(Opona se zdvihne.)

(Královský stan v špan. táboře.)

Ferdinand, Juan a rytíři sedí kolem stolu, hodužice.

(Der Vorhang wird aufgezogen.) (Das Königszelt im spanischen Lager.) Ferdinand, Juan und Ritter sitzen beim fröhlichen Mahle.

ff *ri - tar - dan - do*

Poměnáhla vstanou a vstoupí ku předu.
Langsam erheben sie sich und treten vor.

TEN. I.

Sbor rytířů. **ff** *Po-há-ry ry-so-ko zve-dej-me!*
Er-he-ben wir nun die Po-ka-le!

TEN. II.

BASS I.

Chor der Ritter. **ff** *Po-há-ry ry-so-ko zve-dej-me!*
Er-he-ben wir nun die Po-ka-le!

BASS II.

a tempo

ff

Po-há-ry ry-so-ko zve-
Er-he-ben wir nun die Po-

a roz-koš bo-ha-týrskou znej-me!
Bei uns'-rem rit-ter-li-chen Mah-le!

a roz-koš bo-ha-týrskou znej-me!
Bei uns'-rem rit-ter-li-chen Mah-le!

dej-me! *a roz-koš znej-me,* *a roz-koš bo-ha-týrskou*
ka-le! Bei uns'-rem Mah-le, bei uns'-rem rit-ter-li-chen

vždy vmysli boj, a na rtech měj - me tok o - kni - v ý, tok ru - m ěn n ý, tok o - kni - v ý, tok
 Der Freude Lust im Ant - litz strah - le; es fließt so rein der feur' - ge Wein, es fließt so rein der

vždy vmysli boj, a na rtech měj - me tok o - kni - v ý, tok ru - m ěn n ý, tok o - kni - v ý, tok
 Der Freude Lust im Ant - litz strah - le; es fließt so rein der feur' - ge Wein, es fließt so rein der

znej - me! vmysli boj,
 Mah - le! Freude Lust

ru - - m ěn - n ý!
 feur' - - ge Wein!

Po - há - ry ry - so - ka zre - dej - me!
 Er - he - ben wir nun die Po - ka - le!

ru - - m ěn - n ý!
 feur' - - ge Wein!

Po - há - ry ry - so - ka zre - dej - me!
 Er - he - ben wir nun die Po - ka - le!

po -
er

a roz-koš bo-ha-týrskou znejme!
Bei uns'rem rit-ter - li - chen Mah-le!

a roz-koš bo-ha-týrskou znejme!
Bei uns'rem rit-ter - li - chen Mah-le!

há - ry ry - so - ka zve - dej - me! *a roz-koš znejme,* *a rozkoš bo-ha-týr - skou*
he - ben wir nun die Po - ka - le! Bei uns'rem Mah-le, bei uns'rem rit-ter - li - chen

jen rzhu - ru my - sle a do se - ce! *než nám za - hři - má:, rzhu - ru me - ce!*
Zum Kam - pfe lässt uns mu - thig schreiten! Be - vor er - tönt der Ruf zum Strei - ten,

jen rzhu - ru my - sle a do se - ce! *než nám za - hři - má:, rzhu - ru me - ce!*
Zum Kam - pfe lässt uns mu - thig schreiten! Be - vor er - tönt der Ruf zum Strei - ten,

znej - me, jen rzhu - ru a do se - ce!
Mah - le, zum Kam - pfe lässt uns schreiten!

sempre f

tož vzhú - ru po-hár zpé-né - ný! tož vzhú - ru po-hár zpé-né - ný! jen
 der Wein - soll uns're La-bung sein! der Wein - soll uns're Labung sein! Zum

sempre f

sempre f

tož vzhú - ru po-hár zpé-né - ný! tož vzhú - ru po-hár zpé-né - ný! jen
 der Wein - soll uns're La-bung sein! der Wein - soll uns're Labung sein! Zum

sempre f

vzhú - ru my - sle a do se - ě! Kam - pfe lässt uns mu - thig schreiten!

vzhú - ru my - sle a do se - ě! Kam - pfe lässt uns mu - thig schreiten!

Jen vzhú - ru do se - ě!
 Nur mu - thig aufzum Kampf!

p

vle - ce, jen vzhú-ru my - sle, jen vzhú-ru my - sle, vzhú-ru jen do
 lei - ten, mu-thig zum Kam - pfe! mu-thig zum Kam - pfe! mu - thig auf zum

se - ce! jen do se - - - ce! pryč strast, jenž ja - ko
 Kam - pfe! auf zum Kam - - - pfe! Der Trau - er Qual soll

marcato
con 8va ad lib.

stín se vle - če; jen vzhú - ru my - sle! jen vzhú - ru my - sle!
 uns — nicht lei - ten; mu - thig zum Kam - pfe! mu - thig zum Kam - pfe!

stín se vle - če; jen vzhú - ru my - sle! jen vzhú - ru my - sle!
 uns — nicht lei - ten; mu - thig zum Kam - pfe! mu - thig zum Kam - pfe!

než nám — za - hří - má: vzhú - ru me - če! vzhú - ru po - hár!
 Be - vor — er - tönt der Ruf zum Strei - ten! hoch der Po - kal!

než nám — za - hří - má: vzhú - ru me - če! vzhú - ru po - hár!
 Be - vor — er - tönt der Ruf zum Strei - ten! hoch der Po - kal!

vzhü - ru po-hár! vzhü - ru po-hár jen vzhü-ru, vzhü - ru po - hár
 hoch der Po-ka! hoch der Po ka! der Wein, der Wein soll uns' - re

vzhü - ru po-hár! vzhü - ru po-hár jen vzhü-ru, vzhü - ru po - hár
 hoch der Po-ka! hoch der Po ka! der Wein, der Wein soll uns' - re

Piu moto

zpé - - né - - ný; jen vzhü - ru! jen vzhü - ru! jen vzhü - ru po - hár zpé-né -
 La - - bung sein. Zum Kam - pfe! zum Kam - pfe! der Wein soll uns' - re La-bung

zpé - - né - - ný; jen vzhü - ru! jen vzhü - ru! jen vzhü - ru po - hár zpé-né -
 La - - bung sein. Zum Kam - pfe! zum Kam - pfe! der Wein soll uns' - re La-bung

Piu moto

sfz *sfz* *sfz*

ny; a vzhuru me - - ce! jen vzhu - ru! jen vzhü - ra! jen vzhü - ru po-hár zpé - né -
sein. Hurrah zum Kam - - pfe! zum Kam - pfe! zum Kam - pfe! der Wein soll uns' - re La - bung

f *sfz* *sfz* *sfz* *sfz*

ny; jen vzhü - - ru do se - ce!
sein! Hur - rah zum Kampfe!

ny; jen vzhü - - ru do se - ce!
sein! Hur - rah zum Kampfe!

fff

Mezi dohrou porstave též Ferd. a Juan a postaví se v střed rytířů.

Während des Nachspiels erhebt sich auch Ferdinand und Juan, beide treten in die Mitte der Ritter.

Maestoso.

Ferdinand.

Piano.

f

Mf

0

piá - te - lé a vèr - ní bo - jo - ní - cí! než vy - ta - sí - te me - ce kví - tés -
 Freun - de ihr und treu - e Kampf - ge - nos - sen! e he das Schwert zum Kam - pf. wird ge -

stvi. Gru - na - da bu - de na - še lsti a zrá dou spo - jen - ce
 zücht, Gra - na - da wird er - o - bert durch List und durch Ver - rath un - se - res Ver -

mf

p

na - še - ho!
 biün - de - ten!

Rytíři. Ja - ké - ho zí - ska - la sí spo - jen - ce Špa - něl - ská ko - ru - na v Gra -
 Die Ritter. Welchen Ver - biün - de - ten hat Gott er - weckt der Kro - ne Spa - ni - ens in Gra -

Ja - ké - ho zí - ska - la sí spo - jen - ce Špa - něl - ská ko - ru - na v Gra -
 Welchen Ver - biün - de - ten hat Gott erweckt der Kro - ne Spa - ni - ens in Gra -

FERD.

Muž,
Ein *jenž rše lo, co se či-ni vniř Al-ham-bry vi, a*
Maun, dem nichts, was in der Al-ham-bra ge-schieht, ent-geht, und

na-dě?
na-da?

a tempo

zná, jenžto Maurškým krá-tem ny-ni mo-ci kou-zel o-rlá-dá;
der mit des Zau-bers Kraft den Mau-ren - kö-nig hält in sei-ner Macht.

a tempo

P

ten se zra-dou pře-ta-je-mnou Mau-rům a jich krá-li msti, jich
er sich ins-ge-heim am Kö-nig und den Mau-ren rä-chen will; sie

f

pád u-mlou-vá se mnou, a ním jis-ti ri-tes
zu ver-nich-ten wünscht er wie wir, und ver-heisst uns

Meno moto. *p*

stri. *krá-le s Mu - zou on rozdro - ji,* *Mu - zu křídě po - dro -*
 Sieg. Mit dem König wird er Mu - sa ent - zweif, Mu - sa dem Ver - der - ben

Meno moto.

pp

bi, *ryštie Mau - ry ku od - bo - ji, voj - - - sko rud - ce po - zba -*
 weihn durch den Auf - ruhr wird der Mauren Macht gestürzt, ge - lähmt zum Fall ge

JUAN.
krá-le s Mu - zou on rozdro - ji, *Mu - zu křídě po - dro -*
 Mit dem König Mu - sa ent - zweif, Mu - sa dem Ver - der - ben

FERD.
ri. *krá - le s Mu - zou on rozdro - ji,* *Mu - zu křídě*
 bracht Mit dem König wird er ihu entzweif, Mu - sa dem Ver -

bi, *ry - štie Mau - ry ku od - - - bo - ji,*
 weihn, durch den Auf - ruhr der Mauren Macht wird ge -

po - dro - bi, *ry - štie Mau - ry ku od - - - bo - ji,*
 der - nen weihn, durch den Auf - ruhr wird der Mau - ren Macht

f

JUAN.
růd - ce po - zbu - ri.
lähmt zum Fall ge - bracht.

FERD.
voj - sko růd - ce po - zbu - ri.
lahm-gelegt zum Fall ge - bracht.

pp

Rytíři. Pak - li sta - tný Mu - za kle - sue, jenž co pra - vý
Die Ritter. Wird der tren - e Mu - sa schei - den, der bekannt als

pp

mf

Mau - rům rzejdou chrile dě - - sué, na - se bu - de ri - tez -
Jam - mer bleibt der Mauren An - - theil, un - ser wird das Sie - ges

mf

Mau - rům rzejdou chrile dě - - sué, na - se ri - tez -
Jam - mer bleibt der Mauren An - - theil, un - ser Sie - ges -

rek se skvi,
Sie - ges - held,

mf *f*

ped. *ped.*

Più Allegro.

stri.
feld

f

Na - se
Un - ser

stri.
feld.

f

Na - se
Un - ser

Più Allegro.

mf

Ma - rum vzejdou chvile de - - sne, na - se bu - de vi téz - stri.
Jam - mer bleibt der Mauren An - theil, un - ser wird das Sie - ges - feld.

mf

Più Allegro.

f

slá - - ra, na - se Gra - na - - da!
Ruhm, un - ser wird Gra - na - - da!

slá - - ra, na - se Gra - na - - da!
Ruhm, un - ser wird Gra - na - - da!

f

na - se slá - -
un - ser Ruhm,

f

f

ff
 na - se slá - ra,
 un - ser Ruhm, —

ff
 ra, na - se Gra - na - da!
 un - ser wird Gra - na - da!

ff
 na - se slá - ra,
 un - ser Ruhm, —

ff
ben marcato.

ff
 na - se Gra - na - da!
 un - ser Gra - na - da!

ff
 na - se Gra - na - da!
 un - ser Gra - na - da!

ff

poco ritard.

Fjrstup druhy.

Ferdinand, Juan, rytíř; Torquemada.

Zweite Scene.

Ferdinand, Juan, Ritter; Torquemada.

Sostenuto.

Torquemada.

Sostenuto.

Piano.

vé - ri - ci! již při - chá - zí spojenc teuj zli - du prok - le - té - ho J - sra - el -
treu - er Sohn! nun er - schei - net dein Ver - bün - de - ter aus dem Stam - me I - sra - els des ver -

FERDINAND. *f*

a tempo

ské - ho, s nim die - ka při - šla zá - ro - jem zá - stre - ná.
Fluchten, mit ihm ein Mäd - chen ver - deckt im An - ge - sicht.

a tempo

p

již co zá - sta - ru za prav - di - vost srých sli - hu při - vá - di. Necht
die als Bür - ge er ge - bracht zum Pfand der Wahr - heit sei - nes Wor - tes. Er

(ku králi.)
JUAN. (zum König.)

Zám ot - ě krá - lí tro - je
Wohl kenn' ich Va - ter dei - ne

re - jdu!
tre - te ein! TORQUEMADA. (k rytířům.)
(zu den Rittern.)

Uy od - - - stup te!
Und ihr ent - fer - net euch!
(Rytíři odcházejí, za nimi též Torquemada.)
(Die Ritter entfernen sich, mit ihnen auch Torquemada.)

zá-my-sly; ne-dě-sí zrá - da tvé - ho své-do-mí?
Ab-sich-ten; er-zit-tert nicht dein Herz vor die-sem Rath?

FERD.
Ne, dět-ský směl-čí
Nein, ein - fäll - ti - ges

(Ferd. odchází v hněvu, za ním Juan zaháněn.)
(Zürnend entfernt sich Ferdinand; beschämt folgt ihm Juan nach.)

ty! leč sva - tá cír - ker mé či - ny sou - dit hu - de!
Kind! die heil'-ge Kir - che wird mei - ne Tha - ten prü - fen!

Vystup tretí.

Almamen; Lejla.

Dritte Scene.

Almamen; Lejla.

Almamen pívádi Lejlu zástienou závojem a hoľce pláčej.
Almamen führt Lejla, die tief verschleiert ist und weinend schluchzt.
Lento.

Almamen.

Piano.

Lento.

f *p* *f* *p*

Ad. *Ad.* *Un poco più.*

Zde jest náš cil! — káž Hos-po-din co sea - tou
Hier un - ser Ziel! — ho - va wird als O - pfer

Un poco più.

o - bč' přijme ten - to čin! — Zde zú - sta - vim tě
die - se That von mir ge - bracht! — Hier muss ich dich ver -

Ad.

sa - mu, Báh mne sud! — Zde o - pu - stím tě dce - ra, Sbo - hem
las - sen, ach, mein Rind! — Hier wirst du unu ver - wei - len, Le - be

cre - - - scen - do *molto.*

Ad.

LEILA. (*odhali svou tvář.*)
(*Lejla entschleiert ihr Gesicht.*)

p
Jak hoř - ké jest mi ro - zlou - če - ní bez té ho od - pu - ště -
Be vor noch wirst du ver - las - sen mich, um dei - nen Se - gen fleh' ich

f
bad!
wohl!

Ped.

Adagio pesante.

con espress.
ni! Mne trestej nej - bidnej - ší dě - vu, jen ach! mne ne - o - pouštěj chné - va! jsem
dich! O stra - fe mich nach dei - nen Wil - len; doch ach! die Rache lass nicht füh - len! Ich

Adagio pesante.

pp
pp

mf flebile
dí - tě tré a cí - ži jest mi svět; ó ze - - hnej mi své lí - sky ve - - le - bou, ó
bin dein Kind, und fremd ist mir die Welt; o se - - gne mich mein ein - zis Schutz und Hort, o

Ped. Ped. Ped. Ped. Ped.

dim.
ze - - hnej mi, vždyť klvím před te - bou saud vší tu - po -
seg - - gne mich mit sü - ssem Va - - terwort im Le - - ben zum letz - ten

Ped. Ped. Ped. Ped. Ped. Ped.

(skloní se před ním hluboko.)
(sie beugt sich tief vor ihm nieder.)

un poco più

slad!
mal!

ALMAMEN. *f un poco più*

ritard.

f *p*

Ha, na - posled? ne, ne! ne, ne! já - te - be ztratí - té - mé? Ač
Zum letz - teumal? o nein! o nein! dich mei - ne Tochter nicht mehr schü? Wenn

un poco più

f ritard.

Andante.

zblou di - la jsi, tys mi věc - ně dru - ha, a bez te - be tu ne - ni pro mne - bli - ha!
auch du ge - irrt, bist mein Trost im Le - ben, und au - sser dich kann mir die Welt nichts ge - ben!

Andante.

pp

Jen na krát - ko tě o - pou - štím, a na vě - ky ti od - pou - štím!
zeit - lich mir scheidest du von mir; doch auf e - wig ver - zeih' ich dir!

LEJLA. *f*

Muj
Mein

ot - - vě, ja - ku slusť!
Va - - ter! e - wig mein!

ritard.

f *p*

rit.

Vel.

Adagio molto.

(*zhuje j'z*)

ALMAMEN-(segnet sie.)

p

Bud po - ze - hui - - na, jenž tr - pět za svůj lid jsi po - vo - li - nal
 O sei ge - se - - znet, die du von Gott er - wählt dein Volk zu ret - ten!

Adagio molto.

pp

ó li - su zlé - nu vy - rei jej a na své drá - - ze
 Ent - rei - sse es dem grausem Ge - schick, voll - führ' die That mit

vy - - tr - - vej! pak mi - ru ve - ške - rou tré
 Muth und Glück! der Lie - be U - ber - mass die

cre *scen*

er - no - stí Bah to - bé od - plu - tí svou
 du - ge - bracht, Je - - ho - va loh - nen wird in

do *fz* *ritard.*

più lento

cre -

mi - - lo - sti! *šak* sre - de - li té li - ché má - - me - ni, sté
 sei - - uer Macht! Doch soll - test du verble - det dei - - neu Sim, dš's

più lento *p* *cre -*

scen - do *mol - to*

dra - hy bo - ži, sdru - hy spa - - se - ni, a zra - di - li ten sca - ty
 ho - he, heil - ge Ziel ver - - las - - send flichn, ent - flam - men durch Ver - rath Je - -

scen - do *mol - to*

ff *ri - tar - dan - do*

ü - - kol svāj, lož pa - ma - tuj, halna vždy pa - ma - tuj: že
 ho - - vas Gröll, dann we - he dir! hal dann be - - deu - ke wohl: Wenn

ff *ri - tar - dan - do*

Moderato.

Moderato.

ne - - ho - - dna - li sre - - ho pa - ro - li - - ni, se
 uu - - wür - - dig du wirst der ho - hen Gua - - de, den

ff *p*

ped. *ped.* *ped.*

3 3 *f*

zje - - - - - kres ei - - - - - ry, kníz lá - - - - - steo - - - - - ril Báh, pak budeš
 Glau - - - - - buo lán - - - - - gned, den ver - - - - - leiht dir Gott, dam sei ver.

sfz *ped.*

kle - - - - - lu, kle - - - - - tá do sko - - - - - ná - - - - - ní, bu - - - - - deš, kle - - - - - tá, ver
 flucht, ver flucht zum To des pfa - - - - - de, sei ver flu - - - - - chet!

f *ped.*

kle - - - - - lu, ri - - - - - tar - - - - - dan - - - - - do
 flu - - - - - chet! neb J - - - - - s - - - - - r - - - - - n - - - - - e - - - - - le Báh, jest po
 denn dei nes Vol kes Gott, ist der Ra

f *sfz* *ped.*

a tempo (Lejla nastouchá sustrnutim)
 (Lejla hört ihn stumm mit Schauer und Entsetzen an.)

msty *sfz* *a tempo* *ped.*

Báh! Gott!

dimin. *ped.*

Výstup čtvrtý.

Vierte Scene.

Ferdinand, Juan, Torquemada, Almamen, Lejla.

(k Almamenu.)
(zu Almamen.)

Andantino. *p*

Ferdinand.

Ty př - niš slib,
Du bringst dein Kind

ty pře - ru svou
zu mir als Pfand

Andantino.

Piano.

Clar. *p*

C. & B. *p*

sré - ru - ješ ru - koum krá - lov - ským!
ver - trau - end mei - ner Kö - nigs - hand!

nič vy - stor ny - ni zprávu
doch sa - ge mir, was du ge -

srou zda hvo - zí o - sud Gra - níd - ským?
selin, wird wohl Gra - na - da den Kampf be - stehn?

cre - - scen - do

ALMAMEN. *f*

Dik bo - hu li - du mě - ho!
Dir Dank! Gott mei - nes Vol - kes!

Das Mau - ro - ré, již
Das Mau - reu - volk, das

fz fz fz

poco più

vráž-di - li ne - štast - ný I - sra - el, jdou zká - ze estě a vě - čné zhou - - bě
 blut - dü - stig hat I - sra - el ver - folgt, in sei - nem Wahn ist dem Ver - der - ben - ge -

poco a poco più

svě; neb Mu - - zu je - di - ný je spa - sit mět a Mu - za v zá - - li již
 weicht, denn Mu - - sa der Ein - zi - ge kom - te es ret - ten, doch ge - fes - selt schmachtet

mosso e cre - scen - do

tě - sném ů - pi, nah král srou ne - ní - - vřst a zlu - - hu
 er in Ret - ten, vom Kö - nig ver - stos - sen, zehrt ihm der

Un poco più.

ku - pi, n po mstit mi - lá - ěka se zve - dne lid, bez
 Neid, sei - nen Lieb - ling zu rü - chen droht das Volk, des

Un poco più.

rud - ce voj - sko ste - pí hu - de zu - řit, krev prou - dem
 Füh - rers lös, wird je - de Schrau - ke fal - len, des Jam - dems

te - ci, bou se bu - de chmu - rit, so - su - dem
 Klä - ge frucht - los wird er - schal - len, und vom Ge -

mar - né I - slam zá - po - lit. ac - ce -
 schick er - eilt des Is - lams Kraft.

sempress

le - ran - do mol - to

ri - tar - dan - do p

Tak kle - sne I - sra - e - le ne - pri - tel,
 Zu Grun - de gehn I - sra - els al - ter Tod - feind,

dim.

p

Andantino.

a to - bé kuo - houn kle - sne I - sra - el!
 und dir zu Füs - sen fal - len I - sra - el!

Andantino.

Clar.

p

pp

FERDINAND.

p
Na-dě-jní vě-šba tvá je pro-rockú, leč o-dně-nu lež bu-de
 Die Nachricht die du gebracht hat dich geehrt, doch auch dein Lohn er sei des

pp *Oboe* *pp* *co*
 Musical accompaniment for the first system.

(Král s jím s šije své zlatý řetěz a podává jej Almamen.)
 (Der König nimmt von seinem Halse die goldene Kette und reicht sie Almamen.)

pp *co* *cre* *scen* *do*
krá - lov-skú. Než pro-za-tím nech-ut le o - dně-ně mých di-ka to-to sta - bé
 Rů - nigs wert. Aus mei - ner Hand nimm dies in - dess als Lohn den du verdient um mei - neu

a *pp* *co* *cre* *scen* *do*
 Musical accompaniment for the second system.

zna - me-ní. (Almamen ním vrští o zem.)
Rů - nigs thron. (Almamen wirft die Kette zürnend weg.)

ALMAMEN. *f* *ri - tar -*

Prýc s rilkým za - tom! ha ty viš, čím sta - žby mo - je
 Weh! ist dies mein Lohn? O be - denk! was du versprachst für

f *ri - tar -*
 Musical accompaniment for the third system.

Moderato.

dun - do *f* *risoluto*
od-mě-níš! Že li-du mé - mu stej-ných práv skře-sta - ny mu - siš
 ein Ge-schenk: Dass mit den Chri - sten glei-ches Recht wirst mei-nem Vol - ke

Moderato.

dun - do *f* *Trpt. Tromb.*
 Musical accompaniment for the fourth system.

di - ti, a že je králov - ský trůj háč do o - chru - ny má brá - ti,
ge - ben, dass dei - nes Thro - nes Ma - je - stät uns zu Menschen wird er - he - beu;

že u - šten - ný ži - dov - ský lid pod že - zlem trům chce na - lézt klid, že
dass mau mein Volk, frü - her ver - höht, mit Frei - heit, Macht von dir wird ge - krönt; dass

Clar.
Cor.
Fagot.

na - le - zti chce mir a česť, a ký - ši člo - vě - ka se vznést!
Is - ra - el frei von Ge - fahr, der Menschheit Hei - ligthum be - wahr!

po - co a po - co cre - scen - do

C. & B.

(Vyáat z šatu listinu, již králi předkládá.)
 (Er nimmt eine Schrift heraus und hält sie dem König vor.)

Co zá - dím, vo jsi slí - bil vš, zde krá - li rž a
Was du versprachst, ist dir be - kannt! Gib dei - ne Schrift mir zum

Allegro. FERDINAND.

Ha, po - de - psat! což slo - vo mé ne - sta - či?
Ha mei - ne Schrift! giebt die Ge - währ nicht mein Wort?

po - de - piš!
Un - ter - pfand!

Spěš!
 Hier!

Allegro.

Meno moto.

Ně-ko-líc!
Nein! Nein!

Nuž ne má-me nic ri-ce pa-ne spo-lu kje-dní ní! Pojd'
Nun ver-geb-lich hat mein mü-des Haupt ge-wirkt oh-ne Rast! Kommi

Meno moto.

dce-rol' jíž mi ne-jší ztra-ce-ná a Gra-na-da je Mau-rúm
theu-res Rind! du bist wie-der mein und Gra-na-da kam des Sie-ges

TORQUEMADA.

Torquemada (*tiše ku králi.*)
(leise zum König.)

(*Chce s Lejlou odejit.*)
(Will sich mit Lejla entfernen.)

Tys věr-ný cír-kev syn, a
Im Glau-ben treu und stark, mein

vra-ce-ná.
si-cher sein.

smlou-cu s ne-rér-cem muž' sea-tá cír-ker zru-šit! (*podepiše.*)
Sohn! die Rir-che kam den Ver-trag mit dem Ket-zer lö-sen! (Ferdinand unterschreibt.)

poco a poco più moto

f

FERDINAND.

f *Stěj, zů - stůň! Zde musíš ú - pis stěj! zů - stav zde doe - ru, vrať se*
o blei - be! Hier nimm die Schrift! Ver - lass die Toch - ter, komm zu -

(Almamen vráti se a vezme z rukou králových úpis, jež políbí.)
(Almamen kehrt zurück, nimmt aus der Hand des Künigs die Schrift und küsst sie.)

Andante.

FERDINAND.

zpět!
 rück!
 ALMAMEN.

p *Bo - že krá - li krá - tu, hlá - sně kri - le - ní*
Gro - sser Gott der Gua - - de hat den Traum er - füllt und

Andante.

(k Lejla.)
(Zur Lejla.)

li - du trá - ho v ples se pro - mě - ní! A te - be doe - ro
mei - nes Vol - kes Qual mit Freud ge - stilt! Du mei - ne Toch - ter

v.c. *p*

poco ri - tar - dan - do

Bůh má v mo - ci své, on chrá - - níž srd - ce mlá - - di -
bist in Got - tes Macht, er lei - - het dei - ner See - - le

poco *3* *ri - tar - dan - do*

Quintetto.

Andante con moto.

Torquemada. *p*

Büh nús vza - li - be - ni má zho - žnou hor - li -
 Gott lobht wah - re Glau - bens - treu' Ei fer, Muth und

Almamen.

stré!
 Kraft!

Andante con moto.

Piano.

TORQUEMADA.

rost, *necht i lsti* *se cy - ko - ni* *sra - ti*
 Kraft, wer im Kampf durch List wird frei von des

v.c.

po - vin - nost, *necht i lsti* *se cy - ko - ni* *sra - ti*
 Ret - zers Macht, wer im Kampf durch List wird frei von des

cre - - scen -

cre - scen -

do *f*

po - vin - nost. *Zru - dim ži - dy* *ne* *rér - re;*
 Ret - zers Macht Fluch den Ret - zern, Tod ihr Lohu!

do

FERD. *pp.*

Th - to smlou - va
Got - tes Gua - de

f
Bůh to ví,
Buhm sei Gott

Bůh to chce!
und sei - nem Thron!

he - zho - žnů,
staud mir bei,

pp
Bůh náš
Gott loh - net

ne - zku - lí mo - ji
dass durch der Kir - che

cnost, Bůh, jenž mé
Macht des Wor - tes bin

vza - lí - be ní má
wah - re Glau - bens - treu'

zho - žnou hor - li -
Ei - fer, Muth und

srd - - ce žnů,
los und frei,

ře vněm od - da - nost,
ich sprach's un - be - dacht,

zra - dím ži - dy
Ru - che wird der

rost, necht i lsti se vy - ko - ná
Kraft, wer im Kampf durch List wird frei,

sta - tí pu - vin - nost; zrad - me ži - dy
von des Ket - zers Macht; Fluch den Ket - zern,

ne - vër - ce, Böh to sei ri! Böh to
Ket - zer Lohn, Ruhm sei Gott! sei - nem

ne - vër - ce, Böh to sei ri! Böh to
Tod ihr Lohn, Ruhm sei Gott! sei - nem

JUAN. *k Lejle.*
zur Lejla.

Dé - - ro ráj - sky spu - ni - lí za - nech tru - chli - rost,
Dich zu lie - ben werth zu sein stre - bet mei - ne Kraft,

chee! Böh to sei ri! Böh to
Thron! Ruhm sei Gott! sei - - nem

chee! Böh to sei ri! Böh to
Thron! Ruhm sei Gott! sei - - nem

Viol.

mu - - - tš mne a ú - sta má ú - sta má pro - si o mi -
dei - - - nes Au - ges kla - rer Schein kennt der Lie - - be, der Lie - be

chee! zra - dim ši - dy ne - - - vër -
Thron! Tod den Ket - zeru, Tod - - - ihr

chee! zrud - me ne - - - vër -
Thron! Fluch und Tod - - - ihr

lost!
Macht.

p
De - vo spa - ni - lí za - - nech
Dei - ner werth zu sein stre - - hen

ce!
Lohn!

p
Tu - to smlou - va bez - ho - žní ne - sku - li mou
Got - tes Gua - de stand mir bei durch der Kir - che

ce!
Lohn!

p
Bůh náš vza - lí - he - ní má zbo - žnou hor - lí -
Gott lobt wah - re Glau - bens - trenn Ei - fer Muth und

ALM.

Křevé - tu mlá - vit po - čí - ná bo ží vše - mo - -
Wah - res Heil er - wirbt die - Treu', Freu - de, Glück und

truchli vost!
mei - ne Kraft!

ú - - sta má pro - sí o mi - lost!
Dein Au - ge dein Au - ge kennt die Macht!

ctnost!
Macht!

zra - díť ži - dy, zra - díť ne - věr - ce, Bůh to
Tod den Ket - zern, Ra - che sei - ihr Lohn, Ruhm sei

vost!
Kraft.

zrad - me ži - dy zrad - me ne - věr - ce, Bůh to
Fluch den Ket - zern, Fluch und Tod - ihr Lohn, Ruhm sei

žnost,
Macht,

I - sra - e - li zra - ce - ná zkré - tá bu - dou - cnost!
I - sra - el ist wie - der frei von dem Tod - er - wacht!

p
Dě - - ro ráj - sky spa - ni - lí za - - nech trá - chli - vost, mu - - cis
 Dich - - zu lie - ben werth zu sein stre - - ben mei - ne Kraft, dei - - nes

ví!
 Gott!

Bůh to chce!
 und sei - nem Thron.

ví!
 Gott!

Bůh to chce!
 und sei - nem Thron.

p

Evře - - tu mlá - vit po - - ét - ná bo - - ží
 Wah - - res Heil er - wirbt die Tren', Freu - de

Viol.

p
Ad.

L.A.L.L.A. *p*

Lá - - - - - ska má je zra - ce ná
 Mei - - - - - ner Lie - be Wie - der - schein

mne a ú - sta má pro - si a mi - lost, dě - ro ráj - - sky spa - ni - lí,
 Au - ges kla - rer Scheinkenn der Lie - be Macht, Dich zu lie - - ben werth zu sein,

zradím ži - dy ne - věr - ce!
 Tod den Ket - zern Tod ihr Lohu!

zrad - me ži - dy ne - věr - ce!
 Fluch den Ket - zern Tod ihr Lohn!

řše - možnost,
 Glück und Macht,

I - - sra - e - li zra - ce -
 I - - sra - el ist wie - der -

p
Ad.

srét je *šlé - sti* *prost, kéž* *mne* *re - de* *ce - sta* *ná*
 hat ver - scheucht die Nacht, aus des Le - bens Qual und Pein,

za - nech *tru - chli - rost,* *za - nech,* *za - nech* *tru - chli -*
 stre - bet mei - ne Kraft, mir zu dir streht mei - ne

Báh *to* *ri!* *Báh* *to* *chce!*
 Ruhm sei Gott! sei - nem Thron!

Báh *to* *ri!* *Báh* *to* *chce!*
 Ruhm sei Gott! sei - nem Thron!

ná *zke - tá* *hu - dou - crast.* *Báh* *to* *sei*
 frei von dem Tod er - wacht. Ruhm sei

vsur - ti *bla - ze - uost!* *Lá - sku* *ná* *je*
 hilft mir Got - tes Macht. Mei - ner Lie - be

rost! *Dé - vo ráj - sky* *spa - ni - lí,*
 Kraft! Dich zu lie - ben werth zu sein,

Tá - to *smlou - va* *be - zbo - žná* *ne - zku - li* *mou*
 Got - tes Gua - de stand mir bei, durch der Kir - che

Báh *nás* *vza - li - be* *ní* *má* *zbo - žnou* *hor - li -*
 Gott lohnt wab - re Glau - bens - treu', Ei - fer Muth und

ri, *Báh* *to* *ri,* *Báh* *to* *chce!* *Isré - lu* *mlu - vit* *pa - cí - ná* *bo - ži* *rse - mo*
 Gott, sei - nem Thron, Ruhm sei Gott! Wä - res Heil er - wirbt die Treu', Freu - de, Glück und

cre - - - - - scen - - - - -

zra - ce - ná, *scít je slé - sti prost,*
Wie - der - schein, hat ver - scheucht die Nacht,

za - - - - - nech truchlí - rost, *nut - - - - - čis mne a*
stre - - - - - bet nei - ne Kraft, dei - - - - - nes Au - ges

etnost, Bůh, jenž mo - je sr - dve zůi, čte ruem od - - da - -
Macht, bin des Wör - - tes los und frei, ich sprach's um - - be - -

rost, nechť i lstí se vy - ko - ná sra - tí po - vin -
Kraft, wer im Kampf durch List wird frei von des Ket - zers

žnost, I - sra - e - - lí zra - ce - ná skrě - tí bu - dou - -
Macht, I - sra - el ist wie - der frei von dem Tod er - -

cre - - - - - scen - - - - -

do *f* *ri - - - - - tar - - - - - dan - - - - do*

kěž - - - - - mne ve - de ce - sta má esnr - tí bla - že nost.
aus - - - - - des Le bens Qual und Pein hilft mir Got tes Macht.

ú - - - - - stu má, ú - sta má pro - sí o - mi - - - - - lost.
kla - - - - - rer Schein, kennt der Lie - - - - - be, der Lie - - - - - be Macht.

nost; zra - dim ži - dy ne - věr - ce, Bůh to ví, Bůh to chce! Ta to
dacht, Ra - che wird der Ket - zer Lobu, Ruhm sei Gott, sei - nem Thron! Got - - tes

nost; zra - dim ži - dy ne - věr - ce, Bůh to ví, Bůh to chce! Bůh nás
Macht. Fluch den Ket - zern, Tod ihr Lobu, Ruhm sei Gott, sei - nem Thron! Gott lobut

evnost, dve - ro ne - lkej pro ot - ce, Bůh to ví, Bůh to chce! Iscrě - tu
wacht! Se - lig - keit wird dir zum Lobu, Ruhm sei Gott, sei - nem Thron! Wäh - res

do *f* *ri - - - - - tar - - - - - dan* *p* *dim p*

p Lá - - - - - ska má je ztra - ce - ná,
Mei - - - - - ner Lie - be Wie - der - scheln

p a tempo Dé - - - ro rýj - sky spa - ni - lí, za - - - nech tru - chli -
Dich zu lie - ben werth zu sein, stre - - - ben mei - ne

smlou - va he - zbo - žná ne - zku - lí mou cnost, Bůh, jenž mo - je
Gua - de stand mir bei durch der Kir - che Macht, bin des Wor - tes

rza - lí - he - ní má zbo žnou hor - li - vost, necht' i lsti se durch
wach - re Glau - bens - - treu' Ei - fer Muth und Kraft, wer im Kampf durch

mlu - vit po - či - ná bo - ži vše - mo - žnost, I - sra - e - - li
Heil er - wirbt die Treu', Freu - de Glück und Macht, I - sra - el ist

a tempo

poco ere - - - scen - - - do *mol - - - to*
srét hat je ště - sti prost, kéž mne ve - de
hat ver - scheucht die Nacht, aus des Le - beus

vost, mu -
Kraft, Dei - - - - - nes Au - ges kla - - - - - rer Schein, keunt der

srd - ce žná, čte všem od - - - du - - - nost; zra - díti ži - dy ne - věr -
los und frei, lich sprach's un - - be - - dacht; Ra - che wird der Ket - zer

vy - ko - ná sca - tí po - vin - nosti zra - díti ži - dy ne - věr -
List wird frei, von des Ket - zers Macht, Fluch den Ket - zern, Tod ihr

ztra - ce - ná zkré - lí bu - dou - - - cnost, dce - ro ne - lkej. pro ot -
wie - der frei, von dem Tod er - - wacht, Se - lig - keit wird dir zum

poco ere - - - scen - - - do *mol - - - to*

ri - - - tar - - - dan - - - do mol

ff marcato

ce - sta má v smr - ti bla - že - nost; al - ce tr - pím pře - hoř - ce, al - ce tr - pím pře - hoř -
Qual und Pein, hilft mir Got - tes Kraft; Täuschung ist des Le - bens Lohn, Tä - schung ist des Le - bens

ff marcato

má pro - si o mi - lost, tjs mi vni - kla - do sr - dee, tjs mi vni - kla do sr -
Lie - be, der Lie - be Macht, dei - ne Lie - be wird mein Lohn, dei - ne Lie - be wird mein

ff marcato

ce, Bůh to ví, Bůh to chce! zra - dí - dí ne - vě - re, Bůh to ví, Bůh to
Lohn, Ruhm sei Gott, sei - nem Thron! Ra - che sei der Ket - zer Lohn, Ruhm sei Gott und sei - nem

ff marcato

ce, Bůh to ví, Bůh to chce! zra - dí - dí ne - vě - re, Bůh to ví, Bůh to
Lohn, - Ruhm sei Gott, sei - nem Thron, Fluch den Ket - zera, Tod ihr Lohn, Ruhm sei Gott und sei - nem

ff marcato

ce, Bůh to ví, Bůh to chce! dre - ro ne - kěj pro - ot - ce, Bůh to ví, Bůh to
Lohn, Ruhm sei Gott, sei - nem Thron! Se - lig - keit wird dir zum Lohn, Ruhm sei Gott und sei - nem

f *se* *sf* *f* *ff* *tar* *dan* *do* *mol*

ped. *ped.* *ped.* *ped.* *ped.* *ped.* *ped.* *ped.* *ped.* *ped.*

dim. *Meno mosso.*

ce, Bůh to ví, Bůh to chce!
Lohn, Ruhm sei Gott und sei - nem Thron!

dim. *p*

dee, Bůh to ví, Bůh to chce!
Lohn, Ruhm sei Gott und sei - nem Thron!

p

On u - mi - rní mi - lo -
Gott in sei - ner Herr - lich -

p

On u - mi - rní mi - lo - sti,
Gott in sei - ner Herr - lich - keit

p

On u - mi - rní mi - lo - sti,
Gott in sei - ner Herr - lich - keit

p

On u - mi - rní mi - lo - sti,
Gott in sei - ner Herr - lich - keit

Meno mosso.

ped.

sti, *pochy-benstri* *boj,* *zbar se srd-ce* *u - zkosti,*
 keit wal-tet al - le Zeit, wem er sei - nen Bei - stand

po - chy - ben - stri *boj,* *zbar se srd-ce,* *zbar se srd-ce* *u - zko -*
 wal - tet al - le Zeit, wem er sei - nen Bei - stand, sei - nen Bei - stand

po - chy - ben - stri *boj,* *zbar se srd-ce,* *zbar se srd-ce* *u - zko -*
 wal - tet al - le Zeit, wem er sei - nen Bei - stand, sei - nen Bei - stand

po - chy - ben - stri *boj,* *zbar se srd-ce,* *zbar se srd-ce* *u - zko -*
 wal - tet al - le Zeit, wem er sei - nen Bei - stand, sei - nen Bei - stand

On *u - mir - ni* *mi - lo - sti* *po - chy - ben - stri*
 Gott ih - sei - ner Herr - lich - keit wal - tet al - le

na - de - ji se *kaj; on* *u - mir - ni* *mi - lo - sti* *po - chy - ben - stri*
 leht, lebt in E - wig - keit; Gott in sei - ner Herr - lich - keit wal - tet al - le

sti, na - de - ji se *kaj; on* *u - mir - ni* *mi - lo - sti* *po - chy - ben - stri*
 leht, lebt in E - wig - keit; Gott in sei - ner Herr - lich - keit wal - tet al - le

sti, na - de - ji se *kaj; on* *u - mir - ni* *mi - lo - sti* *po - chy - ben - stri*
 leht, lebt in E - wig - keit; Gott in sei - ner Herr - lich - keit wal - tet al - le

Andante.

kaj!
Zeit!

kaj!
Zeit!

kaj!
Zeit!

kaj!
Zeit!

p

kaj! *kisrě-tu mlu-vit po-čí-ná bo-ží vše-mo-žnost, I-sra-*
keit! Wah-res Heil er-wirbt die Tren, Freu-de, Glück und Macht; I-sra-

Andante.

pp

LEILA *pp*

Lá-ska má je ztra-ce-ná,
Mei-ner Lie-be Widerschein

e-li ztra-ce-ná zkrě-tí bu-dou-enost!
el ist wie-der frei, von dem Tod er-wacht!

pp

svět je stě-sí prost, *kěz mne ve-de ve-sta má vsmr-ti bla-že-*
hat verscheucht die Nacht, aus des Lebens Qual und Pein, hilft mir Got-tes

ped.

nost. Kraft. *Lá - sku má je ztra - ce - no, a*
 Mei - ner Lie - be Wie - dersch ein den

JUAN *Dě - vo roj - sky spa - ni - lí o za - nich, zanech tru - chli -*
 Dich zu lie - ben werth zu sein, will er - rechen mei - ne

FERD. *Zra - dí - m ži dy*
 Ra - che sei der

TURQ. *Zrud - me ži dy*
 Fluch den Ket - zern,

svět je pro - mu - ště - sti - prost, lá - sku má je
 hat ver - scheucht die grau - se Nacht, mei - ner Lie - be

rost, Kraft, *mu - bis mu - a ú - sta má pro - si o mi -*
 dei - nes Au - ges kla - rer Schein kennt der Lie - be

ne - rěr - ce!
 Ket - zer Lohn!

ne - rěr - ce!
 Tod ihr Lohn!

ALM. PA *Dve - ro - ne - lkej pro - ut - ce, Buh to ri, Buh to*
 Se - lig - keit wird dir zum Lohn, 3 Ruhm sel Gott und sei nem 3

ztra - ce - na!
Wie - der - schein!

lost!
Macht!

de - rži - ráj - sky
dich - zu lie - ben

Buh to ri, Buh to chce; ta - to smlon - va be - zbo -
Ruhm sei Gott, sei - nem Thron; Got - tes Gna - de stand mir

Buh to ri, Buh to chce; Buh nús rza - li - be - ni
Ruhm sei Gott, sei - nem Thron; Gott lohnt wah - re Glau - bens -

chce!
Thron!

hšré - tu mla - rít po - ví -
Wah - res Heil er - wirbt die -

ped. ped. ped. ped. ped. ped.

li - ska má je ztra - ce - ná, svét je šté - stí
Mei - ner Lie - be Wie - der - schein, hat verschucht die

spa - ni - lí za - nech truchli - rost,
werth zu sein stre - bet mei - ne Kraft.

zná, ne - zka - lí mou chust, Buh, jenž mo - je srd - ce zná,
bei, durch der Kir - che Macht, bin des Wor - tes los und frei,

má, zbo - žnou hor - lí - rost, necht i lsti se vy - ko - ná
treu; Ei - fer, Muth und Kraft, wer im Kampf durch List wird frei,

ná, bo - ží rše - mo - žnost, I - sra - e - lí ztra - ce ná,
Treu; Freu - de, Glück und Macht; I - sra - el ist wie - der frei,

ped. ped. ped. ped. ped. ped.

prost, *kež* *mne re-de* *ce-sla mi* *v smr-ti bla-že-*
 Nacht, von des Le-bens Qual und Pein, hilft mir Got-tes
mu- - tis mne a *ü - - sta má,* *ü - sta má* *pro-sí o* *mi -*
 dei - - nes Au-ges kla - rer Schein, kla-rer Schein kennt der Lie - be
če vñem od - du - nost; *zra-dim ži - dy ne-rer - ce,* *Bůh* *to ví, Bůh to*
 ich sprachs un - be - dacht; Ra-che wird der Ret-zer Lohn; Ruhm sei Gott, sei-nem
sta - tá pu - rin - nost; *zrad-me ži - dy ne-rer - ce,* *Bůh* *to ví, Bůh to*
 von des Ret - zers Macht, Fluch den Ret-zern, Tod ihr Lohn; Ruhm sei Gott, sei-nem
zkré - tí hu - dou - enost; *dce-ro ne-kej pro ot - ce,* *Bůh* *to ví, Bůh to*
 von dem Tod er wacht; Se - lig-keit wird dir zum Lohn; Ruhm sei Gott, sei-nem

ri - - tar - - dan - - do **Allegro con brio.**
nost, ot - ce tr-pim pře-hoř - ce, *Bůh* *to ví, Bůh to* *chee!*
 Kraft, Täuschung ist des Le-bens Lohn; Ruhm sei Gott, sei-nem Thron!
loš, tys mi vnik-la do sr - dce, *Bůh* *to ví, Bůh to* *chee!*
 Macht, dei - ne Lie-be wird mein Lohn; Ruhm sei Gott, sei-nem Thron!
chee, zra-dim ži - dy ne-rer - ce, *Bůh* *to ví, Bůh to* *chee!*
 Thron, Ra - che sei der Ret-zer Lohn; Ruhm sei Gott, sei-nem Thron!
chee, zrad-me ži - dy ne-rer - ce, *Bůh* *to ví, Bůh to* *chee!*
 Thron, Fluch den Ret-zern, Tod ihr Lohn; Ruhm sei Gott, sei-nem Thron!
chee, dce-ro ne-kej pro ot - ce, *Bůh* *to ví, Bůh to* *chee!*
 Thron, Se - lig-keit wird dir zum Lohn; Ruhm sei Gott, sei-nem Thron!

ri - - tar - - dan - - do **Allegro con brio.**
sempre f

1.

sempre f
Büh *to ri,* *Büh* *to chce!* *On* *jest* *rel-* *ký* *o*
 Ruhm sei Gott, sei - nem Thron! Se - lig - keit - - ist des -
sempre f
Büh *to ri,* *Büh* *to chce!* *On* *jest* *rel-* *ký* *o*
 Ruhm sei Gott, sei - nem Thron! Se - lig - keit - - ist des -
sempre f
Büh *to ri,* *Büh* *to chce!* *On* *jest* *rel-* *ký* *o*
 Ruhm sei Gott, sei - nem Thron! Se - lig - keit - - ist des -

Tromb.

2.

sempre f
Büh *to ri,* *Büh* *to*
 Ruhm sei Gott! sei - nem
Büh *to ri,* *Büh* *to*
 Ruhm sei Gott! sei - nem

chrán - ve! *ký* *o* - *chrán - ve!* *Büh - to ri!*
 Glau - bens Lohn! ist des Glau - bens Lohn! Preis und Ruhm!
chrán - ve! *ký* *o* - *chrán - ve!* *Büh to ri!*
 Glau - bens Lohn! ist des Glau - bens Lohn! Preis und Ruhm!
chrán - ve! *ký* *o* - *chrán - ve!* *Büh to ri!*
 Glau - bens Lohn! ist des Glau - bens Lohn! Preis und Ruhm!

1. 2.

chce, on jest vel- - ky o chran ce! vel- - ky o -
 Thron! Se lig - keit - ist des Glau - bens Lohn! keit - ist - sein

Buh to chce, Buh to chce! on jest o -
 sei - nem Thron! sei - - nem Thron! sie ist - sein

Buh to chce, Buh to chce! on jest o -
 sei - nem Thron! sei - - nem Thron! sie ist - sein

Buh to chce, Buh to chce! on jest o -
 sei - nem Thron! sei - - nem Thron! sie ist - sein

chran - ce. Buh to ri, Buh to chce! on jest celky
 Lohn. — Ruhm sei Gott! sei - - nem Thron! Se - lig - keit

chran - ce. Buh to ri, Buh to chce! Buh to ri,
 Lohn. — Ruhm sei Gott! sei - - nem Thron! Ruhm — sei Gott!

chran - ce. Buh to ri, Buh to chce! Buh to ri, Buh to ri,
 Lohn. — Ruhm sei Gott! sei - - nem Thron! Preis — und Ruhm sei — Gott!

chran - ce. Buh to ri, Buh to chce! Buh to ri,
 Lohn. — Ruhm sei Gott! sei - - nem Thron! Preis — und Ruhm sei — Gott!

chran - ce. Buh to ri, Buh to chce! Buh to ri,
 Lohn. — Ruhm sei Gott! sei - - nem Thron! Ruhm — sei Gott!

o - chrán - ce! Báh to ví, Báh to chce! Báh to ví, Báh to
 ist dein Lohn! Ruhm sei Gott! sei - - nem Thron! Ruhm sei Gott und seinem

Báh to chce! Báh to ví, Báh to chce! Báh to ví, Báh to
 sei nem Thron! Ruhm sei Gott! sei - - nem Thron! Ruhm sei Gott sei - - nem

Báh to chce! Báh to ví, Báh to chce! Báh to ví, Báh to
 sei nem Thron! Ruhm sei Gott! sei - - nem Thron! Ruhm sei Gott, sei - nem

Báh to chce! Báh to ví, Báh to chce! Báh to ví,
 sei nem Thron! Ruhm sei Gott! sei - - nem Thron! Ruhm sei Gott,

Báh to chce! Báh to ví, Báh to chce!
 sei nem Thron! Ruhm sei Gott! sei - - nem Thron!

tar - dan - *fff* do mol - - to a tempo

chce, on jest vel - ký, on jest vel ký o - chrán - ce!
 Thron! Se - lig - keit des *fff* Glaubens, ist des Glau - bens Lohn!

chce, on jest vel - ký, on jest vel - ký o - chrán - ce!
 Thron! Se - lig - keit des Glaubens, ist des Glau - bens Lohn!

chce, on jest vel - ký, on jest vel - ký o - chrán - ce!
 Thron! Se - lig - keit des Glaubens, ist des Glau - bens Lohn!

on jest vel - ký, on jest vel - ký o - chrán - ce!
 Se - lig - keit des Glaubens, ist des Glau - bens Lohn!

Báh to chce, on jest, on jest vel - ký o - chrán - ce!
 Ruhm' sei Gott! Se - lig - keit ist des treu - en Glau - bens Lohn!

- tar - dan - *fff* do mol - - to a tempo

Almamen odchází vjednu, Torquemada s Lejlou odrahou stranu; náhle však Lejla ohlednucší se, erící se k Almamenu, jenž jí Almamen entferat sich langsam auf der einen, Torquemada mit Lejla auf der entgegengesetzten Seite; Lejla wendet sich plötzlich

ff
Ped.

objímá a jí žehná, náleží rychle odejít; Lejla křičí, to jábné za ním hledí; Torquemada pak přistoupí k ní, by jí odvedl. von ihm weg und eilt zum Almamen zurück; er küsst und segnet sie; darauf entferat er sich schnell; Lejla blickt ihm wehmüthig

MERO MOSSO
p
Ped. Ped. Ped.

nach, Torquemada tritt zu ihr und führt sie hinweg

ritard. **Piu Allegro.**
sempre **sf sf**
Ped. Ped.

sf sf sf sf sf sf sf sf sf sf
Ped.

sf sf sf sf sf sf sf sf sf sf
Ped. Ped. Ped. Ped. Ped.
(Opona spadne.)
(Der Vorhang fällt.)